мистецтво падіння

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/27151256.

Рейтинг:	Підлітки та дорослі
Попередження щодо щодо	архіву: Попередження архіву не застосовуються
Категорія:	M/M
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Відносини:	Гаррі Поттер/Том Реддл, Гаррі Поттер/Том Реддл | Персонажі
Волдеморт: Том	Гаррі Поттер, Волдеморт (Гаррі Поттер), Том Реддл | Волдеморт, Загадка.
Додаткові теги:	Альтернативний всесвіт - Ангели і демони, Надприродні елементи, Альтернативний всесвіт - Надприродні елементи, Альтернативний всесвіт - Споріднені душі, Споріднені душі, Втрата невинності, ангел! Гаррі, демон! Том, Динаміка влади, Біль/комфорт, Сексуальна напруга, Одержимість, Вороги для коханців, Том дуже сильно дражнить Гаррі, автор намагався написати коротке оповідання, Маніпуляція
Мова:	англійська
Збірки:	Mystery_sb Still Reading, томаррі_ау, моє серце тут, Твори ГП, які варто прочитати, Tom Centric, Повне зібрання фіків про Томаррі/Гарріморта, S.T.I.L.L., Carries Bookshelf
Статистика:	Опубліковано: 2022-04-22 Завершено: 2022-08-04 Слова: 68 874 Розділи: 14/14

мистецтво
падіння

Макіавеллі

Підсумок

У якому Гаррі, новостворений ангел, зав'язує неймовірну дружбу через тисячоліття з демоном на ім'я Ріддл.

Примітки

Як завжди, якщо у вас є час, ми будемо дуже вдячні за коментарі та відгуки!

Називання речей

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Знаєш, що? Зізнаюся. Коли ми вперше зустрілися, я був досить нудним.

Принаймні, ніякої індивідуальності чи належних емоцій, це точно. Ви не можете звинувачувати мене в цьому - тоді я був ще новачком, з чистим обличчям, з порожніми очима, і я був у *захваті від* усього цього божевільного світу, який створив мій батько. Принаймні, так я це пам'ятаю. Важко озирнутися назад і по-справжньому пригадати. Гадаю, це схоже на те, як людина згадує власне дитинство.

Зрештою, напрочуд важко намагатися втиснути свій розум назад у меншу форму.

Тоді все було так *мирно.* Люди ще не відкрили для себе віру, тому я багато часу проводив, просто блукаючи. Іноді від Серафима приходили завдання, дрібниці, але більшу частину тисячоліть я був занурений у своє спостереження, вдивляючись у красу всього цього. Люди зачаровували мене. Як зірки, думав я. Мій розум тоді ще не дуже добре сприймав час, тому з кожним морганням здавалося, що з'являється новий потік крихітних пінистих душ, а потім спадає, і так минає тисяча років.

Але я відволікся. Коли ми вперше зустрілися: це я пам'ятаю.

Пам'ятаю, як вони плакали.

Їхні язики були товсті, шкіра почервоніла від спеки. Посіви лежали зморщеними, як потрісканий сірий папір, у перетвореному на пісок ґрунті. Сонце лилося вниз, як біла ртуть, поки не випаровувалося, як мерехтіння з землі. Проросло моє маленьке насіння емоцій: жаль.

Вони чекали, зрештою, на дощ, який ніяк не приходив.

Творець Дощу сидів у позі, з обличчям, заплямованим кров'ю останніх зів'ялих ягід, соку яких було достатньо, щоб прикрасити суворі площини його чола та щік. Я чула його думки, його тихі благання. Його думки продовжували пурхати, як метелики, до його хлопчика, його учня. Шість урожаїв віку - зовсім небагато часу для того, щоб Творець Дощу міг передати багато чого зі свого ремесла.

Я обійшов його. Поклала руку йому на чоло.

"Спокійно, - сказав я йому. *Не бійся цього.*

Його плечі пом'якшали, очі налилися сльозами.

Ш-ш-ш-шум поплив до нас. Попереду шкандибала бабця, наближаючись. Її маленьке тіло було відгодоване пір'ям, крихітні, скручені ноги залишали в пилюці пташині сліди. Решта, що сиділи в кільці на чолі з Творцем Дощу, принишкли. Наші погляди зустрілися на ножі, відполірованому і чорному в її руці, вигнутій в усмішці.

"Ходімо", - сказала вона. "Настав час виконати свій обов'язок".

Очі Чарівника дощу розплющилися, чорні й липкі. Він був ще молодий, зуби жовті й гострі. Він не кричав і не тікав. Здійнявся гул, коли інші юрмилися ближче, злегка похитуючись. Почувся стогін: хтось плакав. Він почав наспівувати, виспівувати пісню дощу під своє дихання.

Я дивився, як завжди, з цікавістю. Я знав, що це була їхня остання надія. Їхній Творець Дощу був дорогоцінним. Його жертва була великою ціною.

Але обов'язок повинен бути виконаний.

Гудіння різко обірвалося, залишивши по собі відлуння тиші. У ній я почула, як перехоплює подих, роздуваються ніздрі, стискаються кулаки.

Творець Дощу сіпнувся. Його руки тремтіли на колінах. Серце билося, наче метелик, що потрапив у пастку між ребрами.

Стара жінка, їхній лідер, нахилилася. М'який, такий м'який був її тонкий голос. "Для тебе, Мати Небо."

Вона занурила зброю йому в горло. Шкіра розкололася, як шкірка виноградини, загнувшись під вістрям. Його життєва кров впала в землю, коли він ковтнув тишу.

Було сумно - дуже сумно - що ні він, ні будь-хто з них ніколи не знайде миру з нашим Отцем. Не з власної вини. Я не міг звинувачувати їх у невігластві; зрештою, ми їм нічого не сказали. Але так само, як Творець Дощу виконував свій обов'язок, здригаючись і смикаючись на пласкій, потрісканій землі, так само і я повинен був виконувати його.

Я присіла навпочіпки, щоб він міг мене побачити. Його погляд одразу ж прикипів до моєї фігури, жах змішався з благоговінням. Я прочитала в ньому питання, кивнула головою. Моя рука потягнулася вгору, в небо, туди, де лежали крихітні намистинки вологи, ще занадто молоді і сплячі, щоб впасти.

Ходімо, - наказав я.

Перша крапля з важким стуком упала на підлогу, і її одразу ж всмоктала голодна земля. Друга впала на голову Чарівника дощу, тепер уже нерухому, і скотилася туди, куди дивилися його очі, скляні й невидющі. Вона потекла рожевою сльозою, збираючи засохлий сік з його щоки. Третя і четверта краплі впали здвоєні, і незабаром повітря стало густим від пари і світла. Люди плакали, падали на землю, ще гарячу від крові, і кричали від задоволення.

Не довго думаючи, я теж засміявся вголос. Я нічого не могла з собою вдіяти. Я сміялася, щоб бачити їх щасливими, бачити їхні посмішки та радість.

"Чому ти смієшся?"

Питання застало мене зненацька. Я закрила рот і відвернулася.

Маленький хлопчик. Він був стрункий, блідий і хитрий, з чорним, як вугілля, волоссям. Я одразу зрозумів, що це Інший: той, з ким ми не повинні були говорити. Мабуть, його

приваблювала смерть, страждання самотнього плакальщика.

"Скажи мені, ангеле. Чому ти смієшся?" - повторив він своїм високим, дитячим голосом. Він звучав розгублено, можливо, трохи сердито.

Зізнаюся: я була заінтригована. Він був першим Іншим, який підійшов до мене. Решта, як правило, тікали з моєю появою.

"Я сміюся за їхнє щастя", - спокійно відповіла я.

Вродливе обличчя хлопця скривилося в усмішці. "Яка тобі різниця?" Він штовхнув тіло ногою на землю. "Навіщо тобі це? Вони не розуміють - ніколи не зрозуміють".

Я нахилила на нього голову. Ці питання були несподіваними. Це був його вік? Він був наймолодшим з усіх, кого я бачила, це точно. Можливо, саме тому я не могла впоратися зі своєю м'якістю.

"Краса не потребує постійності, - сказала я, - вона є красою, бо вона

смілива". Минула мить. Він втупився в мене блискучими сріблястими

очима. "Я не розумію."

Я подивився повз нього, туди, де дитина Творця Дощу плакала, притиснувшись до м'яких стегон матері. "Простягни руку", - просто сказала я.

Хлопчик насторожено виконував мої вказівки. Його долоня була ще м'якою, гладенькою. Я бачила, що вона ще не почорніла і не стала такою ненависною, як могла б стати. *Може, цей...*

Крихітна бульбашка енергії та форми підстрибувала в моєму кулаці. Я впустила подарунок на його простягнуті пальці, спостерігала за його обличчям, коли він придивився ближче.

Його ніс зморщився. "Що за квітка?" - запитав він, простягаючи її. Крихітні рожеві пелюстки затріпотіли, розгортаючись у поцілунку.

Краї мого рота скривилися. "Прекрасна, бо цвіте, і *особлива,* бо падає".

Хлопчик здивовано подивився на мене, а потім пирхнув. Він розчавив кулак, і я відчув, як у мене в грудях защеміло від жалю. Ні, він зробив свій вибір.

"Це дуже нудний спосіб мислення", - сказав він мені і засунув руки в кишені своєї мантії.

Я нахилила голову, повертаючись до людей, до їхньої радості. На язиці у мене був смак меду, і він наповнював мене, легкий і шипучий.

"Як тебе звати?" запитав я його через деякий час.

Він насупився поруч зі мною. "У мене немає імені." Він нахилився, щоб зазирнути в розріз на горлі Творця Дощу, з цікавістю. "А в тебе?"

Звідкись пролунав поклик, тихий шепіт на вухо. Серафим. Я повинен був піти, піти до наступного. "Гаррі". Це було досить близьке наближення.

"Гаррі", - хлопчик крутив язиком по складах.

"Хочеш?" запитала я, опираючись потягу в грудях. Цього разу він покликав мене на Захід. Дивно - я нічого не чув від неї 6 000 років, а тепер двічі за один день...

"Що?"

"Ім'я. Хочеш, я дам тобі його?"

Його мигдалеподібні очі широко розкрилися. "Навіщо мені це потрібно?" - поривчасто запитав він. "Щоб бути таким, як вони?"

Мої губи зашелестіли. *Так, він був Іншим, але...*

"Загадка", - пробурмотіла я, і на моєму обличчі заграла весела

усмішка. Його власний вираз обличчя потемнів, і він відкрив

рот.

Я піддався потягу, сміючись, і моргнув.

*

Так, це була дивна розмова. Але ми обоє не знали нічого кращого! Я, наприклад, на той момент ще не набув людської форми. Мені було лише кілька мільярдів років, і я ще не знав, що означає бути "я".

Чесно кажучи, мені трохи соромно сказати, що другий раз було не краще.

Джебель-Сахаба була червоною і м'якою. Пісок під моїми ногами був м'яким покривалом над твердістю утрамбованої землі. Зелені рослини вибивалися тонкими кущиками, шокуючи кольором на тлі чорного неба. Місяць світив унизу, омиваючи все своїм прохолодним сріблястим диханням.

Ми з Туріель плакали разом. Сльози, сміх - і те, і інше легко давалося таким істотам, як ми. Це був інстинкт. Ми схилялися над смертю і торкалися ніжними кінчиками пальців лобів убитих. Наскільки це було можливо, ми намагалися полегшити страждання тих, хто здійснював довгу, повільну подорож до кінця.

Туріель, благослови його Господь, був старший, а тому трохи запальніший.

"Ми ніколи не дамо їм цього забути", - люто прошепотів він мені. "***Вони пам'ятатимуть, що це сталося, назавжди і надовго***". Я майже бачив, як між його зубами спалахувала іскра, коли він говорив, втілюючи його в життя. Це була наша перша справжня поразка, і вона вжалила, гірка і крижана.

По той бік ями з'являлися і зникали з тіні Інші, живлячись смертю і ненавистю. Вони прослизали крізь понівечені в битві тіла переможців, застиглими очима спостерігаючи, як чоловіки скидали тіла в одну з ям. Їхня хіть зростала і зростала, аж поки не досягла

несамовитості, здригаючись від радості і сили.

Між ними мерехтіло повітря. У нічному повітрі вислизнула знайома маленька

постать. Як і першого разу, ми миттєво помітили одне одного.

"Гаррі", - почула я, як він покликав мене.

Його брати і сестри з цікавістю подивилися вгору, як і Туріель.

Ріддл був ще дитиною. Старшою, звісно, але все ще з пухкими щічками та милими

оченятами лані. Я промовчала. Я вже знала, що мені доведеться відповідати перед

Туриелем за його поклик.

"Наступного разу пощастить", - сказав він і посміхнувся котячою посмішкою. Його язик висунувся, рожевий, щоб злизати кров з пальців.

Я відвернувся, незрозуміло чому засмучений.

За мене відповіла Туріель. "Ти пишаєшся собою, демоне? Це було зайвим. Це наклеп, плюндрування дарів, якими нас наділили".

Обличчя Ріддла стало диким від радості. Його брати і сестри хихотіли.

"Пишаєшся?" - промурмотів він, підповзаючи ближче. "Так, я відчуваю гордість. Хіба це не свято *краси,* - на цьому слові його очі зустрілися з моїми, - спостерігати, як вони вириваються зі своїх коротких, тріпотливих життів, наповнюючи їх до країв пристрастю, страхом, гнівом? Хіба це не є найправдивішим відображенням самих себе, яким вони можуть стати?"

Ми з Туріель шукали красу. Ми бачили блідо-бузковий колір нутрощів, темні згустки крові, відчували запах сорому і страждань. Чули хрускіт м'яса, коли мертві один за одним падали в розколину в землі, їхній час обірвався.

"За що?" зловила себе на тому, що говорю.

Очі Ріддла перескочили на мої. "Хіба причина має значення? Вони хотіли більше жінок. Більше врожаю, більше землі. Більше, більше, більше."

Наш обмін привернув увагу. Хтось із можновладців помітив це: Я впізнав витягнуту високу постать Зазе, відомого своїми нічними кошмарами.

Ріддл замовк.

Зазе нависав над усіма нами, як над ангелом, так і над демоном. Його чорні копита гостро розтрощували черепи, коли він під'їжджав ближче.

"Милі ангели!" - покликав він. Він сяяв, весь: темні очі, темна шкіра, темне волосся. "Біжіть звідси. Ви програли - це не місце для вас".

Поруч зі мною Туріель вібрував праведним гнівом. Я відчула, як щось подібне затремтіло в моїй душі.

"Ходімо", - суворо сказав брат.

Його слова, сказані раніше, були вплетені в життя. Ніхто не забуде, і це було все, що ми могли зробити. Зазе мав рацію: нам тут не місце.

Коли ми від'їжджали, Туріель випустив потік світла - Божественності - і на прощання подарував нам мир. Хтось виплюнув прокляття позаду нас, коли ми тікали, в небо.

Згори ідеальне коло різанини було видно, як жахливу кісту на землі. Села все ще горіли, а в повітрі лунав тривожний плач овдовілих жінок.

Я не могла зрозуміти. Він думав, що це краса?

*

Він був підлітком, коли я побачив його наступного разу. Довгий і незграбний, але все ще з красою, що розбиває серце, небезпечною красою.

Цього разу він знайшов мене.

Я відпочивав, наскільки ми могли відпочивати. Скелі навколо мене були великими кам'яними монолітами, що виблискували сріблом від сутінкового дощу. Одна мить: мир. Безтурботність. Тиша.

Наступної миті він розірвав повітря, народжений з нічого, окрім вітру, і наполовину врізався в мене. Його пальці вистрілили, щоб схопити мою руку, сріблясті очі широко розплющилися.

Я простягнув руку. Ну, наполовину простягнув; я був надто здивований, щоб знати, що робити. Ось він був тут, лише за кілька сотень років від того моменту, коли він так злобно посміхався до мене з поля бою. І тепер - ну, я не знав, що я прочитав у тих очах. Страх, можливо.

"Гаррі", - сказав він. Його голос став глибшим, на півдорозі між дитячим і

чоловічим. "Ріддл".

"Знаєш, - сказав він спокійно, - я тебе шукав". Я

насупилася. А потім помітила шум.

Швидкі, гучні кроки. Вони долинали звідти, де світло пронизувало долину тонкою білою вертикальною лінією. До нас наближалися тіні, розтягнуті, наче іриски на згасаючому сонці.

Ріддл, що було нехарактерно, нічого не сказав.

Я повернулася, трохи хвилюючись, назустріч тому, що наближалося. Роблячи це, я

поставила Ріддла за спиною, позаду себе. Інстинкт зашипів, незадоволений таким положенням, але я проігнорував його. Він просив мого

допомогти. Я бачила це в його очах. І я не повинен був, я знав, що не повинен. Але ким я був, якщо не істотою, створеною допомагати?

Тіні затремтіли і виросли, перш ніж за кілька секунд їх змінили їхні власники.

Перед нами стояв величезний, слинявий звір, щонайменше розміром з трьох-чотирьох чоловіків. Я припустив, що це пекельний пес - я чув, як мої молодші брати і сестри пліткували про них. Він мав дві понівечені морди по обидва боки голови, обидві з нерівними, схожими на бурульки зубами. Поруч з ним сидів високий, худорлявий чоловік. Його чорні очі витріщалися на смертельно бліде обличчя, наче два круглих камінчики. Коли він говорив, чомусь було боляче.

"Ти ховаєшся за одним з них?"

Плече Ріддла наштовхнулося на моє, легенький дотик, коли він зрушив з місця. Біль

припинився. "Данталіон", - сказав Ріддл.

Вершник, Данталіон, зітхнув. "Жалюгідно."

Ріддл нічого не сказав. Не поворухнувся. Просто дивився

на нього, насторожено. "А ти, янголе? Ти спілкуєшся з

ним?"

Я дивився, мені було цікаво. Я не відчував потреби відповідати.

"Що ж, - багатозначно промовив Данталіон. Він зісковзнув зі свого звіра і нахилився до нього. Смердюча слина скупчилася на камені під його косими кігтями. "Можеш з'їсти дитину", - сказав він.

Голос Ріддла був холодним шепотом біля моєї шиї. "Гаррі."

Я не могла повернутися до нього. Чотири очі пса дивилися на нас, червоні сонця з крихітною зіницею, трохи зміщеною від центру. Його ніздрі роздулися, і він загарчав, низько і глибоко, так, що тряслися скелі.

Як на свій розмір, він був напрочуд швидким. Він пролетів прямо над нашими головами, виконав поворот, який не повинен був бути можливим, і попрямував прямо на Ріддла.

Коли він кинувся, Ріддл підняв руки вгору, ніби закриваючи

голову. *Чому він не втік?* дивувався я. *Чи не бився, як любив*

робити його рід? Але він не зробив ні того, ні іншого.

Звук, який вирвався з його рота, коли кігті пронизали його плече, був тихим. Ледве більше, ніж подих, коли він розірвав матерію його душі. Я не міг уявити собі такого болю, коли тебе розриває інший. Зрештою, я ніколи цього не відчував.

Але цей крихітний подих...

Я був ще молодим, інстинктивним створінням. Я не роздумував і не обмірковував, просто діяв.

Я простягнув руку до звіра.

Одразу ж він зі стогоном відскочив убік. Дві голови, здавалося, розплавилися від болю, коли він одним потужним стрибком втік назад, щоб сховатися за своїм господарем. Я зрозумів: моя Божественність все ще чиста і така *могутня*; сувора річ, щоб нести її настільки поневіченою.

"Ти втручаєшся, ангеле?" здивувався

Данталіон. Я відчув запах крові в повітрі.

"Ти не можеш його їсти", - вирішив я. "Йди."

Блідий, худорлявий чоловік дивився на мене. Його жахливий погляд зависав між мною і Ріддлом, наче він зважував, чи варто знищити нас обох.

Але у мене було більше сили.

Його прощальні слова були чіткими. "Ти, - сказав він хлопчикові поруч зі мною, - дуже добре принизив себе".

Потім холодне повітря темно замерехтіло, і людина з собакою зникли.

"Трясця йому", - сказав Ріддл.

Я повернулася, насупившись, з докором на язиці. Я зупинився. Втупився. Він лежав на закривавленому камені, обличчя блищало від поту, а на плечі чорніла рана.

"Ти поранена", - сказала я. Я не знала, як до цього

ставитися. "О, справді", - сказав Ріддл. "А я й не

помітив".

Чорна рідина продовжувала сочитися з нього. Він бліднув з кожною

секундою. "Чому ти, - проковтнула я, в горлі раптово пересохло, - не

зцілюєшся?"

Чорна кров бризнула йому на підборіддя. Його сріблясті очі

затремтіли. "Покарати..."

По боках мої кулаки то скручувалися, то розкручувалися. Я моргнула. Образ цієї крихітної дитини, яка вперто дивиться на мене крізь дощ, промайнув у моїй голові. У моїх грудях було щось гаряче, чого я не розуміла.

"Ну-ну, Гаррі, - розвеселився Редл, задихаючись від задоволення. "Не

треба виглядати таким розгубленим. Я провів кінчиками пальців по обличчю. Я зрозумів, що він мав рацію: воно було все... зім'яте. "І..."

Мої інстинкти змусили мене рухатися ще до того, як я зрозуміла, що хочу сказати. Я прийняла рішення легко. Я сіла на землю поруч з ним, сягнула всередину себе і потягнула.

Було боляче. Біль був гарячим і білим, від нього боліли зуби. Обережно, обережно я встромила кінчик голки в свою сутність і висмикнула крихітне пасмо світла, що розвівалося.

"Що ти робиш?" Голос Ріддла звучав налякано і, можливо, трохи голодним.

"Я не хочу, щоб тобі було боляче".

"Зачекай, ти не можеш..."

Але тоді я добре вміла його ігнорувати. Незважаючи на слабку спробу вирватися, він був сильним, як кошеня переді мною.

"Гаррі!"

Біла нитка обпікала мені пальці, коли я почала вплітати її в розтрощені м'язи його плеча. Туди-сюди, *туди-сюди,* крізь кров і кістки я зшивала його назад. Я бачила, що його теж обпікає, чула, як він зітхає, але знала, що це не завдасть йому справжньої шкоди. Не тоді, коли це було зроблено безоплатно, з любов'ю.

Закінчення зайняло лічені хвилини. Нитка пливла, як ефемерний місток, що з'єднував нас. Я дивився на неї, зачарований. Оголена частина моєї душі. Я чула, як вона кличе мене. Вона не хотіла залишатися в пастці темряви Іншого, вона хотіла повернутися додому.

"Не треба", - сказав Ріддл. Його голос став напрочуд сильним за той короткий час, що я працював.

Але було занадто пізно. Я відрізав його.

Світ навколо мене спалахнув. Дихання перехопило з різким шипінням, і я впала назад. Я намагався знайти сенс у цьому новому, жахливому відчутті, але логіка втекла.

Я подивилася всередину себе і відчула, що сльози піднімаються догори. Там, де частина мене розкрутилася, була крихітна чорна пляма. Дірка в моїй душі. Мої очі були притягнуті до грудей Ріддла, до чорноти всередині. Там. Крихітний золотий відблиск. Досить маленький, досить глибокий, щоб ніхто не помітив, як і мій власний.

Але він зцілився.

Він не торкнувся мене. Він не говорив. Просто подивився мені в очі з виразом, занадто складним для того, щоб я могла по-справжньому класифікувати.

Мої щоки були мокрі. Світ поволі почав відновлюватись.

Все ще мовчки, Ріддл піднявся на кощаві коліна. Він був за кілька дюймів від мене; я відчувала його жар, запах диму на його мантії, маслянистий присмак його крові.

Повітря замерехтіло, я моргнула - і він зник.

*

Час був цікавою річчю: я міг занурюватися в нього, як у воду, гратися з ним, плескатися. Він минав швидко, коли я мав замовлення і роботу, а потім переді мною повільно простягалися тисячоліття, нескінченні і прекрасні.

Це було б... так, близько 12 000 років або близько того, коли я бачив його востаннє. Я подумав, що він ховався. А може, як і я, він був просто зайнятий своїми справами.

У всякому разі, цього разу все було інакше. Ми обидва прийняли смертні форми. Це була честь, принаймні для мене, і, гадаю, для нього теж. Довірити такий прекрасний, складний і делікатний годинник запалило тепле, горде сяйво глибоко в моєму животі. Все це було таким новим та інтенсивним, я відчувала кожне почуття, кожну емоцію і облизувала губи. Мої думки почали приходити швидше, бігали вгору-вниз і вибухали рухом.

Чесно кажучи, це було приємно*, відчувати себе* вдома. Уся моя сутність нарешті дистилювалася прямолінійно, моя звична туманна форма спліталася в щось більш відчутне, більш здатне до категоризації та абстрагування, до бажань і сподівань.

Звісно, Серафима тепер була надто важливою, щоб командувати такими, як я. До Риму мене відправила Реміель, схожа на оленя, тиха і лагідна. Вона шепотіла мені уві сні, що Інший тут, що вони прагнуть вбити і спалити. Я знав свій обов'язок і без її слів: Я був тут, щоб захистити паростки віри, які нам вдалося нарешті посіяти.

Нарешті люди відкрили нас, нашого Отця. Їхня віра іноді ускладнювалася людяністю, але вона була достатньо чистою, щоб решта з нас були зайняті. Було п'янке відчуття імпульсу, який я вихопив зі своїми братами і сестрами в той час. Ми відчували себе сильними. *Я* відчував себе сильним.

І тому я лише трохи здивувалася, коли помітила в натовпі темноволосого хлопця. Це був ринок вихідного дня, яскраве ранкове повітря було наповнене деревним димом і чебрецевим ароматом м'яса, що смажилося на грилі. Я не здивувалася, коли він підморгнув мені, коли ми проходили повз нього, а його рука недбало обійняла округлі плечі шляхетної пані. Я помітила, що він став високим, принаймні, вищим, ніж у моєму смертному тілі. Його обличчя вросло в кістки, плечі розширилися і стали м'язистими.

Страх скрутився в моєму животі, як гадюче гніздо (на жаль, я відчуваю це і зараз).

На мить я подумала про те, щоб піти за ним. Відтягнути його вбік і зазирнути всередину, щоб побачити ту крихітну частинку себе, яка кликала мене.

Але у мене були свої завдання, які потрібно було виконати.

Пізніше тієї ж ночі Реміель прошепотів мені.

Вона розповіла мені про Ріддла, про те, як він співав Неронові на вухо, пестив його самолюбство, годував його вином і медом, а також прекрасними юнаками та дівчатами з Нічних будинків. Як він труїв його напівправдою, злими срібними штучками, які, наче кислота, просочувалися в мозок імператора, аж до його твердого живота, де вирував вогонь божевілля.

Я мало що міг зробити. Я ігнорував його, занурився у свою роботу. Культивував талант, грацію і сміх спільноти, об'єднаної правдою.

Це дало мені урок, коли я зустрівся з ним у Римі. Урок, який я ніколи не забуду.

Рана загноїться, якщо її не лікувати. А це все, що роблять Інші. Вони ранять.

Вітер тієї ночі був сильний. Він свистів у закрутах вузьких вулиць, дмухаючи на гладеньке фіолетове небо. Рим пекло літньою спекою, люди захекано поверталися додому після вечері, і лише в садах, де з мокрих зелених дерев здіймався дощ, можна було знайти хоч якесь полегшення.

Я відпочивала, вмостившись на піддоні, коли Реміель закричав.

Я розплющив очі, слизькі від поту. Я вже відчував запах диму. Хтось стукав у мої двері. Крики матеріалізувалися з гарячої чорноти. Я віддерла смуги забрудненої тканини, що закривали вікна.

Зовні вогонь здіймався помаранчевою стіною, плюгавий звір, який лапами роздирав землю і проїдав собі шлях крізь дерев'яні купецькі будинки Цирку Максимус. Моє серце почало калатати, жах переповнював мене. Він поширився - скрізь, куди я дивився, були чорні шлейфи, клапті палаючого полум'я, що танцювали вздовж скрипучих балок.

Що мені робити? Я шукала, але не відчувала жодних вказівок. Навіть Реміель замовк. *Що я міг зробити?*

Ноги вирішили за мене. Підхопившись, я накинула халат і поспішила вибігти зі своєї кімнати. У кожні двері, повз які я проходила, я стукала кулаком, кричала, благаючи про підтримку, про допомогу. Я жив з віруючими, як і все моє життя, з людьми, яких я знав уже двадцять років. Ми вийшли на вулиці, блукаючи в безцільному жаху, навантажені смужками тканини, просоченими алое, горщиками з водою, всім, чим могли.

Це була війна, але проти невтомного ворога. *Що робити?* Я шепотів благословення, як міг, молився, сподівався, заспокоював. Але я був смертним, і хоча деякі сили залишалися моїми, я не міг змінити того, що було призначено.

І так пожежі вирували далі.

Лише на шостий день палаючого Риму, коли полум'я повільно вдавало, що згасає, я помітив зміну. Вулицями прогриміли слова Нерона, повторювані в напівістеричному запалі: "*Ці християни, ця раса людей, що слідують новому згубному марновірству... вони будуть горіти так само, як горіли ми!* ***Вони будуть кричати, як кричали ми!***"

Це були слова Ріддла. Крізь свій страх я міг впізнати його.

У нас не було жодного шансу сховатися - та й навіщо? Ми не могли в це повірити. Наших людей добре знали, вони жили на цих вулицях багато років.

Наша наївність була мотузкою, на якій ми висіли.

За нами прийшли ті, кого ми відвідували лише кілька днів тому. Опівдні нас повели вулицями міста, зі страхом відчуваючи холодний, твердий клубок у шлунку. Мої сандалі хрустіли по битому склу та дереву, коли нас гнали, як худобу, на центральну площу.

У мене перехопило подих, коли я побачив цю картину: розбурхану піч, ретельно, навмисно розпалену жару, таку саму, яку ми так важко працювали, щоб зупинити протягом останнього тижня. На великому дерев'яному помості засідала рада вельмож, яка наказала вбити в землю і спалити живцем моїх друзів, мою сім'ю, мій народ.

Звичайно, він був там. Це він здобув таку приголомшливу, жахливу перемогу. Моє серце тьохнуло, коли я побачив його, зловтішно посміхаючись, але я не здивувався.

"Християнські покидьки", - сплюнув хтось. Натовп кричав, обличчя були дикими.

Я зрозумів. Дві третини міста було зруйновано. Шість днів руйнувань, незліченна кількість загиблих і покалічених. Люди були розгублені, бездомні, без роботи, без мети. Хтось повинен бути винуватим.

Мій час тут добігав кінця, це я теж розумів. Йдучи, схилившись проти потоку люті, я намагався м'яко доторкнутися до думок, що оточували мене. *Ви повинні пам'ятати про милосердя,* - намагався я прищепити. *Доброту, щедрість. Допомагайте один одному. Любіть один одного.*

Солдати дивилися вниз, і їхні погляди проходили повз мене. Жодне з їхніх облич не бачило мого; тепер я не була людиною, а лише завданням, яке потрібно було виконати. Моє серце обливалося кров'ю за них, а крики моїх братів і сестер відлунювали в моїх вухах. Повітря було просякнуте стражданням, і я ледве стримувала себе. Це тіло *відчувало*, воно відчувало так сильно і так глибоко, і воно *боліло.*

"Рухайся", - пролунав наказ, грубо вигукнутий з-за моєї спини.

Вони підкинули ще дров у багаття. Клаптики чорного кістяного попелу здіймалися на вітрі, наче весняні пелюстки. Вже звідси спека була нестерпною. Якесь милосердя, що мої руки, які вже давно втратили чутливість, були витягнуті і скріплені мотузкою за спиною.

У мене защеміло в шиї. Я повернулася, знаючи, кого

побачу. Здавалося, він помітив мене.

Гаррі, - почула я його слова.

Я не могла говорити, дуже сильно кашляла.

Приємно бачити тебе в моєму новому улюбленому місті, - продовжив він. Він дивився, як мене підштовхують ближче, і до нього, і до полум'я.

Удар припав мені на потилицю, і я спіткнувся, запаморочилося в голові.

Рим... де все огидне і ганебне з усіх куточків світу знаходить своє насіння і проростає. Воістину, сміявся він, *бути в Римі означає бути вільним!*

Я хотіла відповісти йому, тому, кого назвала, але не змогла. Чи то він замовк, чи то крики були такими гучними, що я його не чула.

І настала моя черга.

Я вже горів: легені слабкі, очі сухі, губи, язик, зуби - все чорні від сажі.

А потім вони кинули мене туди.

Це було пекло, нестерпна спека. Ноги хиталися під вагою болю, у вухах стояв гуркіт.

Але це було лише на мить.

Прохолодне повітря торкнулося мого обличчя, і я повернулася, шукаючи його.
Розрив, вихід. Я не розуміла, але все одно кинулася туди - солодке полегшення від спеки!

Я впала на крейдяну землю, осліпла. Я ледве приходив до тями, мої кінцівки обгоріли, біль був сильним. Я ледве стримував крики. Воно знало, що для мене вже занадто пізно, але була єдина втіха: чим ближче я підходив до смерті, тим більше я починав повертатися до свого безсмертного "я".
Дюйм за дюймом він зменшувався, але все ще якийсь маленький злий залишок стискав серцевину моїх кісток, киплячи, як розлючена кислота.

Я чекав, терпляче чекаючи смерті.

Рука схопила мене за горло. Я знала, кому вона належала, змусила клапті моїх повік розплющитися. Він незбагненно дивився на мене, красивий і рожевий від здоров'я. На мій подив, я відчула вагу ножа, що увійшов у моє серце, холодний укус, що пронизав м'язи і ребра одним плавним, болісним натиском.

А...

"Чому ти посміхаєшся?" Його голос був тихим і знайомим, коли він перехопив мій погляд. Його сріблясті очі потемніли до палаючих зірок. Знадобилася мить, щоб слова відфільтрувалися і набули сенсу.

Я не відчував свого обличчя - я не усвідомлював, що був там.

Коли я заговорив, мій голос був трохи більше, ніж хрип повітря. "Тому що це

доброта". "Я щойно простромив тобі серце, а ти називаєш мене добрим?" -

сказав він.

"Так, Ріддл", - прошепотіла я, коли світ почав зникати, а моє тіло розпадатися. Було дивно вийти з такого точного існування, знову опинившись у тісному союзі зі всесвітом.

Ріддл тримав мене, коли я

помирав. "Я не..." - сказав

він.

Але я пішов, перш ніж він закінчив.

Примітки до розділу наприкінці

Цитата "Прекрасне тому, що цвіте, особливе тому, що падає" - адаптована з Дзеамі Мотокійо (1363-1443), що втілює японську концепцію *Mono no aware*.

Джебель-Сахаба - це доісторичне масове поховання, яке часто називають найдавнішим відомим свідченням війни. Вона лежить на березі Нілу, і їй щонайменше 11 600 років. 11,600!!!

Нерон і Велика пожежа в Римі, липень, 64 р. н.е. Існують різні історичні свідчення про це - деякі з них розповідають, що імператор Нерон наказав підпалити місто, щоб звільнити місце для свого величезного нового палацу, грав на скрипці і сміявся, коли місто горіло. Інші вказують на те, що в той час його не було в Римі, і він фактично відіграв важливу роль у наданні допомоги та організації відновлення міста після пожежі. Як би там не було, це стало початком жахливого переслідування Нероном християн, яких він звинувачував у трагедії.

Заряджений світлом

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Після цього, мушу визнати, я відчув себе інакше. Здавалося, деякі речі з мого людського досвіду вчепилися в мене, глибоко впилися нігтями. Я відчув себе трохи більш... невпевненим. Трохи більш емоційною.

Після Риму пройшли роки. Я насолоджувався ним. Так, були хвороби, моровиця і війни, але були також інновації, демократія (свого роду), мистецтво, навчання. Я зачаровано спостерігав, як поширювалася віра, як починалося поклоніння. Раптом ми були зайняті як ніколи. І, звичайно, це означало, що ми повинні були бачитися з ним частіше - тепер, коли він вирішив перестати ховатися.

Я побачив його, коли зазирнув через плече того, кого благословив багато років тому. Я б у в схвильований, побачивши його роботи, і періодично навідувався до нього протягом усього його життя. Його талант розквітнув, так само як і його захоплення плавними мазками фарби, коли він торкався пензлем до полотна, м'яко вирізаючи білки очей.

Яким же було моє здивування, коли я побачив знайоме обличчя, намальоване посеред шедевру, який прославлятимуть ще тисячу років.

У мене відвисла щелепа. "Зарозумілість", - не втрималася я, щоб не вигукнути.

Звичайно, він почув мої приховані думки про нього. Він підійшов, легенький вітерець ворушив папери в кімнаті, а потім став поруч зі мною, високий, чорний і грізний.

Ріддл повернувся і подивився на мене, трохи шокований.

"Ми віддали йому його сили для Христа, - несамовито продовжував я, - щоб він поширював..."

Його сміх дзвенів, як дзвіночки. Навіть художник перервав свою роботу,

закинувши голову. "О, то ти знайшов його, так?" - посміхнувся він. "Це було

лише маленьке привітання, просто привітатися".

Мої очі спалахнули від його неповаги. "Я благословила його", - вперто наполягала я. "Він був для мене".

Очі-загадки світилися веселощами. Я пам'ятаю ці очі, які задумливо дивилися в мої, коли мої легені робили останній подих.

Я відмахнулася від попередження, хребет здригнувся.

Його губи опустилися. "Справді, не схоже, що я збила його з пантелику".

Я махнула рукою на пляшки з вином, що стояли по краях кімнати. Губи чоловіка були забарвлені пурпуром, навіть у таку ранню годину.

"Справді", - сказав я.

Ріддл закотив очі. "Розслабся, Гаррі. Вино - це напій народу."

Я відчув, що мої пальці потирають брови. Я зберіг цю притаманну людині рису. Чи не тому лише одиниці були визнані гідними смертного тіла? Тому що звички і почуття прилипають до тебе, як клей?

"Послухай, не треба засмучуватися через це", - пролетів голос Ріддла повз моє

здивування. Я відчула, як щось змінюється.

У мене голова пішла обертом. "Що ти зробила?" Я задихнулася, одразу ж

знайшовши його очі. Ріддл посміхнувся. "Ще один подарунок".

Я відкрила рота, але його вже не було.

Його "дар", як виявилося, я відкрию для себе пізніше. Набагато пізніше.

Минули роки, поки мене не покликав один зі своїх, назад до міста. У повітрі стояло збуджене гудіння, коли я розправляв крила, а вона сміялася, майже до колін. Це змусило мене посміхнутися - нам потрібно було більше радості. Всі ці розмови про війну за останні кілька сотень років створили урочисту атмосферу.

"Що це?" - запитав я. запитав я.

Вона хихотіла, слово було розірване. "Дивись." Я

простежив за її пальцем, повертаючись.

Сімнадцятифутовий мармуровий шедевр, втричі вищий за людський зріст. Це був я, яким я був у своєму смертному вигляді в Римі, переданий аж до вен на моїх руках, що стискали перев'язь, до кучерів мого волосся.

Мій рот відкрився, але я втратив дар мови.

Знову вибухнув новий раунд хихотіння. Нас прийшло більше, Уріель, Аріель, Діна. Я чула їхні вигуки, наче під водою.

Він це зробив, я був у цьому впевнений.

Я не відчував люті, не зазвичай. Але жах цього - цього підбурювання, цього *гріха - пронизував* мене, обурював і світився. Мої пальці стиснулися, а зуби зціпилися так, що це було зовсім незвично для того, ким я був.

"Загадку", - гаряче вимагала я, але він не відповідав.

Я кинув ще один погляд угору і прочитав у самому мармурі, що цей пам'ятник не буде забутий ні за тисячу років, ні за десять тисяч. Інші зробили його таким.

Гаразд. Якби він не прийшов, я б шукала.

Я залишив своїх братів і сестер, які збуджено гомоніли, дивуючись. Я пішов за тією крихітною частинкою себе в більш тихе місце, на берег річки. Я не знала, коли і де це було - мені було байдуже.

Я зупинився, мій гнів якось одразу згас.

Він був голий, з блідими кінцівками, витягнутими на сонці, спав під тінню верби. Мої очі простежили ніжний завиток його кулачка, розкинуті ноги, його м'якість, таку очевидну уві сні. Я раптом побачив хлопчика мільйон років тому.

Я спостерігала за його грудьми, що здіймалися й опускалися, за ласкою м'якого листя, що опадало, за тим, як темніли від утоми вигини під його віями. Мені вперше стало цікаво. Як він став таким? Чи був він створений? Чи він впав?

Мовчки я прослизнула крізь завісу листя і влаштувалася поруч з ним. Річка навпроти плескала тиху мелодію.

Я не сплю, не так, як вони, але я знайшов спокій, мої думки заспокоїлися.

Ми залишилися там на деякий час, достатньо, щоб мої очі теж заплющилися, а спина вперлася в кору дерева.

Врешті-решт він заворушився поруч

зі мною. "Гаррі?" Його голос був

м'яким від сну.

Коли він прокинувся, світ знову став гострим. Потік річки став трохи голоснішим, вітер - сильнішим. Це було раптове усвідомлення: тепер він був сильним.

Коли це сталося?

"Я бачив твій "подарунок", - сказав я, все ще заплющивши очі.

Я відчула, як він посміхається поруч зі мною, як вигинається його хребет, коли він потягується. "О? А ти що думав?"

Моя злість повернулася. "Дуже шкода", - різко сказала я. "Це творіння не призначалося

для мене". "Зовсім не шкода", - сказав Ріддл. Він дивився на мене. "Я хотів, щоб вони

побачили тебе".

Я відвернулася, щоб не засліпити його, і різко зупинилася. Я не усвідомлювала, наскільки близько він підійшов. Я взагалі не відчувала його руху, він був тихим і швидким, як змія.

"Більше ніяких подарунків, будь ласка", - встигла сказати я.

Енергія скотилася з нього, з тріском. Він був вільний. І він був дуже, дуже

небезпечний. Він нахилив голову. "Як хочеш", - сказав він.

Я був ангелом, я знав, що це брехня.

*

Я знову була смертною і втомлювалася. Як і він.

Я пройшов через лави нашого роду. Моя сила зросла, моя божественність дозволила розквітнути. Я повернувся до отримання своїх завдань через Серафима, це велика честь.

Але з цим прийшло більше відповідальності. І я вже не була такою, якою була колись - інстинктивною і впевненою в собі. Можливо, це сталося через те, що я провів стільки часу в пастці смертного тіла, а можливо, це був просто процес дорослішання. Але мій шлях здавався менш впевненим, вперше за весь час мого існування.

Війна між нами ставала дедалі напруженішою. Поширювалися чутки: наближалися перипетії. Шепотіння про переломний момент - де переможе або рай, або пекло - ходили щонайменше тисячоліття, але останніми роками вони були доведені д о шаленства. І, можливо, в них була своя правда. Зрештою, все почало здаватися нестійким.

І я втомився.

Темрява чорнильними хмарами лилася крізь розбиті шибки. Високо вгорі, на хиткому даху церкви, ми сиділи разом, зітхаючи, коли наші ноги били повітря. Тепер нам було не так легко зустрічатися, як колись, але час від часу ми знаходили одне одного. Я не знаю, чи це була частинка мене в ньому, яка хотіла повернутися додому, чи просто насолода, яку він отримував від того, що я дратувала його. У будь-якому випадку, він знову знайшов мене.

Це був поганий час.

Мої руки тремтіли від того, що вони стискали плитку. "Іноді я дивуюся", - сказала я. І зупинилася. Вдихнула смак диму в холодному повітрі. "Я був створений, щоб захищати і направляти. І все ж..."

Ріддл нічого не відповів, чекаючи.

"І все ж це *ніколи не припиняється.* Є світло, радість, мир. Але є також смерть, і біль, і війна". Мої очі зачепилися за кров, що блищала внизу, як морська вода. "Один врятований. Хтось не врятувався. Постійна, невичерпна карусель. Я не розумію цього."

У нього теж був втомлений голос. Це

було невеликою втіхою. "Не думаю, що

багато хто знає".

Я не знала, що ще сказати. Я дозволила своєму тулубу впасти назад, поки дах не притиснув мою спину до себе. Небо наді мною було поїденою зірками ковдрою. Сяючі точки утворювали килим нескінченності, павутину енергії. Я пам'ятала, коли вони виглядали інакше. Я пам'ятав, коли небо було порожнім.

"Я хочу допомогти", - сказала я. "Це все, чого я коли-небудь хотів".

Ріддл зітхнув. Його рука, коли він знайшов мою, була крижано холодною і шорсткою. Його великий палець провів по моїй долоні. "Я знаю", - сказав він, і це було майже ніжно. "Але цього ніколи не буде достатньо".

Я відвела очі зверху вниз, щоб вони зупинилися на ньому. Його форма була заляпана чорним, мастилом і кров'ю.

"Чому ви вибрали саме це?" запитав я себе. Це питання застрягло в моєму горлі на тисячу років.

Його великий палець занімів. Якийсь час він мовчав.

А потім: "Хіба це не достатньо прекрасно - *бути* без необхідності робити це в такій жорсткій клітці того, що є "добрим"?"

Знову він. Скільки разів він кидав мені в обличчя нашу першу зустріч?

Я сіла, відкинула волосся з обличчя. "Але в тому-то й справа. Існування - це такий дар, навіщо витрачати його на страждання і шкоду? Навіщо обирати ненависть, якщо можна обрати любов?"

"Але хіба ти не бачиш, Гаррі, що немає ні ненависті, ні любові, ні добра, ні зла. Мораль повністю вигадана". Його сріблясті очі пронизали мене, як кинджали. "Звичайно, якщо є обов'язок, то це жити вільно, а не "добре". *Свобода - це* дар. *Свобода - це сенс*".

Я похитала головою. "Ні. Озирніться навколо. Якщо ви справді вільні, то це, - я показав на тіла, на палаючий метал, - це не потрібно. Чому ви всі доводите до такої крайності? Вони б і без вас впоралися, навіщо ви розпалюєте вогонь?"

Ріддл застиг. "Ми такі, бо має бути рівновага. Якби ти не був таким білим, ми не були б такими чорними".

Я озирнулася на небо. Звідки взялася ця злість? Це тіло, його емоції... вони були важкі.

Він нахилився до мене. Так близько я відчула його запах, димний, як мокрі тіні в темному лісі.

Його губи торкнулися мочки мого вуха, голос був схожий на повільний мед, що капає. "Правда не завжди є красивою, а красиві слова - правдою".

Я закотила очі, приховуючи свій страх, і відштовхнула його.

"Лао Цзи?" Він посміхнувся.

Я відчувала себе дивно. Гарячою і розгубленою. Я не хотіла бути тут, дивитися на безлад моєї власної невдачі з тим, хто був відповідальним за неї. Раптом мене осяяло. Що я тут роблю? У мене були інші, яким я могла допомогти, інший континент, який я могла оглянути десь у майбутньому. Мені не потрібно було сидіти на одному з Його місць поклоніння, затьмареному, розграбованому і осквернену всім тим, проти чого Він боровся.

Небезпечні, щось мені нагадало. *Ось чому вони небезпечні. Розумні срібні язики.*

Я підвівся, поправив білу пов'язку на руці. "Мені треба йти", - сказала я.

В його очах промайнув біль, перш ніж вони заплющилися, знову перетворившись на блискучі калюжі. Він звівся на ноги, обтрусив пил зі штанів кольору хакі, підняв гвинтівку. Я з огидою подивився на неї.

"Так, - сказав він. "Повертайся до лицемірства служби на смертельній війні. Насолоджуйся."

Мій рот стиснувся, коли я спустився за ним по скрипучих дерев'яних сходах на підлогу церкви. Він був смертним, але його тіні все ще мерехтіли занадто довго, а хода була занадто плавною.

Його насмішку освітлював місяць, коли він озирався навколо, розглядаючи картини і підношення, що лежали в руїнах.

Я хотіла піти. "До наступної зустрічі", - змусила я

себе сказати. "До наступного", - тихо відповів він.

*

Мені потрібен був час, щоб подумати після цього. І тому... Я уникала його.

Це було легко зробити: я була старша за нього, сильніша і могла однією думкою прогнати його ім'я зі своєї свідомості. Я сказала собі рухатися далі, зосередитися на тому, для чого я призначена.

Я допоміг.

Роки, десятиліття злилися в одне. Я благословляв, я захищав, я просвітлював. Я спостерігав, як яскрава, палка допитливість людей вела їх далі в хитросплетіння світу, як наука розвивалася з небаченою мною раніше швидкістю.

Я бачив його сліди, звісно, бачив. Мої очі знайшли його сліди, закарбовані, як тремтяче тавро, на краю полів битв і цвинтарів. Я чула його в сиропоподібних краплях брехливих обіцянок, що сочилися з вуст можновладців, одна рука яких завжди була стиснута в пантомімі ніжного кулака. Я щоразу відвертався, ігноруючи легкий потяг у грудях, який казав мені знайти його, спробувати змінити його думку і змусити його

побачити добро, а не зло в тих, кого він намагався зіпсувати.

Зрештою, про це теж забули, оскільки я отримав своє найважливіше завдання.

Поклик пролунав ясної зимової ночі, місяць осяяв мене блідою усмішкою. Слідуючи своїм інстинктам, я з'явився, прослизнувши в місто десь на Сході.

Це була велика палата в сучасній лікарні, в чорних вікнах якої віддзеркалювалися обриси людей, що перебували в ній. Я замилувався флуоресцентним світлом, запахом антисептика і гудінням електрики по металевих дротах. *Як розумно, здивовано* подумав я, *як красиво*. Здавалося, що лише кілька днів тому я спостерігала, як цілителі зішкрібали кору дерев, розтирали її на зернисту пасту і несвідомо втирали її в рани, які ніколи не загояться.

Мене ніколи не переставало дивувати, наскільки швидким був прогрес за цей час.

Крик пронизав повітря, і мої очі шукали його. Людське немовля, щойно з'явилося на світ, помаранчеві сегменти легенів працювали, щоб допомогти їй кричати.

Тепла рука опустилася на моє плече. Я підняла очі.

Серафима була прекрасною. Можливо, найкрасивішою з усіх нас. Тепла, смаглява шкіра, телячі очі, надуті губи. Вона посміхнулася мені, грація в згині її очей.

"Привіт, брате", - сказала вона.

"Сестро, - шанобливо сказала я, нахиливши

голову. "Дякую, що прийшла".

"Звісно."

Почувся ще один плач. Мати заспокоїла дитину, притискаючи її до грудей. Її щоки блищали, як металеві рейки на ліжку.

"Ти повинен наглядати за нею, Гаррі, - ніжно сказала Серафима. "Ти повинен захищати її. Вона важлива в тому, що має статися".

Звичайно, мене це здивувало. За весь час нашого знайомства Серафим ніколи не ставив завдання таким чином. Я відчув, як насупилися мої брови; хоч я і мав високий ранг, але аж ніяк не найвищий. Таке завдання, як це, напевно, мав би виконувати хтось вищого калібру, хтось більш гідний?

Серафим прочитав питання в моїх очах.

"Він обрав тебе", - сказала вона. "Ти той, хто будеш доглядати за нею".

Любов розквітла в моїх грудях. Ми обоє обернулися, щоб подивитися, де звивалася дитина. Її ніжно-рожеві кінцівки були налиті кров'ю, крихітне личко перекошене від розгубленості.

Я підкрався ближче, не в силах стриматися.

Коли я дивився на неї, навіть Серафима, моя найстарша, найдорожча сестра, потьмяніла. Моє серце миттєво розширилося.

Яка краса! подумав я, зачарований. Її крихітна душа, така чиста, тріпотіла квітами захоплення і радості. Мені захотілося зберегти її в безпеці, затиснувши в своїх долонях.

"Я охоронятиму її", - сказав я. Обіцянка твердо лежала в моїх грудях, тихим, сплячим

діамантом. Серафим кивнув і зник.

Плач дитини стих. Вона заснула на грудях у матері.

*

Це завдання було подарунком. Занурення в дитину дало мені необхідний перепочинок і дозволило заспокоїтися. Дивна, стримана енергія, яку я не помічала, як накопичувала в собі, нарешті почала розсіюватися.

Я згадав, ким я був.

Я згадала, як це - закохатися.

Я сяяв від гордості, коли вона робила свої перші кроки, вимовляла перші слова, знайшла свого першого друга.

Звичайно, у світі була потворність, але я терпляче проводив її крізь неї, намагався, щоб мої уроки були максимально делікатними.

До осені її сьомого року життя я не міг по-справжньому усвідомити всю серйозність її існування.

У ті дні мій розум перебував у певному медитативному стані. Я прив'язав себе до неї і, таким чином, існував у своєрідній мрійливій відсутності, моя присутність поверталася лише тоді, коли я відчував момент небезпеки або навчання.

Вона була на дитячому майданчику. Її батько розмовляв з іншими дітьми неподалік, а вона верещала і стрибала, щоб зловити листя, яке осипалося з дерев, почищених куркумою. Я відпочивала високо вгорі, притулившись спиною до гілки, і слухала, як стара, мудра енергія пульсує в самому дереві.

Широка рука на моїй шиї змусила мене зненацька

обернутися. Я мала б здогадатися, хто це, з того спокою, що

наповнював повітря.

"Скільки часу минуло", - сказали вони, вітаючись. Їхні маслянисто-жовті очі тепло горіли в моїх власних.

Мої плечі автоматично розслабилися, а дихання сповільнилося, піднімаючись з живота хвилею.

Я телепортувалася. "Еле".

Задоволений крик дівчинки змусив нас обох озирнутися на неї. Вона скотилася з гірки, її кінцівки звивалися у вільному падінні, і вона м'яко приземлилася на килим з хрусткого листя пшеничного кольору. У найкоротші терміни вона скочила на ноги, щоб побігти назад.

Я посміхнулася крізь зітхання. Останні сім років були спокійними і солодкими. Все, що було потрібно, - це постійний, пильний погляд і час від часу поштовхи для захисту. Це було приємно. Я відчувала, що нарешті повернулася туди, де мала бути.

Рука на моїй шиї зникла. Еле усміхнулися до мене і струсили своє каштанове волосся з очей. "Я рада за тебе, Гаррі", - сказали вони. "Вона - радість, і це завдання робить тобі честь".

"Дякую", - сказала я, трохи соромлячись.

Ми деякий час спостерігали за її грою і слухали, як вітер шумить у мокрому листі над

нами. "Ви, мабуть, здогадалися."

Я здивовано озирнулася.

"Здогадалася?"

Еле виглядала засмученою. "Чому вона така важлива?"

Звісно, я здогадувався. Я ж не дурень. Але я не знав, хто ще слухав, тут, на верхівках дерев.

Еле прийняла рішення за мене.

"Вона - перипетії", - казали

вони.

Це було лише підтвердженням, не більше, але все одно це було схоже на удар - ніби світ перевернувся піді мною.

Напевно, це було видно на моєму обличчі, бо вони хихотіли.

"Ти знав", - сказали вони. Їхні руки в спогляданні знайшли одна одну, відсуваючи білизну їхніх мантій. "У цьому конфлікті настане переломний момент, час, коли доля розділиться. Дві можливості, - міркували вони. "Її треба захистити, щоб наш шлях переміг".

Радість спалахнула в моєму горлі. "Я проведу її до кінця", - твердо сказала я.

Вони засміялися. "Я не сумніваюся в цьому, брате. Я радий бачити тебе в такому положенні. Ми хвилювалися".

Я закинув голову.

"З усіх нас ти завжди була найдопитливішою, - обережно, після паузи, сказали вони. "Допитливість може бути... небезпечною, якщо вона не доречна". Вони знову поплескали мене по спині. "Бажаю тобі удачі, брате".

"А я тебе", - відповів я, трохи розгубившись.

Вони турбуються про мою цікавість? Мої думки відволіклися на Редла.

Це була помилка. Десь у світі пролунав тихий передзвін зацікавленості. Я знала, що його голова піднялася б, очі звузилися б, коли він намагався знайти мене.

Я негайно заблокував його, загорнувшись назад у кору дерева. Я похитала головою над своїм вчинком. Якщо колись і був час, щоб не допустити його участі, то це був саме зараз. Я доживу до кінця життя своєї дитини, а потім знову шукатиму його. Зрештою, ми вже давно не бачилися. Що таке сто років?

Я обернулася, щоб подивитися, чи не помітила Еле. Вони вже пішли,

випарувалися на вітрі. Полегшення трохи розслабило мене, і я розслабилася.

Внизу дитина зловила листок, підстрибуючи від захвату.

Я весь розм'як. Вона може бути ключем, але вона була ще дитиною. Ще юна і така невинна.

І вона була моя, щоб допомогти.

Примітки до розділу наприкінці

Знаменита скульптура Давида (з історії про Давида і Голіафа) Мікеланджело височіє на сімнадцять футів у Галереї Академії у Флоренції, Італія, і була завершена в 1504 році. Вона все ще вшановується 500 років потому як мистецький шедевр.

Вибирайте війни на свій розсуд - я вільно думав про Велику війну

Цитата "Істина не завжди є красивою, а красиві слова - істиною" - глава 81 "*Дао де цзін"*, китайського класичного тексту, який традиційно приписують мудрецю 6-го століття до н.е. Лао-цзи.

Крім того, слово "*перипетії"* означає раптову зміну долі або зміну обставин. Тож я використовую його для позначення переломного моменту у Священній війні ^^.

Річка скорботи

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Десять років пролетіли як одна мить. Я зрідка бачився з братами і сестрами: іноді вони приїжджали до неї, іноді до мене. Дивно, але я не зустрічав жодного Іншого. Чи то мене оберігали, чи то вони просто не здогадувалися, я не знав, що саме. Але якою б не була причина, час пролетів спокійним, медовим потоком.

Коли вона почала дорослішати, моя робота ускладнилася. З віком з'являється синець невинності, і захищати її стало складнішим завданням. Я повинен був вирішити, які втрати необхідні, а які частини повинні залишитися недоторканими. Я бачив, як вона плаче від болю, як вона впивається кігтями в шкіру від ненависті до себе, з сумом спостерігав, як біль за болем приходить на її шляху. Мені теж було боляче, але я знав, що це необхідно. Зрештою, це було *життя,* а життя означає все. Як би я не прагнув пощадити її, було б несправедливо закрити від неї цю половину світу.

Іноді я думала про нього. Я думала про те, як би він погодився зі мною, що біль необхідний для навчання, що існування не повинно обмежуватися лише добрим і радісним.

Це було навесні її сімнадцятого року, коли я почав розуміти, що щось не так.

Будь-яку темряву, яку вона накопичувала, вона зазвичай могла очистити сама. Іноді, якщо я вважав це за потрібне, я використовував свою Божественність, щоб прискорити процес, але здебільшого це не становило жодних проблем.

Але одного разу я помітив дещо інше.

Вона снідала за кухонним столом, намацуючи паличками рис у роті, коли мені спало на думку зазирнути ближче в її душу. Я нахмурив брови. Все було так, як я і підозрював: дивна темрява охопила її.

Я спостерігала, як вона йшла по своїх справах, обдумуючи все це. Можливо, це було нормально для смертних, можливо, їй просто потрібен був час? Я не була надто стурбована. Іноді темрява згущувалася ось так, розчищаючи простір, який згодом заповнювало світло.

Але вона продовжувала зростати.

І ще одна перша: моя сила не змогла до неї доторкнутися. Це була якась нова форма, яка втекла, як тільки я закликав свою Божественність.

Після цього я проводив ніч за ніччю, працюючи над ним, поки вона спала. Я прокрадався в її сни і намагався витягнути його з неї, вдень слідував за нею, як тінь, намагаючись зрозуміти, звідки він з'явився. Але нічого не змінювалося. З часом вона

почала давати метастази і поширюватися. Тепер вона дрейфувала, її карі очі були мрійливими і заскленими.

Коли ти бачив стільки, скільки бачив я, то починаєш відчувати, коли всесвіт припиняє звертати на тебе увагу. Я відчув це зараз, колективне затамування *подиху*. Вона була перипетією*, поворотним* моментом.

Моє занепокоєння тільки зростало. Батько доручив мені захищати її, а я... не впорався*?*

Минуло два тижні, перш ніж я вирішив зателефонувати старшому в своєму роді. Не Серафима. Єзекіїля. Він був старший, один з перших створених. Спокійний, сильний, праведний.

Я залишила її в класі з однокласниками, зібрала обід і вилетіла через вікно на п'ятому поверсі. Надворі сонце падало блідо-білими осколками, а вітерець наповнював повітря запахом скошеної трави. Весна: Я відчувала нове життя на кінчиках своїх пальців. Шкільний майданчик лежав піді мною: ряди велосипедів, акуратні плями фіолетових квітів, кілька чорних мурашок-школярів, що переповзали через доріжку.

Покликати такого, як Єзекіїль, було не так просто, як достукатися до інших моїх братів і сестер. У нього було багато справ, які потребували його уваги і турботи, і він не прислухався до мого голосу.

Я зібрався з силами і продумав своє послання. Я вклав у нього образи її душі, повільно вкритої веснянками темряви, її обличчя, що відбілювалося радістю і кольором. Я пояснив, що провів багато тижнів, намагаючись звільнити її від цього, що скільки б я не очищав її, воно все одно, здавалося, тільки зростало.

І я відправив його: шепіт на вітрі, сповнений моєї сили.

На мій подив, чекати довелося недовго. Десять хвилин або близько того (а я очікувала дні, можливо, тижні!). Я все ще стояла біля будівлі школи, під теплою ковдрою сонця, коли він з'явився поруч зі мною.

Я моргнула. Єзекіїль був маленький і граціозний, схожий на фею. Швидкий, як батіг, і гострий, як бритва. Його руки миттєво потягнулися до мене.

"Скажи мені, брате, - сказав він, - де вона?"

Від виразу його обличчя в моєму шлунку утворилася темна, виснажлива яма. Я щось пропустив? Такого я не очікувала. Легке занепокоєння, можливо, або інтрига.

Але він боявся.

"Вона всередині", - сказав я. "Ти хочеш піти до неї зараз?"

Єзекіїль кивнув, стиснувши губи в лінію. "Так. І ми повинні поспішати - він дізнається, що я тут".

Він?

Але часу на роздуми не було. Я пішов її шукати. На мій подив, її не було там, де я думав, що вона буде. Вона була над нами - на даху.

Яма в моєму шлунку

зростала. "Ходімо", -

сказала я і повела його.

Ми пройшли крізь повітря між миттєвостями і вискочили на відкритий простір даху будівлі.

Ця сцена закарбувалася в моїх очах. Розгубленість, а потім блискавичний спалах шоку.

Моя дитина, мій заряд. Вона стояла за огорожею, її тонкі, взуті в шкарпетки пальці ніг вигнулися над вимазаним сажею краєм скелі на даху.

Я не зрозумів.

Вона хотіла *стрибнути*? А

потім я побачила його.

Він змінився за століття нашої розлуки. Я завжди могла добре його читати, але тепер... тепер не могла. На його обличчі не було ні сліду захоплення чи пустощів. Він виглядав похмурим і холодним. Майже королівським.

А його крила... Як і у всіх наших, вони миготіли поза полем зору. Але я бачив достатньо. Від звичної мені пухнастої сірості не залишилося й сліду, натомість вони виблискували жахливою, абсолютною *чорнотою*.

Що він зробив, щоб претендувати на таку владу?

Не було часу відволікатися на нього. Я змушений був підійти до неї, відтягнути її від краю.

Сріблясті очі блимнули на мене, зупинилися.

"А-а-а-а", - дорікнув Ріддл.

Ноги замерзли без мого дозволу. Кожен нерв був напружений. Я гіперусвідомлював свою підопічну, зупинився на краю прірви, коли вітер куйовдив її волосся.

"Привіт, Гаррі."

Позаду мене застиг Єзекіїль.

Я не хотіла чути своє ім'я в його роті. Мій шок був тліючим, а тепер моя лють

прорвалася назовні. "Це був ти", - сказала я. Мій голос тремтів. "Ти отруїв її".

"Так, це був я", - сказав він.

Єзекіїль ступив крок вперед. "Мені сумно бачити тебе тут, Томасе."

Томас? Він знав Ріддла? Ще більше я здивувався, побачивши тремтіння в руках Єзекіїля, коли він заклав їх за спину.

Ріддл нічого не сказав, але розуміння нахлинуло на мене страшними хвилями.

Жодна інша істота не змогла б уникнути мого виявлення. Лише той, хто має в собі частину мене, міг би сховатися так, як він, замаскувавшись під мене.

І тоді я зрозумів: *це була моя провина.* Зрада підпливла до мене, утворивши клубок у горлі. Я думала, що ми друзі. Я був наївним. Ось чому нас попереджали про них. *Ось чому...*

Твердий голос Єзекіїля прорізав мою паніку.

"Ми цього не допустимо". Коли він говорив, його сила піднімалася в повітрі. Це була справді велика, як для людини з такою тендітною зовнішністю, чудова хвиля любові.

"У тебе немає вибору", - просто сказав Ріддл. Він дивився не на Єзекіїля. Він дивився на мене.

І там, на краю, моя дитина зробила єдиний крок вперед.

Цього було достатньо.

Ніхто з нас не був у смертній формі. Ми не могли торкатися фізичного світу - ми не могли її зупинити.

У моїй голові промайнули спогади: її величезні м'які очі, широко розкриті від радості і здивування, коли падало осіннє листя. Її крик захоплення на гірці. Я також згадав її молитви, завжди за інших. Її доброту, її доброту.

Вона впала, і в мені щось обірвалося.

Інстинкт.

Я перемістився в повітрі, на щастя, швидко, без форми, і змусив своє тіло перейти в тілесну площину.

Голова Ріддла стрепенулася.

Я зламався. Я згорів - ми не повинні були робити це без дозволу.

Але... Але я міг доторкнутися.

Мої ноги міцно стояли на землі, одна рука обхопила гарячий метал перил. Інша намацала спину її футболки, мокру від поту, і стиснула її в кулак.

Вона смикнулася і зупинилася. Вона не видала жодного звуку, незважаючи на те, що широка земля смертельно нависала під нею.

Це було правильне рішення. Навіть коли моя вимушена присутність у світі розривала мій шлунок, пекла до кінчиків пальців. Заради неї я міг би витримати.

Сила Єзекіїля витала в повітрі. Його очі знайшли мої, горді та блакитні. Його тонка долоня піднялася, простягнута до Ріддла.

"Ти - пляма на цій землі, - сказав він. "Я думав, що після минулого разу ти зрозумієш свій урок, але, схоже, що ні".

Ріддл закотив очі. Я не міг у це повірити.

"А я думав, що ти навчишся бути менш претензійною", - сказав він.

"Я не дозволю тобі більше сіяти хаос", - незворушно продовжував

Єзекіїль. Його сила згорнулася в підготовці, і все, здавалося,

сповільнилося.

Я відчував, як дівчина відчуває силу тяжіння, напружуючись, щоб не розбитися на смерть. Подивіться, як слабке післяобіднє сонце вирізало знущальний німб над постаттю Ріддл. Повітря мерехтіло золотом від насиченості Божественності Єзекіїля. Кілька птахів зацікавлено кружляли над головою.

Чому ти смієшся?

Ріддл стояв на місці, нічого не робив. Я не розумів - чому він ніколи не намагався врятуватися?

Сила Єзекіїля була гідною похвали, як і належить справжній правиці. Ріддл не міг втекти, коли рішення було прийнято.

З Архангела виходило біле світло, що розпалювало його. Будь-який Інший, кого воно торкалося, гинув - жодне безсмертя не могло протистояти цьому.

На мить я уявила, як він перестає бути, як зникає життя в цих хитрих, бездушних очах. Ніколи більше я не почую цього глузливого голосу на своєму вусі. Наскільки легше було б, наскільки легше я б почувалася без ваги його слів і невичерпних аргументів?

На секунду я дозволила цьому пройти. А потім... ну, здавалося, інстинкт ще не

закінчив зі мною. Я ворухнулася, і світло Єзекіїля вдарило мені в груди.

Воно всмокталося в моє серце, як мед. На мить воно стало всім, чого я коли-небудь бажала, сплітаючись з моїм розумом, моїми ребрами, моїми венами. *Таке тепле і ніжне,* подумала я, *таке чисте!*

І тоді воно знайшло той крихітний укол, де не вистачало моєї Божественності. Тепло почало посилюватися.

Попереду Єзекіїль з жахом дивився на мене. Ні, не на мене. На те, де мої руки були

стиснуті навколо нічого.

"Брате", - сказав він. Його голос був дивним.

Ми почули удар, навіть з такої висоти. Гучний, мокрий, тріск.

Я зрозумів, коли моя Божественність почала тліти і спалахувати, що я зробив. Смерть невинної людини з'явилася страшним чорним рахунком на моїй душі, а світло Єзекіїля вже проникало в мене, прагнучи знайти ту частину мене, яку я колись відірвав. Тепер, отримавши таку їжу, як ця, воно відкрило рота і *зголодніло.*

"І..." Я чула, як я говорю, але це не було схоже на мене. Воно було тонким, здушеним.

Усередині мене щось почало розчинятися, і я раптом не мав більше ні сил, ні бажання тримати себе в руках.

Земля зустріла мене болючим ударом. Я лежала, сповнена жаху. Світ став розмитим.

Я лише хотів його врятувати.

Попереду мене промайнула темна постать.

Я моргнула крізь біль, розгублено дивлячись на картину, яка

розчинилася. Ріддл... обіймав Єзекіїля?

Почувся дивний, мокрий звук розриву. Мій брат

закричав. Я раптом зрозуміла, вирвалася зі свого

спустошення.

Це були не обійми. Рука Ріддла зникла між їхніми тілами, і коли він відхилився назад, я побачив його руку, почорнілу і обпечену, в грудях Архангела. Повільно його нігті впилися в Божественність мого брата і почали виривати її на волю.

Я витріщився. Це не повинно було бути можливим. Єзекіїль був одним з наших найсильніших. Це повинно було зробити більше, ніж обпекти йому руку - воно повинно було знищити його!

"Томасе, - задихався він і корчився, - зупинись!"

Але він нічого не міг вдіяти. Під його шкірою дивним сірим кольором

тепер забарвлювалися вени. З останнім ривком Ріддл вирвав його на волю.

Мої очі широко розплющилися, не вірячи, коли він підніс це жахливе світло до свого обличчя. Воно висвітлювало кожну прекрасну площину його рис, його очі тепер були двома чорними калюжами з тонким металевим кільцем. Шкіра на його щоках почала потріскувати і червоніти.

"Загадка!" Я заплакала. Але, звісно, він мене проігнорував.

Гостра лінія його щелепи розхиталася, а гострі зуби стиснулися.

Пролунав звук, схожий на удар грому. На землю впала кров, кров Ріддла - мабуть, було

боляче торкатися серцевини такої чистої істоти.

Поступово Ріддл почав їсти мого брата.

Все закінчилося швидко. Шум стих, коли Єзекіїль обвис у його обіймах. Напівзруйноване обличчя Ріддла почало швидко відновлюватися. Він дозволив ангелу впасти на підлогу і чорними пальцями помасажував йому горло, витягнувши шию.

Метрами нижче, останні кілька ударів серця моєї дитини билися, як крила крихітної пташки перед тим, як зупинитися. Її життя нарешті вихлюпнулося.

Мені здавалося, що і в мене теж. Я в агонії втупився в небо. У блакиті не було жодної зірки.

Те, що залишилося від Єзекіїля, розвіялося на вітрі, як осіннє листя. Його більше не було. Я чув, як мої брати і сестри кричали, відчуваючи втрату. Вони прийдуть, але буде занадто пізно.

Я хочу померти, - молився я Отцеві. *Я підвів тебе. Будь ласка, змилуйся, дай мені померти.*

Почулося повільне постукування, кроки, і знайомі ноги заповнили мій зір, такі витончені та досконало сформовані. Щось капнуло мені на щоку. Можливо, кров.

"Мій любий Гаррі", - сказав Ріддл. Його голос був іншим: глибшим,

насиченим силою. Я відчув, як мої крила починають розпадатися, коли я

помираю. "Відпусти мене з миром", - сказав я.

"О ні", - почув я його сміх. "Тепер ти не зможеш цього зробити".

*

"...знайшов тебе..."

"...я обіцяла... Гаррі..."

"...для мене?"

*

Я прокинулася і закричала.

Біль. Нестерпний біль. Мої груди були вичерпані досуха, рвана рана там, де колись лежала моя Божественність. Замість сили і світла я був холодним шматком м'яса.

Розгубленість переросла в усвідомлення.

Загадка. Єзекіїль. Моя дитина.

Чи почув мій Батько мою молитву до нього? Невже я нарешті помираю? Я посміхнулася цій думці, прогнала біль і притиснула його до себе, поки горіла.

"Шшш", - пролунав голос згори. Пальці гладили моє волосся, витирали

сльози. Я знала цей голос. Щось всередині мене почало скакати, трястися в

грудях.

"Я шукав тебе", - сказав Ріддл мені на вухо.

Наше становище раптом стало для мене зрозумілим. Я була притиснута до тіла Ріддла, моя спина - де щось було настільки неправильним, що я не хотіла про це думати - була притиснута до його грудей. Він був гарячий і стиснутий, його руки обхопили мене.

Я намагалася його відштовхнути. Але не змогла. Я був слабкий, ще слабший, ніж тоді, коли прийняв смертну форму.

"Злізь з мене", - сказала я. Я здивувалася ненависті в моєму

голосі. Ріддл зітхнув. Я відчула, як його груди рухаються піді

мною. "Як хочеш".

Він відпустив мене. І, звичайно, я впала на землю. Мені вдалося зловити себе на ліктях, коли вони ковзали по піску.

Пісок?

Мої очі розширилися.

Я озирнулася, шокована. Ми були на пляжі. Берег простягався нескінченно з і сходу на захід. Позаду нас був пісок, вічність. Попереду - безмежний океан. Шовковисто-сірі хвилі не видавали жодного звуку, набігаючи на пляж. Тут не було тепла, не було кольору.

Я озирнулася на Ріддла і насилу опустилася на коліна. Мій хребет прогнувся від зусиль.

Він подивився на мене з дивним виразом. Я не могла вирішити, чи це була ніжність, чи забава. Мені хотілося вирвати йому очі.

"Як ти міг?"

Треба було запитати, де ми знаходимося, чому я тут. Але це було єдине, що я могла сказати.

Він підняв брову. "Як я міг що?" "Ти вбив

мого брата, мою дитину!" сказала я. "Ну," -

сказав він. "Технічно..."

Я обірвав його. "І ти використав мене для цього". Тепер я не звучала сердито; я звучала спустошено, гірко.

Він мав пристойність виглядати трохи серйознішим. "Ангел? Так, ти вчасно відволік увагу. Але те, що тебе обрали охоронцем дівчини, було чистим збігом обставин".

"Збіг! Ти місяцями користувався моєю *помилкою*…"

Повітря навколо нас різко стало важким. Сила вихлюпнулася з істоти поруч зі мною і обрушилася на мою маківку, аж поки вона не схилилася перед ним.

Це був він - його гнів.

На якусь частку секунди я спробував додзвонитися до своїх братів і сестер. Але місця, звідки я зазвичай дзвонила, вже не було.

"Помилка", - повторив Ріддл.

"Це було явно..."

"Не називай це так."

"Ти *доводиш мою правоту*", - вирвалося у мене.

І відчуття піднялося. Повітря повернулося в навколишнє середовище, і я втягнула стільки, скільки могли вдихнути мої легені, спраглі до нього.

"Вам дійсно потрібно перестати приймати все так близько до серця", - сказав Ріддл.

Я проковтнув свою лють і страх і подивився на свої коліна. Мої білі шати були пофарбовані в сірий колір, порвані, вкриті мокрою землею. Я затремтів. Навколо нас безтямно дивилося море.

Я б так нікуди не потрапив.

Я спробував іншу тактику: "Де ми?"

Щось м'яке торкнулося мого стегна: кінчик його крила тепер накривав моє плече. Я спробувала відкинути його, але оскільки він насправді не лежав на мені, це було досить важко зробити.

"Ахерон", - сказав Ріддл.

Слово дзвеніло в моїх вухах, а наслідки в'їдалися в мою свідомість, як тисяча звивистих черв'яків.

"І я впав".

Ріддл кивнув. Він здавався майже сумним. "Так."

Я проковтнула ридання. Я знала, що це означає. Ніколи більше я не побачу своїх братів і сестер. Ніколи більше я не буду грітися в Його світлі, поки існував. Тепер я був вигнанцем. Невдахою. Помилкою.

А якби я був у пеклі...

"Моя дитина", - раптом подумала я і запитала, випроставшись. "Її тут немає, чи

не так?" Очі Ріддла, схожі на розплавлений метал, нічого не видавали. "Це все

одно було самогубство, Гаррі".

Мені знову стало холодно, незважаючи на тепло його крила. "Зрозуміло."

Ріддл знову зітхнув. "Ходімо. Ми не можемо вічно бовтатися на березі Ріки

Скорботи". "Чому б і ні", - відповів я тупим голосом.

Ріддл проігнорував мене і піднявся на ноги. Тут він здавався вищим. Він простягнув руку і потягнув мене вгору. Я не протестувала - який сенс?

Я похитнулася на місці. Попереду море залишалося рівним, лише найдрібніші брижі дихали навколо берега.

Отже, це було місце, де приземлилися Занепалі - це було пекло? Або, принаймні, ворота до нього. Я спробував пригадати, що я знав про це місце. *Мертві повинні перетнути річку, увійти в перше коло.*

"Куди ми йдемо далі?" Жахлива думка прийшла мені в голову. "Це все?"

Я не був мертвим, не технічно; хіба мені не дозволили б увійти? Застрягнути тут, на цьому покинутому пляжі, до кінця вічності?

Він засміявся. "Ні. Ми перетнемо річку. Харон

наближається." "А коли перейдемо?" запитав я.

Ріддл посміхнувся. "Тоді ми в моїх володіннях,

янголятко". "Не називай мене так."

У відповідь на це його голова дивно піднялася вгору, як у собаки, що відчув запах повітря. Звуженими очима він дивився на білизну горизонту. Я спробувала простежити за його поглядом.

З каламутної, просякнутої туманом води до нас наближалася ледь помітна

постать. "Якраз вчасно", - сказав Ріддл.

Харон, поромник, був відомий навіть таким істотам, як я.

Спочатку я розгледіла лише невеликий човен - більше схожий на пліт - з самотньою струнокою постаттю, що стояла за кермом. Коли він підплив ближче, не долинало жодного звуку, його весло безшумно розтинало воду.

Коли він наблизився і вийшов на пляж, я не могла відірвати від нього очей.

Він був зігнутий удвоє, старече тіло настільки зморщене і змарніле, що я б на перший погляд прийняв його за дерево, якби не зоряний розсип білого волосся, що пасмами спадало з його зморщеної шкіри голови.

Він насміхався над нами, всі його очі були чорні, як у козла. "Звичайно, це ви", - буркнув він на Ріддла, перш ніж його погляд впав на мене і він примружився.

Через мить його очі розширилися. "Боже мій... Харон давно не бачив нікого з *вас* тут, внизу". Довгий, звивистий язик висунувся, щоб лизнути паперові губи. "Харон ніколи не міг забути цей смак, знаєш... такий солодкий він був!"

Я відсахнулася, жахнувшись. *Він з'їв одного з нас?*

Ріддл був там, постійна присутність, яка вимальовувалася з-за моєї спини. Він виглядав розваженим.

"Чудовий уявний образ, але нам треба йти". Маленький золотистий предмет промайнув у повітрі, коли Ріддл щось махнув йому рукою. "Прохід для нас обох."

Кістлява рука Поромника простяглася, щоб зловити її. Він витріщився на монету, що лежала в нього на долоні. З країв його рота почала витікати піниста слина. На мій подив, монета потрапила йому до рота, і в тиші почувся хрускіт, коли він жував і ковтав її.

"Згода", - сказав Харон. Коли він облизав губи, його рот забарвився золотом.

Ріддл закотив очі і пішов вперед. Він схопив мене за руку, і я, спотикаючись, пішла за ним.

На човні не було де сісти, тому я стояв, обхопивши руками дерев'яну центральну щоглу. Дивно, але ми сиділи не нижче води, судно все ще ледве занурювалося під воду навіть з нашою додатковою вагою.

Харон повернувся на своє місце біля керма і знову взявся за весло. Я скептично подивився на нього. Воно було напівзогниле, здавалося, що слабкий подих вітру не дасть йому розвалитися. З бурчанням він занурив його у воду. Жилаві м'язи на його білих руках виділилися, коли він потягнув, і човен почав рухатися.

Незабаром берег зник. Нас оточував непроникний білий туман, зір обмежувався лише кількома футами сірої води, що плескалася по боках.

Чим далі ми йшли, тим холодніше мені ставало.

Чорні очі Поромника не спускали з мене очей, незважаючи на його зусилля, спрямовані на те, щоб тягнути нас вперед. Здавалося, з кожним тремтінням він ставав все більш задоволеним, а його рот розтягувався в усмішці, коли я намагалася втримати зуби від цокотіння.

Так тривало щонайменше з десяток хвилин, аж поки я не перестала відчувати крихке дерево під пальцями. Я ненавидів це: навіть будучи смертним, я завжди відчував, що мої страждання якось приглушуються моєю Божественністю. Це було просто... просто незручно. Щоб відволіктися, Я подивився на воду. Текстура була дивною; вона здавалася більше схожою на сірий пісок, ніж на рідину, час від часу спалахуючи, ніби якась тиха блискавка спалювала сажнями нижче.

Я нахилився, зачарований. Як було б добре, подумала я, зануритися в нього і заплющити очі. Мені б не довелося відчувати жахливу, гнітючу провину чи біль у спині. Я міг би просто зробити так, щоб усе це припинилося -

Рука зімкнулася навколо мого плеча.

"Не треба", - сказав Ріддл.

Злякавшись, я зрозумів, наскільки близько моє обличчя було до поверхні.

"Якщо хочеш потонути, то дай Харону хоча б спершу побенкетувати", -

буркнув Харон. Пальці Ріддла непомітно стиснулися. Я знову затремтіла, і він

насупився.

"Тобі холодно?" - запитав він. А потім, тихіше: "Харон".

Старий забурчав. Якусь мить нічого не відбувалося, а потім холод розвіявся, і на зміну йому прийшло ніжне тепло. Важко було не зітхнути з полегшенням від того, що я змогла відчути свої пальці на ногах.

Чи застуда була справою рук старого?

Ріддл відпустив мене, щоб жестом показати на воду. "Ти розумієш, чому тобі не можна

дивитися?" Я невдоволено похитала головою.

Він дивився на мене. "Це річка Скорботи. Вона кличе до болю."

Попереду я почув, як Харон ледь чутно пробурмотів: "Невже тебе там нічого не вчать?" Він поєднав це з особливо сильним помахом весла.

Я похитнулася, і Ріддл знову взяв мене за плече,

врівноважуючи. Я знизала плечима. Мені нічого від нього не

було потрібно.

Невдовзі вдалині матеріалізувалася сіра смуга. Я подивилася на Рідла; він не виглядав особливо стурбованим, профіль спокійний і задумливий, коли він дивився перед нами.

"Що це?" - запитав я. запитав я.

"Це край", - радісно проспівав Харон.

"Місце для нехрещених вашим Богом", - переклав Ріддл.

Моє нутро скрутилося від трепету. Коли ми підпливли ближче, грудка на горизонті перетворилася на те, що на перший погляд виглядало як скам'янілий панцир якогось доісторичного звіра. Великі кам'яні гори виростали з землі, їхні скелі та струмки були осипані тінями, а зрідка - засохлими деревами. Я не був упевнений, але мені здалося, що я бачив темну фігуру, яка промайнула по скелі і зникла.

Харон, що володів Ахероном, доставив нас до берега, як здавалося, за лічені миті. Незважаючи на похмурий пейзаж, було приємно знову відчути землю під ногами. Я був

нагадав про Землю, про вибілені, самотні каньйони, які я колись досліджував у ті дні мандрів, коли люди ще не ходили по землі.

Я майже очікував такого ж драматичного прощання, як і привітання, але не встигли ми зійти з човна, як він почав свою самотню подорож назад до далекого берега. Без жодного слова прощання, вертляву постать Харона поглинув туман. Останніми зникли його чорні очі, дві бездушні точки на білій ковдрі.

"Чарівний, чи не так?" сказав Ріддл, коли ми залишилися наодинці.

Я витріщився на нього. Навіть з напівсхованими крилами він був темним фокусом у пейзажі. Важко було відвести погляд.

"Хто він?" запитав я.

"Син самої Ночі, - сказав Ріддл. "Одного разу, дуже давно, він спробував зіграти в азартну гру з Люцифером, використавши свою душу як заставу. Звичайно, він програв, і з тих пір змушений переправляти мертвих, поки не збере достатньо монет, щоб сплатити свій борг".

Я подумав про золотий чит, що зникає на його язиці, про те, як він ковтає, коли ковтає, і про те, як його горло здригається. Яке жахливе існування: ніколи не ступати на тверду землю, нескінченно переходити між двома сторонами такого похмурого і суворого місця.

"Зрозуміло." сказав я. Я починав відчувати себе досить нещасним.

Минуло кілька секунд

"Слухай, - сказав Ріддл. "Ти можеш змиритися з тим, що сталося. Ти поводишся, як болючий невдаха."

Зуби в роті стали гострими. У мене з'явився новий, раптовий потяг до насильства. "Легковажність не зробить це краще". Мої очі стали гарячими.

Він знизав плечима. "Ну..."

"Я ніколи, *ніколи* не пробачу тобі того, що ти зробив", - огризнулася я.

Я майже відчула задоволення, коли його посмішка спала з обличчя. "Мені не потрібне твоє прощення".

Але тепер слова вирвалися з мене, луною відбилися від кам'яних скель. "Мене назвуть *Зрадником*, брати і сестри мої, ви це розумієте? Я більше ніколи не побачу свого Отця. Вони проклянуть мене там, нагорі..."

"Не звинувачуй мене за свої власні дії, - відрізав мене Ріддл. "Я ніколи не просив тебе відпустити її, я ніколи не просив тебе стати переді мною".

І найгірше - те, що нарешті по моїх щоках потекли гарячі, принижені сльози -що він мав рацію. Я не міг його звинувачувати. Це була моя провина. Смерть Єзекіїля. Її смерть. У тому, що я втратив своїх братів і сестер у війні, яку ми вели все

життя.

Я нічого не сказала, поки він дивився на

мене. "Не треба", - сказала я врешті-решт.

"Не жалій мене". Він відвів погляд.

Примітки до розділу наприкінці

Тож давайте просто проігноруємо імена, які я використовую для ангелів... Єзекіїль - єврейський пророк 6 століття до н.е., автор однойменної Книги пророка Єзекіїля. На івриті його ім'я означає "Бог зміцнює" або "Сила Божа".

Ахерон - це справжня річка в Греції. Але в грецькій міфології це річка "болю/плачу/загублених душ", яка розділяє живих і мертвих. Харону (синові Еребуса і Нікс/Ніч) було доручено переправляти душі померлих, які пройшли обряд поховання. За це він отримував монету, яку клали до рота небіжчика.

Чистилище - Католицька Церква вважає, що "*всі, хто помирає в Божій благодаті і дружбі, але все ще недосконало очищені", проходять процес очищення, який Церква називає чистилищем, "щоб досягти святості, необхідної для входження в небесну радість*". Тож я думаю, що нехрещені технічно потрапляють у лімб? Але я не хотів би все ускладнювати.

Бажання: небезпечний вид спорту

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Я не можу плакати вічно. Ну, я, мабуть, міг би, - похмуро подумав я. - Зрештою, це звучало можливо в пеклі. Зрештою, це звучало як щось можливе в такому місці, як Пекло.

Попереду Ріддл прокладав шлях крізь скелі. Великі м'язи на його голій спині - адже він носив лише чорні штани, незважаючи на холод - виглядали напруженими, що трохи підбадьорило мене.

Що я роблю? похмуро подумав я. Я йшов за Ріддлом у тому, що я вважав Чистилищем, а без мене, на землі, перипетії повільно губилися. Я відчував себе безцільним, безнадійним. Що я мав тут робити?

"Не відставай", - гукнув Ріддл. Він зупинився, щоб дочекатися мене. Моє тіло було слабким, а ноги намагалися втримати рівновагу на місцевості.

Я з великою любов'ю згадував переважну більшість часу нашої дружби, коли я був безсумнівно сильнішим.

"Куди ми йдемо?"

"Нам потрібно прорватися", - сказав він.

"Де всі душі?" А як же та тінь, яку я бачив, коли ми наближалися до берега? Ріддл

пирхнув. "Ти хочеш сказати, що не помітив?"

Що помітив? Єдине, що нас оточувало, наскільки сягало око, - це скеля.

Я так захопився його розгляданням, що моя нога за щось зачепилася. Я спіткнулася, і мені довелося викинути руку, щоб зачепитися за сусідню скелю.

Мої зуби зціпилися, коли він засміявся.

"Ні, не бачив, чи не так? Який же ти *непристойний,* Гаррі."

"Непристойний?" повторив я, збентежений.

Він дивився на мою руку, на те місце, де вона вчепилася у вигин скелі. Я простежила за його поглядом.

Я відсахнулася назад; це був не камінь, який я стискала. Це була статуя жінки, кінцівки якої були викривлені під дивними, неприродними кутами так, що її тіло утворювало жахливу форму куба. Половина її - обличчя, груди і одна нога - була виконана в деталях, від яких перехоплювало подих. Решта виглядала як незавершені кам'яні брили, як *нон-фініто* Мікеланджело.

Слова Ріддла раптом набули сенсу, коли я зрозумів, де саме я зачепився.

Мої щоки запалали. "Що це?"

Ріддл виглядав так, ніби намагався не посміхатися. "Я ж казав тобі раніше.

Нехрещені." Його значення просочилося вниз.

"Ти хочеш сказати, що вона - душа?"

Він кивнув.

До мене почало доходити. Я подивився на скелі позаду нас. Біля берега, звідки ми прийшли, я з упевненістю могла сказати, що це були просто скелі. Ніщо не вказувало на людську форму. Але чим далі ми йшли, тим більше скелі починали нагадувати мішанину людиноподібних фігур, аж поки тут, де ми стояли, я не р о з г л е д і в з півдюжини облич, які раніше прийняв за цікаві структури в скелі.

Я дивився далі. Попереду нас раптом відкрився великий валун: теселя з тіл, деякі абсолютно гладкі, які занадто довго спали, інші наполовину занурені, а треті все ще видніються, блідість просочується сірим кольором, а кінцівки заніміли.

Мені стало погано. "Вони можуть відчувати?"

"Так", - сказав Ріддл. "Вони намагаються не робити цього, але можуть".

Я повернувся до самки. Мої очі зустрілися з її очима, застиглими в камені, з незрячим поглядом, спрямованим у похмуре небо. Зіниця сіпнулася.

"Як це сталося?" Мій голос був слабким.

"Я уявляю, скільки часу минуло", - недбало відповів він. "Що б ти робив, якби опинився тут, у цьому місці, на сотні тисяч років? Тут не буває ночі, не змінюється навколишній світ. Гадаю, ти міг би протриматися кілька сотень років, але врешті-решт тобі довелося б здатися, чи не так? Знайти місце, де можна оселитися, постаратися стати настільки нерухомим, наскільки це можливо, молитися, щоб час минав без тебе".

"Але ж душі мусять проходити тут постійно, на шляху до інших частин, як і ми?" "Це

не має значення. Засуджені тут не бачать нікого, крім себе".

Я дивився на сплячий пейзаж, на мертвих, скам'янілих в окостенінні. Він тягнувся нескінченно, наскільки я міг бачити.

Моє серце боліло. "Це безбожно."

"О, Гаррі, - сказав Ріддл, ніби я його порадував, - як ти думаєш, хто їх сюди посилає?"

Решту шляху ми пройшли мовчки. Здавалося, Ріддл був так само занурений у роздуми, як і я, оскільки він нічого не говорив і лише зрідка озирався назад, щоб перевірити, чи не йду я за ним.

Стежка, якою ми йшли, звивалася серед скель витонченою, складною зигзагом, поки, нарешті, не привела через темну печеру в саму скелю.

Світло торувало собі шлях на поглибленому камінні, стелю і кути поглинула непроникна темрява. Я відчув запах солі в повітрі, почув плескіт води на скелях і побачив, як вона зникає в темряві. Я озирнулася на отвір, де тіні огортали скелясті обриси білого неба.

Тепер шляху назад не було.

"Тримайся ближче до мене." Голос Ріддла відлунював тут ще глибше.

Я слухняно човгала вперед, поки не відчула тепло його тіла на своїй шкірі. Разом ми вийшли в темряву.

У печері ми гуляли недовго. Хвилин десять, мабуть, вистачило, щоб світло зменшилося до ледь чутного шепоту.

А потім тіні почали рухатися.

Ріддл зупинився. На його губах грала посмішка, ніби його щось

розважало. "Тук-тук", - покликав він.

"Дуже смішно", - пробурчав голос зліва від мене. Морок набряк, і раптом темрява розчинилася у формах.

Важко було не затамувати подих від страху.

Чотири великі вовки сиділи перед дірою в підлозі. Це були явно не звичайні вовки, набагато більші за своїх земних побратимів. Їхні шкури були гладкими клаптями зморшкуватої тіні, а очей я не міг розгледіти, лише широкі, роззявлені пащі з колючими зубами під мордами.

Ріддл махнув рукою. "Геть з дороги", - сказав він.

Троє вовків негайно відскочили вбік, де тіні майже поглинули їх з поля зору.

Той, що залишився, не поспішав зводитися на ноги. Він облизував лапу червоним загостреним язиком.

"Будь ласка, не завадило б", - прогарчало воно таким глибоким голосом, що я відчув його у своїх ключицях. Це був той, хто говорив раніше.

Інші вовки, здавалося, подивилися на мене з недовірою. Я не була впевнена, звідки я це знаю, враховуючи, що вони не мали очей, якими можна було б дивитися.

"Тобі так подобається охороняти браму, Фенріре?" солодко промовив Ріддл. "Мені продовжити твоє покарання ще на тисячу років?"

Вовк Фенрір завмер. Його пазурі піднялися, перш ніж він повільно зісковзнув з

дороги. "Зауваження прийнято", - сказав він. А потім додав трохи заздрісне

"Хазяїне".

Ріддл пирхнув.

А потім, рухом, який по-справжньому жахнув мене, він схопив мене за руку і трьома швидкими кроками переніс нас прямо над краєм ями.

Було дивно переходити від відчуття падіння вниз до відчуття кроку вперед. Мої руки закрутилися, коли ми проривалися, і я б перекинулася і впала, якби Ріддл не викинув руку, щоб схопити мене за талію.

Я озирнувся. Я не розуміла, куди ми потрапили. *Що по той бік Чистилища?*

Обабіч нас височіли чорні мармурові стіни, що тягнулися вгору, аж поки не зникали в тумані. Слова були викарбувані на поверхні, повторювані знову і знову: "*spem omnem desere, qui huc intras".*

Я бачив, що у нас не було іншого вибору, окрім як іти вперед, йти вузькою стежкою, на яку вони нас загнали.

Ріддл відпустив мене. "Ти кумедна така", - сказав він, - припустив я, маючи на увазі мою раптову незграбність.

"Чому б *тобі не* спробувати, щоб тобі відірвали

крила?" Він підняв брову. "Звучить не дуже весело."

"Ні, - сказав я, - не звучить, чи не так?"

"Ну, ти маєш бути вдячний, що в одного з нас вони

ще залишилися". Я подивився на нього.

"Що? Ти ж не хочеш йти туди пішки? Так набагато швидше." "Як це?"

Моє запитання перетворилося на зойк, коли його руки підхопили мене під ноги і він підняв мене вгору. Я застигла. Слабке збентеження пронизало мене. Невже обурення цією дивною новою формою ніколи не закінчиться?

"Це принизливо", - сказала я йому.

Зблизька я бачила, як його вії виблискують металом, як нелюдський рум'янець спалахує на щоках, коли він посміхається і закочує очі. Він зігнув коліна і, здавалося, до чогось готувався. Мій

для рівноваги обхопив шию руками. "Ось так,

ось так. Я впевнений, що ти виживеш."

Я мало не задихнувся.

"Вибачте, це було нетактовно?" - м'яко сказав він і запустив нас у повітря.

Навколо нас замиготіло чорне, коли з'явилися і розгорнулися його крила. Вони простяглися, красиві і гладкі, їхній розмах вражав, і дали єдиний потужний помах.

Ми злетіли. Вітер прохолодно провів пальцями по моєму волоссю, освіжаючи його. Ми рухалися швидко; ще три помахи крил - і мармурові стіни впали внизу. Вони витягнулися у своєрідний вузол, і раптом я зрозуміла, що це таке: лабіринт.

"Ну, так чи інакше, - продовжував він, - це не означає, що ти насправді мертвий".

"І все ж я прокинувся на березі Пекла і не мав іншого вибору, окрім як перетнути Ахерон".

"Ти впав, - пояснив Ріддл. "Ти можеш пройти ту саму мандрівку, що й смертна душа, але ти є чимось зовсім іншим".

Під нами зникли стіни, і нас поглинув туман. Притиснувшись до Редла, я майже уявила, що його крила - це мої власні, його сила - моя. Це також давало мені трохи такого необхідного тепла; тут, нагорі, вічний холод був ще гіршим. І в моєму серці теж було холодно. Мій гнів залишив мене порожнім. Коли його крила розкішно били навколо нас, мої очі горіли. Мої лопатки боліли жахливим болем.

Мені так набридло відчувати ці почуття!

Я згадав своє благання до Отця. Як я просив, щоб мене знищили, а він не мав милосердя навіть цього зробити...

"Ти кажеш, що я не померла", - здивувалася рівності свого голосу. "Чому? Навіщо Йому мене тримати?"

"Чому Він щось робить?" - запитав він.

"Залишати мене так - це жорстоко", - сказала я, не подумавши. "Я просила

Його померти". М'язи на руках Ріддла раптово стиснулися навколо мене.

"Що ти зробив?" Питання було смертельно тихим. Зазвичай я могла забути, що він був *Іншим*. Тепер я згадала: це був не ангел, що стискав пальцями мої стегна.

У мене раптом пересохло в горлі. "Ти не думаєш, що це було б

милосердям?" Він здавався збентеженим. "Справжня смерть?

"Це те, чого я хотіла", - чесно сказала я. По дурості.

Звук крил Ріддла раптово обірвався. Секунду ми висіли в повітрі, застигши в

нерухомому стані. А потім він потягнув мене перед собою, поки я не повисла, як

лялька.

"Ріддл!" Я задихалася, коли сила тяжіння потягнула мене до себе, і мене зупинила лише його сильна хватка. Мої ноги марно штовхалися, а руки тягнулися до нього.

"Я ніколи не вважав тебе за самогубцю, - сплюнув він.

"Але за будь-що". Він відпустив мене.

Я впав, як камінь. Спочатку я був надто здивований, щоб видати якийсь звук. А потім, мабуть, закричав, але вітер відніс його геть.

Він *відпустить мене* - просто так?

Зрада швидко змінилася панікою. Вгорі я бачила, як він дивиться, як я падаю, розкинувши крила, наче величезний чорний ворон. А потім я моргнула, і він зник у тумані.

"Загадка!" вигукнув я.

М'язи моєї спини знову горіли, намагаючись витягнути кінцівки, яких у мене більше не було. Серце підскочило до горла, коли я мчала вниз і вниз, обертаючись і крутячись, дихання виривалося з моїх легенів.

Не знаю, як довго я падав, секунди чи хвилини, але раптом я побачив зелений колір; величезний темний ліс, який розкинувся піді мною.

У мене була лише мить, щоб оцінити це, щоб подумати: *він дійсно зробив це, після стількох тисяч років, він дійсно* вбив *мене...*

А потім я врізався в крону дерева.

Гілки били мене палицями, коли я падала, листя (таке ніжне, як я завжди думала) тепер різало мою шкіру тисячами крихітних порізів. Я нічого не могла вдіяти, окрім як закричати і змиритися з цим.

Земля, коли я нарешті дістався до неї, врізалася в мене, як удар могутнього кулака.

Знадобився деякий час, щоб мої легені знову почали працювати. Волога стікала по моєму лобі і щипала очі, коли вони розплющувалися. Розмитий верхній полог над головою залишався глузливо нерухомим, лише зрідка перериваючись падінням гілок, що запізнювалися.

"Загадка", - мстиво подумала я, набравшись сміливості, щоб пересувати ноги. Мені було цікаво, чи він все ще чує, коли я думаю про нього, і я намагалася викликати в собі якомога більше гніву.

Коли я витерла рот, моя рука була вся в багряних смугах, але чомусь мені було не так боляче, як я думала. У його словах була правда: Я не був мертвим смертним.

Я завалився на бік і повільно звівся на ноги. Де ж він мене залишив?

Я озирнувся на те, що здавалося цілком звичайним людським лісом. Високі, товсті дерева тягнулися кострубатими пальцями до вкритої листям стелі, пронизані через непарні проміжки нитками блідого світла. Вони були старі й дикі, земля була вкрита гнилим листям і покрученим корінням. Подекуди вони були так щільно сплетені, що мені здалося, ніби вони схожі на кишечник у порожнині тулуба. Від тиші по шкірі поколювало. Не було ні дзижчання комах, ні шелесту вітру в деревах...

Це означало, що коли щось у заростях ворушилося, я одразу ж це чула.

Я зціпила зуби і рішуче накульгуючи попрямувала на звук. Там хтось був, я був у цьому впевнений. На мою думку, це був безпрограшний варіант: або вони допоможуть мені втекти звідси, або посприяють моїй бажаній смерті.

Мої долоні ляскали по облупленій корі, коли я спиралася на дерева, щоб витримати свою вагу. Чомусь фігура попереду була повільнішою і менш граціозною, ніж я (навіть з моїми травмами!), і вони продовжували шумно вдарятися об навколишні гілки.

"Зачекайте!" гукнула я, коли вони зникли з поля зору.

Дихання перехопило, але я прискорила крок. Через кілька секунд я обігнув останнє дерево і вийшов на невелику трав'янисту галявину.

Я витріщився.

Їх було з півдюжини. Кожен з них був одягнений у дивні клапті хутра та шкур, звичайні смертні фігури, якщо не брати до уваги...

Окрім їхніх голів, які були прикріплені до тіл *у неправильному напрямку.*

І вони бачили мене.

Вони не могли бігти так швидко, як я. П'ятеро з них встигли втекти, коли я кинувся до них, але одному не вистачило швидкості.

Мені вдалося зловити його за плече і втримати, розвернувши його обличчям до себе. "Будь ласка, я просто хочу поговорити!"

Мушу визнати, було дивно дивитися в обличчя, яке коливалося над лопатками. Це було дивне створіння, худе і дитяче, з очима, такими водянистими і блакитними, що райдужна оболонка плакала в білизні. З його голої голови, наче обдерті взимку гілки, тягнулися колючі роги кольору старої кістки.

Вираз його обличчя не змінився, хоча він тремтів під моєю рукою. "Ми повинні покинути галявину", - пробурмотів він. Я впізнала його мову, яку не використовували багато століть.

"Зачекайте. Скажіть, будь ласка, де це місце?"

Його рот відкрився, показавши маленькі, гострі зуби, схожі на уламки кременю.

"Це пекло, Гаррі". Я відсахнувся, коли почув своє ім'я. "...Ти знаєш про мене?"

Він неспокійно зрушив з місця. "Так, я знав, що ти

прийдеш". "Але... *як?*"

Я помітила, що тіні ворухнулися. Решта з них спостерігали за нами, сховавшись за

деревами. "Я маю тобі щось сказати", - сказав чоловік з рогами.

А потім повітря розітнув крик.

Це був жахливий пронизливий крик, настільки гучний і пронизливий, що я рефлекторно затулила вуха руками. Чоловік озирнувся, дико озираючись навколо.

"Розповісти мені що?" Я намагався, але він вже не слухав.

Повітряний потік пронісся повз нас, завиваючи серед дерев. З ним прийшов смердючий сморід і ще один крик.

"Нам треба *йти*", - тремтяче сказав чоловік з рогами.

Йому не довелося повторювати двічі. Ми разом потупцювали, повертаючись до укриття з гілок. Я чула крики інших, які в паніці спотикалися одне об одного. Ніхто не бачив, куди йде, і їхні кроки були незграбними і непевними.

"Що це?" злякано запитала я.

Він похитав головою. "Немає часу".

Той самий страшний крик пролунав знову, тепер уже ближче. Але цього разу були й слова:

"**Смачний сюрприз - я виколю тобі очі - припини брехати - насолоджуйся своїми маленькими криками!**"

У мене похолола потилиця. Ми пірнули за широкий стовбур дерева. Я притиснулася до нього спиною і намагалася не ворушитися, але моє серце калатало так голосно, що я боялася, що його почують.

Почулися голоси. "Туди, господине, будь ласка, будь ласка, змилуйся! Щось смачненьке прийшло, воно від тебе ховається. Туди, ми обіцяємо!"

Я проковтнула. Ким би не була "Господиня", вона не була схожа на когось, з ким би я хотіла познайомитися.

Чоловік з рогами нахилився до мого вуха, його бурмотіння було ледь більше, ніж подих. Він пахнув дивно солодко, як мертві квіти. "Вона тут, Гаррі", - сказав він. "Твоя дитина.

Здавалося, що час зупинився. Ніби я раптом застиг у льоду.

"Ви повинні знайти її. Ти можеш допомогти їй покинути це місце, і все буде добре".

Я була надто шокована, щоб говорити тихо. "Де? Де вона?"

Це була помилка.

Запах гнилі заповнив мої ніздрі, і щось вийшло з-за нашого дерева.

Я не чула, як вона підійшла ближче, і зрозуміла чому: вона не йшла, а *пливла*, граціозними і витонченими кроками наближаючись до нас. Довге чорне волосся хвилями, наче вода, спадало по її хребту і оголеним грудям, достатньо довге, щоб прикривати стегна. Два совиних чорних ока - як у Харона - сяяли з-за гострого, вигнутого дзьоба.

"**Чому ти ховаєшся від мене?"** Тисячі голосів говорили.

Я забула свою дитину. Я забула про все, крім

необхідності тікати.

Але моє тіло не ворухнулося ні на дюйм, навіть коли вона простягнула до мене руку. Повільно гострі чорні нігті увійшли в поле мого зору і торкнулися моєї щоки.

"**Тепер ти, малий, -** сказала вона, **- не пахнеш, як мертвий**".

Вона посміхнулася, коли мої груди здіймалися від мого дихання. Її пальці піднялися до мого волосся, щоб погратися з пасмами.

Відійди, Гаррі. *Рухайся, Гаррі!*

"**Ні... ти ж не злякаєшся, так?**" Її рука стискала моє волосся, аж поки шкіра голови не почала горіти.

Вона відірвала мене від дерева, від чоловіка з рогами, який стояв так само нерухомо, як і я.

"**Не думай, що я не знаю", -** сказала вона. Її дзьоб лоскотав мою шию. "**Звідки ти прилетів**".

"Відпустіть мене", - задихалася я, все ще досить зарозуміла, щоб

повірити, що вона мене послухає. "**Але я така голодна", -** пояснила

вона, а потім встромила дзьоба мені в груди.

Я не знаю, що це було, що вона виривала з мене великими, ріжучими ударами. Це була не плоть, не кров, не кістка, а щось інше. Щось більш цілісне, ніж це. Здавалося, що вона їсть саму суть мене. Це було безглуздо: її дзьоб зник у моїх ребрах, і я бачив, як працює її щелепа. Відчував її біль. Але моя шкіра залишалася блідою і непошкодженою.

Я не думав, що в моєму існуванні був час, коли я коли-небудь відчував такий жах.

Цього разу на мене не чекала б ніяка інша форма, ніяке омивання спокоєм, коли я покидав би своє смертне тіло. Що було б, якби я помер тут? Чи застряг би я в цьому жахливому, відсталому місці назавжди?

Але ж ти сам цього хотів, - пролунав голос у моїй голові. *Ти ніби сказала йому, що хочеш померти!*

Але моя дитина! Я ж казала. *Моя дитина тут, я їй потрібна!*

Це не мало значення. Я вперше була по-справжньому безпорадною.

Агонія тягнулася нескінченно довго. Я не знала, скільки часу я терпіла, коли вона

розривала мене на шматки. Він з'явився лише тоді, коли я вже втратила будь-яку

надію на порятунок.

Звісно, він знав: цей момент був практично записаний у таких істот, як він. Момент слабкості, капітуляції. Він навіть виглядав голодним, коли я подивилася повз пасмо волосся, що нависало над моїми грудьми, і побачила його. Його постать застигла, сплетена нитками тіні, поки він стояв і дивився.

"Ну?" - запитав він врешті-решт. "Це те кладовище, яке ти

хотів?" Голова істоти піднялася вгору, і я міг би заплакати від

полегшення.

Вона всмоктала останній шматок того, що їла, як тонку, мокру локшину. "**Мілорде**".

Навколо нас інші фігури, що йшли задом наперед, збожеволіли. Вони почали кричати, наштовхуючись одна на одну, поспішаючи втекти. Ще гірше було те, що коли з'явилася жінка, їхні рухи стали такими шаленими, що здавалося, ніби буря зачепилася за дерева.

Очі Ріддла не відривалися від моїх. "Ні, ні, Гарпія", - сказав він. "Будь ласка, продовжуй. Це те, чого він хоче".

Я був недовірливий.

Чудовисько вгорі викривило щелепу в усмішці, яку я сприйняла за посмішку. "**Як побажаєте, мілорде**".

"Зачекай...", але це слово ледве встигло вилетіти з моїх вуст, як все

почалося знову. Біль. Розпечений, нестерпний.

"Хіба це не те, чого ти хотів?" сказав Ріддл.

Він нахилився наді мною. Жінка напружилася, але продовжувала їсти. Він ніжно заправив пасмо спітнілого волосся мені за вухо. Я бачила, як він живиться моїми стражданнями.

"Хіба не про це ти молився?"

Якби в мені було щось, окрім відчаю, я б сказала йому, що х о ч у п о к л а с т и край своїм стражданням, своїй провині та самозвинуваченню, що я хочу *спати, а* не болю. Але все, на що я була здатна - це одне-єдине слово.

"*Будь ласка*".

Але мені здавалося, що одного слова було достатньо.

Біль припинився. Я лежав і задихався. Знову втупився в монолітний купол над головою. Я була дуже, дуже втомлена. І боляче. Але принаймні цей жахливий тягар покинув мої груди.

"Будь ласка?" - запитав він.

Я повернув голову. Поруч зі мною на землі лежала якась фігура. Чорні очі дивилися на мене з зазубреної, безтілесної шиї. Це була її голова - він відірвав її.

"Ти був правий... Я не хочу вмирати". Це все, що я зміг змусити себе сказати. Це був урок. Він зробив це зі мною як збочену форму навчання.

"Я так не думаю". Задоволення забарвило його слова.

Я була надто виснажена, щоб відповісти. Я накульгувала, коли він знову підняв мене на руки, склавши їх під стегнами. Я навіть не змогла обхопити його за шию, як минулого разу: тепер вони марно лежали на моїх колінах.

Він випростався і почав повертатися до галявини, з якої я втекла. Коли ми проходили повз голову, він недбало штовхнув її в бур'яни.

Я подивилася на легке коливання його плеча. У тіні дерев на мене дивилася дивна фігура, що стояла задом наперед. Чоловік з рогами кивнув мені. Я згадав його слова, надію, яку він мені дав.

Ріддл пересунув мене в кращу позицію, і я заплющила очі. Він не повинен

дізнатися. "Чим вона харчувалася?" - втомлено запитала я, намагаючись

відволіктися. "Усередині мене?" Очі Ріддла ковзнули вниз до моєї

грудини. "Твоєю душею."

Вираз мого здивування, мабуть, був більш очевидним, ніж я думав, коли він продовжував. "Вона поповнюється, як тільки ви відпочиваєте", - пояснив він. "Ти зцілишся."

"Щоразу?"

Він кивнув. "Це найгірше в цьому місці. Тут не йдеться про тижні чи роки, а про вічність. Більшість речей стають нестерпними, коли вони розтягуються до нескінченності".

Я підсумував: будь-який біль, будь-яке страждання може тривати вічно. На відміну від смертного світу, тут цьому не буде кінця.

Я прикусила губу, мене нудило. "Тож вона б продовжувала."

"Ну, вона, напевно, зупинилася б в якийсь момент. Можливо, ти і впав, але колись ти був ангелом; твою душу важче зламати, ніж будь-кого іншого".

Ми вийшли на галявину. Небо над нами вимальовувалося білим колом, що вибивалося

з темряви лісу. Я почула шепіт пір'я, коли він готувався до польоту.

"Куди тепер?" Ще одна зупинка на цій каруселі знайомства з пеклом, уявляв я собі. Але мені було байдуже. Тепер, коли я був у безпеці, я думав лише про одне.

Її треба захистити, щоб наш шлях переміг, - сказала Еле.

І якби у мене був шанс врятувати її... можливо, я все ще міг би виконати свій обов'язок, навіть у такому жалюгідному місці, як це. Це була п'янка, як наркотик, думка.

"Мій дім", - радісно сказав Ріддл і підняв нас у повітря.

Примітки до розділу наприкінці

Фенрір - великий вовк у скандинавській міфології, який вириває ться зі своїх кайданів у Раґнарёк, сутінки богів, вбиває Одіна, а потім його вбиває син Одіна Відарр.

spem omnem desere, qui huc intras = залиш будь-яку надію, що ти сюди ввійдеш (звісно, з Данте)

Немає спокою для нечестивих

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Соромно зізнатися, але я не знаю, як ми дісталися до місця спочинку Ріддла. Однієї миті я була притиснута до нього, хвора від страху, що мене знову піднімуть у повітря, а наступної - розплющувала п'яні очі, розгублена.

Попереду з туману виринула величезна годинникова вежа, кожна з римських цифр якої була завдовжки з будинок. Внизу миготіли відблиски старого, напівзруйнованого міста, елегантні будівлі вкриті кіптявою і переплетені між собою. Це виглядало дивно, як своєрідний мутований Лондон 20-го століття.

"Він прокидається", - сухо сказав Ріддл. Я відчула вібрацію його голосу в грудях, притиснутого до мого вуха.

Я була надто втомлена, щоб відчувати себе приниженою.

"Ти тут живеш?" "Іноді", - була відповідь.

Кожен помах його крил наближав нас, аж поки циферблат годинника не заповнив мій зір, наче великий білий місяць. У його центрі був замаскований невеликий мармуровий майданчик, який вів до самої вежі, і саме туди ми поспішили.

Приземлення пройшло м'яко. Крила Ріддла згорнулися, коли його ноги торкнулися підлоги, перехід від польоту до ходьби був ледь помітний. Його босі ноги шльопали по землі, коли ми йшли по платформі всередину.

Чому вежа з годинником? Я хотів запитати, *чому саме тут?* Але обличчя Ріддла стало урочистим від роздумів.

Всередині було принаймні трохи тепліше, ніж повітря. Тут було яскравіше, більше схоже на тлінну Землю, яку я залишив позаду. Вхід вів до великого коридору, де попереду простягалася блискуча підлога у вигляді шахової дошки, а стіни по обидва боки - низка величних арок, які зменшувалися вдалині, аж поки я не змогла їх розгледіти.

Потім я подивився вгору.

Перед моїми очима постала екстравагантна фреска з надто буколічними херувимами, хмарами, що котяться, і смертними, що поклоняються, і я не втримався від здивованого "О!", що зірвалося з моїх вуст.

"Хм?"

"У вас є сцени раю..." Я не знав, як це висловити. "Мило, правда?"

сказав Ріддл.

"Мило", - повторила я.

Я недовго дивився на нього. Ми різко повернули праворуч, в інший коридор. Він виглядав точно так само, як і перший: все той же нескінченний ряд арок. Мої ноги погойдувалися на руці Ріддла, і чомусь тільки тоді мені спало на думку, що мене несуть, як дитину.

Мої пальці вчепилися в його плече. "Опусти мене", -

сказала я. "Ні", - сказав Ріддл.

"Загадка".

Він мав нахабство ігнорувати мене - мене*! Якби* я була собою, він би за це був прикутий до підлоги кайданами. Але я нічого не могла вдіяти, окрім як мовчки диміти.

На щастя, через хвилину я був перерваний раптовим криком дитячого голосу.

"Мілорд! Мілорде!"

Ріддл зітхнув, але не зупинився, коли в одну з арок влетіла маленька темна постать. Спочатку я подумав, що це хлопчик, одягнений у крихітний чорний костюмчик, з товстим зошитом у руці. Коли він підійшов ближче, я переглянув свою класифікацію. Це був не хлопчик, принаймні, не смертний хлопчик. Він був повністю створений з тіні.

"Мілорде!" - схвильовано прохрипів він. Великі окуляри сповзли на чорний овал його обличчя. "Ви повернулися*!*"

Він помітив мене. "Так?"

підказав Ріддл.

Хлопчик застиг. Мені соромно зізнатися, але я був дуже задоволений його реакцією. Було приємно усвідомлювати, що я все ще маю якусь вагу, навіть так.

"Але, але, мілорде!" - прошепотів він. "Це один з *них*!"

"Мені це цілком відомо", - сухо сказав Ріддл і пройшов повз нього. "То чого ж ти хочеш?"

Тінь знову підняла його окуляри, перш ніж він прочистив горло. Якби у нього були очі, я впевнена, що вони були б звужені в моєму напрямку. "Герцоги дуються, мілорде, ви ще не затвердили бюджет на кризу Дефо. Якщо ви можете просто поглянути на резюме ось тут..."

Голова Ріддла смикнулася, його руки зайнялися мною, і блокнот хлопчика спалахнув.

"Ох!" - пискнув він і впустив його на кахельний мармур, де він швидко розпався на попіл. "Боже мій*!"* - *заскиглив* він.

Я підняла очі. Ріддл - демон, який щойно одноосібно вирішив усі *перипетії* - явно намагався не посміхатися. "Віддай це Зебу", - сказав він. "Я зайнятий і не хочу".

"Але... - хлопчик-тінь знову подивився на мене і проковтнув. "Як побажаєте, мілорде".

Він залишився на місці, згорбившись над залишками свого блокнота, і дивився нам услід, коли ми йшли геть. Мені було майже шкода його.

"Господи, як я ненавиджу політику", - зітхнув Ріддл, коли ми повернули через ще одну арку в ще один ідентичний коридор.

Я витріщилася, не вражена його вибором слів.

"Що?"

"Я не думав, що в пеклі *є* політика", - сказав я. *"Мілорд*."

Він розсміявся. "Звичайно, політика закінчується в пеклі, Гаррі". Він підморгнув. "У нас є цілий поверх, присвячений бюрократам".

Наступна арка, в яку ми повернули, привела до коротшого коридору з єдиними чорними дверима в кінці. Я ненадовго замислився, чому його будинок такий заплутаний, а потім зрозумів, що це, мабуть, було зроблено навмисно. Постійний туман, монолітні скелясті урвища, чорний лабіринт, нескінченний темний ліс... всі ці місця були створені таким чином, що, якщо не знати точно, куди йти, втеча була майже неможливою.

Дуже фірмовий.

Двері відчинилися без жодного дотику, коли ми наблизилися до них, і ми увійшли до єдиної печерної кімнати.

Це майже нагадало мені лігво дракона в казках, які читала моя дитина. Я не знала, куди дивитися: полиці заповнювали кожну стіну, вибухали кольором і текстурою. Тисячі книжок, дивні блискучі дрібнички, іржаві прикраси, картини, речі, які я не могла навіть пояснити, бо не мала достатнього словникового запасу. Зі стелі в темних, вологих місцях проростала флора, яка, як я був упевнений, була заборонена моїм видом 20 000 років тому. Великі арочні вікна розколювали одну зі стін, демонструючи сутінки, які, як я знав, були десь зовсім в іншому місці.

Я зрозумів, що це спальня, лише з двох речей: ліжка, достатньо широкого для десятьох, і в одному з кутів - великого квадратного басейну для купання. Я здивовано похитала головою, коли побачила величезне, розділене на сегменти золоте сонце, притулене до бортика басейну, завбільшки з ведмедя. "Це ж має бути за тисячі миль під Атлантикою".

"Тоді ніхто й не помітить його зникнення", - каже Ріддл.

Я звузила очі. Ми йшли до нього, невже він хотів показати мене крупним планом? Неясна

підозра зародилася в моїй голові.

"Опустіть мене", - одразу ж сказав я.

Він ігнорував мої спроби. "Я зроблю, - посміхнувся він, - через три...

два..." "Загадка..."

Здійнялася велика хвиля, яка змила бортик басейну, і я миттєво опинився у воді. На мить вона стала крижаною, і від шоку мені перехопило подих. А потім, мабуть, щось сталося, бо вода різко потеплішала і почала парувати.

Я хлюпнулася на поверхню. Вода, що перелетіла через край, побігла назад, ніби сама собою, всмоктуючись бірюзовими кахлями ванни.

"Що ти робиш?" напівзакричала я. Мій одяг перетворився на лахміття, і воно плавало у воді навколо мене, наче плямисті сірі привиди.

"Тобі треба скупатися", - відповів він, піднявши

брови. "Ти не можеш просто кинути *когось у*

басейн!"

"Ось", - сказав він. Він жестом показав туди, де збоку з'явилося мило - мусліновий мішечок, наповнений запашною лавандою та олією.

Мої щоки горіли. Я був одним з перших, кого створив мій Батько. І тепер мені, як неслухняній дитині, наказувала купатися істота, яка була молодша за мене?

"Облиш, - сказав він, вмощуючись у елегантне крісло, якого, я був упевнений, тут раніше не було. "Ти смердиш смертю Ахерона і Восьмого. Я роблю тобі послугу."

Я знала, що від мене смердить. Я просто не хотіла, щоб на це звертали увагу, і вже точно не він. Але я припускала, що відмова від миття лише ще більше посилить цю жахливу батьківську динаміку.

Я рвучко вирвалася з обіймів халата, відмовляючись дивитися на нього. Як тільки вони перестали мене торкатися, мокра тканина опустилася на дно, наче каміння, і зникла з очей. Я зраділа, що вода піднялася до рівня грудей, а потім відчула себе трохи безглуздо, бо раптом стала такою сором'язливою.

За мить я згадав його слова. "Восьме? Ти маєш на увазі Восьме Коло?" Він кивнув.

Я вирішила відкласти своє приниження на користь отримання інформації. "Отже, ті відсталі люди..." Я згадала свої уроки багаторічної давнини. "Ворожки?" здогадався я.

"Так. Занадто далеко забігав у житті".

"Тож тепер вони озираються назад у смерті".

"Так, у пеклі є почуття гумору."

Я впевнений, що моє обличчя свідчило про те, що я не згоден з цією ідеєю.

Зітхнувши, я схопила мило і почала змивати бруд і піт зі своєї шкіри. Хоч як мене це дратувало, але гаряча, запашна вода *заспокоювала*, особливо ніжні ділянки верхньої частини спини. Досі я уникав думати про це, не наважувався доторкнутися. Але зараз був найкращий час. Я не могла відкладати це назавжди.

Нерішуче і незграбно я потягнулася за спину, боячись того, що там

знайду. Рука схопила мене за зап'ястя.

"Ще ні", - тихо відповів Ріддл.

Я проігнорувала його. Я відсмикнула руку і притиснула її до лопатки. Я впевнена, що не дихала, коли обходила дивну, грудкувату текстуру під кінчиками пальців. Моя ментальна картина прояснилася: У мене було два шрами у формі сліз прямо над місцями, де мої крила колись з'єднувалися з тілом.

Моя рука опустилася, і я поринула у воду. Я був радий, що моє обличчя вже було мокре.

Мене зганьбили. Розжалували. Відчуття було таке, ніби хтось простягнув руку до моїх грудей і вхопився за моє серце, як, мабуть, відчував Єзекіїль, коли Ріддл

"Є способи повернути їх". Його голос був тихим. Майже ніжним.

Я похитала головою, прислухалася до плескоту води. "Це моє покарання", - промовила я глухо.

Він зітхнув і нахилився вперед на стільці, спершись ліктями на коліна. "Тобі не здається, що ти вже достатньо покараний?"

Хіба?

Я закрила очі. Я була втомлена, дуже втомлена. Я згадала слова Ріддла, що мені потрібен відпочинок, щоб зцілити свою душу. Я не думала, що це станеться так швидко, це наполегливе бажання спати. Було так багато всього, про що мені ще треба було подумати. А саме: чи довіряв я словам засудженого ворожбита? Я припускав, що той факт, що він потрапив до пекла, напевно означає, що він п р и н а й м н і не був шарлатаном. Я мусила думати, що його слова були правдою, у мене не було іншого вибору. Але як я могла знайти свою дитину в місці, яке я не могла перетнути сама, повному всіляких жахливих створінь, які не бажали нічого іншого, як бенкетувати мною вічно?

Щось торкнулося мого плеча. Я не мала сил здригнутися. Натомість я зі скрипом розплющила повіку, і цей крихітний рух коштував мені надто багато зусиль.

"Що ти робиш?" запитав я.

"Прибираю за тобою", - почув я у

відповідь.

Він стояв на колінах біля басейну, і в його широкій руці шматок мила був набагато меншим, ніж у моїй. Я навіть не чула, як він підняв його з води. Він ніжно притиснув його до мого плеча, шиї, провів по бруду. М'який аромат ромашки та лаванди наповнив повітря.

Мені мало б бути боляче, що він так до мене доторкнувся. Це було егоїстично, я знала, і слабко. Я мав би відштовхнути його. Але пекло досі не було нічим, окрім болю і страху, і я був ще не готовий до цього.

Ніжні погладжування пройшлися по моєму обличчю, верхній частині тіла, ногах. Він став повільнішим, зупинився на спині, намагаючись не торкатися свіжих шрамів на ній.

Не знаю, скільки минуло часу. Мій розум лише зрідка проскакував у свідомість, перш ніж знову занурювався вниз.

Врешті-решт, руки прослизнули під моє тіло і витягли мене з води. Розслаблена, як і я, я легко підкорилася шуму, вдихнула носом димчастий, ностальгічний запах. Світ похитнувся, а потім моє тіло зустріло тепло м'якої, зручної поверхні.

Коротше кажучи, мені було цікаво, чому він це зробив. Чому він взагалі врятував мене. Чи було це почуття провини? Якась недоречна форма відшкодування за той час, що я зцілив його? Чи це було просто тому, що він вважав це забавним?

Напевно, про останнє я думав, а потім мій розум м'яко вислизнув.

*

Я прокинулася від звуку голосів.

Біль просочився всередину, розійшовся, як лід, по моїй крові. Це був втомлений, тупий біль, такий, що огортає тебе і тягне вниз, дозволяє зануритися в нього і заплющити очі. Я майже так і зробила. Майже - але потім прорізався низький, знайомий тон, і мій розум стрибнув до уваги. Це було інстинктивно.

Ти маєш бути обережним, щось мені підказує. *Небезпека.*

Спогади попливли назад, тягнучи за собою холодну лють. Я дозволила б йому скупати мене. Торкатися моєї шкіри, чистити мене, нести в ліжко, як сонну дитину. Я *дозволяла* це. Як одна з найдавніших істот у цьому всесвіті, як істота, що вдихала життя в урагани, зводила гори о д н и м п о м а х о м руки.

Ні, вирішив я. Ні, я можу бути іншим зараз, без моєї сили, але я не буду лежати тут, поки світ навколо мене падає.

Я розплющив очі.

У кінці кімнати, біля дверей, з'явилася чорна фігура. Голоси долинали з коридору ззовні, де щонайменше три тіньові постаті, схожі на хлопчика, стискали білі папірці і несамовито шепотілися.

Ріддл знову заговорив. "...боюся, що ні", - вловив я. "Йому доведеться протриматися до завтра".

Одна з тіней зробила помилку, кинувши в нього те, що здавалося зошитом. "Але ж мілорде!" - благав дівочий голос.

Земля затремтіла, я навіть відчув це крізь ліжко.

Зошит вибухнув у повітрі. Тіні затріщали і засичали від страху, наштовхуючись одна на одну під час втечі, і, не доторкнувшись, двері грюкнули.

У кімнаті запанувала похмура тиша.

"Вони розбудили тебе". сказав Ріддл, не обертаючись. Здавалося, він був

незадоволений. Це добре. Я б прийняв будь-яке невдоволення.

"Це твої слуги?" - запитав я. запитала я. Мої лікті тремтіли, коли я тягнула своє безвольне тіло до сидячого положення.

Він повернувся і подивився на мене. "Вони дуже... наполегливі,

часом." "Чого вони хотіли?"

"Це не важливо", - сказав він.

"Це звучало важливо". заперечив я. А потім подумав про це. "Ви герцог?" Він

пирхнув. "Боже, ні, я занадто молодий для цього."

Він мав рацію: я не чув про нового герцога вже тисячі років. Останній, про якого я знав, був інавгурований до того, як я вперше зустрівся з ним, коли він був ще дитиною.

"А скільки тобі *років*?" запитав я, трохи дратуючись.

"Звідки стільки запитань зранку?" Він попрямував до ліжка, повз басейн, повз статуї, повз дивні рослини. Моє серцебиття прискорилося, тіло напружилося.

"Ви - єдине знайоме мені тут, - сказала я так спокійно, як тільки могла. "Звичайно, я хочу тебе зрозуміти".

"Розумію", - сказав він. Він був уже близько, достатньо близько, щоб провести пальцями, як павуки, по шовкових простирадлах, складених у кінці ліжка.

Чергова хвиля виснаження накрила мене. Я підозрював, що це була близькість до його сили. Можливо, це було навмисно, можливо, ні. Мої повіки затріпотіли, наче крила, лікті затремтіли, а потім підкосилися, і я знову впала на подушки. Я лежала там, поки моя голова простягалася, і проростало перше зернятко страху.

Чи буду я таким назавжди?

"Будь терплячим, - сказав Ріддл, напрочуд прозорливий. "Як я вже казав, твоїй душі ще

треба зцілитися". "Скільки часу це займе?" запитав я.

Його очі пробігли по довжині мого тіла під простирадлом. Оцінюючи мене. "Я можу прискорити", - повільно промовив він.

Звісно, міг. Він міг зцілити мене одним клацанням пальців. Але він цього

не зробив. "...в обмін на що?"

"Бачу, ти швидко вчишся". Він був задоволений.

Я витріщився на нього. Про що я міг торгуватися? Яку владу я мала тут - що він хотів від мене? Мій рот відкрився і знову закрився. У мене не було нічого. Справді - він був у перипетіях, моя Божественність зникла, моєї сили більше не було.

Ріддл пирхнув. "Може, не так швидко..."

Це мене зачепило. "Чого саме ти хочеш?"

"Я хочу багато чого, Гаррі". Я боровся з бажанням закотити очі. "Але від тебе..." Усмішка застрягла в нього між зубами. "Я хочу знову побачити, як ти літаєш.

Моє серце глухо зупинилося. "Що?"

Він нахилився вперед, спершись коліном на ліжко. Він нависав наді мною, але я не могла змусити себе поворухнутися.

"Я посію твої крила, - сказав він, читаючи моє обличчя, - якщо

ти попросиш". Все стало на свої місця.

Піт повз по спині, як сороконіжка. У горлі пересохло, і я не могла ковтати. Він хотів, щоб я заплідднив себе *злом?* Чимось, що *вкрали* Інші, щоб познущатися над Його першими твореннями?

"Та годі тобі. Все не так погано, як вони хочуть, щоб ти повірив". "Ти

з пекла", - сказав я. Добряче підсмажений.

"Правильно."

"Тоді я ще більше проклинатиму себе, нехтуючи покаранням за свої вчинки".

Ріддл подивився на мене так, що це його явно не вразило. "Тобі ніколи не набридає намагатися зробити з себе мученика?"

"Те, що ви пропонуєте - це огидно".

Він знизав плечима, м'язи налилися кров'ю. "Я ні до чого тебе не примушую, просто викладаю свої умови".

"Ну, я їх не приймаю", - сказав я. Не знаю, наскільки добре мені вдавалося зберігати спокій.

Ти - несамовите, постійно жахливе *створіння*, - тихо подумала я. - *Ти несамовите, постійно* жахливе *створіння.*

На щастя, він відкинувся назад. "Я розумію", - сказав він, а потім ввічливо посміхнувся мені. "Що ж, Гаррі, якщо це все..."

Раптовий страх охопив мене. Я не хотіла, щоб він їхав. Як би я не ненавиділа його, він був моїм єдиним джерелом - ну, безпеки? Впливу?

"Зачекай, - випалила я, шукаючи, чим би скористатися. "Ми можемо... скоро повернутися на Восьмий? Коли я одужаю?"

Він не рухався. Закинув голову, запитуючи. "Чому?"

"Я говорив з кількома касирами після того, як ти мене підкинув". Він не виглядав винним, хоча я спеціально нагадав йому про це. "Вони мене зацікавили, я хочу дізнатися більше.

"Ви говорили з ними?"

"Я хотів дізнатися, чи можу допомогти".

"Звісно, що так", - сказав він, розвеселившись. "Але ні, ми не можемо".

"Чому ні? Я думав, ти можеш вільно блукати цим місцем, як тобі заманеться?"

"О, так. Але ти більше не зможеш з ними говорити, - повільно промовив він, - бо вони мертві".

Чесно кажучи, мені знадобилося кілька хвилин, щоб зрозуміти, що він сказав. Я все ще звикав до цієї форми, і всі мої реакції тепер були настільки жахливо *фізичними*. Я не знаю, як ще це описати, але мені здавалося, що мій шлунок стиснувся в маленьку суху кульку. Той хлопчик... єдиний зв'язок, який я мав з нею... і Ріддл знищив його.

"Що?" Мій голос був шепотом.

Він дивився на мене, весь у красі та невинності. "Хіба це не було б найкраще, покласти край їхнім стражданням? Я думав, ти будеш задоволена".

Відклавши вбік психічно виснажливе питання про те, як можна вбити істоту, яка вже була мертва, я зосередився на своєму гніві. "Ти вбив їх?"

Він посміхнувся і кивнув.

Я не знала, що сказати. "Чому?"

"Не хотів, щоб вони почали верещати всім, хто зволив слухати, що я переправляю полеглих. Я не люблю, коли залишаються незакінчені справи."

"*Я* - вільний кінець".

"Боже, Гаррі, нам справді треба попрацювати над твоєю самооцінкою". Він відійшов від ліжка з посмішкою, напевно, мудро. Якби я міг більше рухатися, я впевнений, що зробив би щось дуже невдячне. Натомість єдине, що я могла зробити, це блиснути очима. "І взагалі, це вони накликали на тебе Гарпію, ти ж знаєш".

Отже, він спостерігав.

"Це..."

"Ти втомився, - відрізав він. "Зараз просто залишайся на місці і відпочинь. Я скоро повернуся. Пам'ятай, що зовні повно жахливих створінь, які бачать у тобі не більше, ніж смачну закуску. Краще тобі поки що залишитися тут".

Якби я тільки могла стерти посмішку з його

обличчя. "Куди ти йдеш?" запитала я.

Він підморгнув. "Це секрет".

Тіні, намальовані по всій кімнаті, піднялися хвилею темряви і поповзли до нього. Не минуло й хвилини, як вони згорнулися навколо нього, і він перетворився на чорну пляму, що розчинялася, всмоктувала в себе все і зникала.

І його не стало.

Тож я лежав там, з тремтячими руками, і думав.

Я застряг у цій ситуації. І що я хотів від цього?

Що ж, це було очевидно: знайти перипетії і відправити її назад у смертний світ.

І якщо бути чесним із самим собою, моя єдина надія зробити це була через Ріддла. Ріддл мав те, чого не мав я: владу, вплив, знання. Тож мені довелося б або переконати його допомогти мені (що малоймовірно, зважаючи на те, що він сам створив цю ситуацію), або змусити його зробити це, не підозрюючи про це.

Це було майже неможливе завдання. Це була б моя перша спроба обману, і він був *відомий* за маніпулятивність, лукавість, непередбачуваність, навіть серед свого оточення.

Але... можливо, у мене було щось, чого він хотів? Зрештою, він врятував мене не просто так; мені просто потрібно було заспокоїтися і добре подумати, щоб зрозуміти, що саме.

Я ламав собі голову і опирався потягу до сну.

Єдине, про що я могла думати, це те, що він хотів *мене*. Зрештою, це було все, що я могла йому запропонувати. Його порятунок мене з берегів Ахерона, я припускаю, міг бути способом ще більше розтерти своїм чоботом обличчя моїм братам і сестрам. Але навіщо?

З якоїсь причини, а ті кілька, що я придумав, здавалися слабкими і непослідовними, Ріддл зацікавився мною. Я прокручувала в голові наші розмови. Він хотів, щоб я хотів жити. Справедливо. Він також пропонував засіяти мої крила, що так, дало б мені силу, але також спровокувало б повільну корозію залишків чистоти, що залишилися в мені.

Тобто він хотів, щоб я падав далі?

Чому - це знову був просто спосіб довести свою правоту? Чи тому, що якимось дивним, збоченим чином він піклувався про мене?

Ідея дзвеніла в моїй голові, наче фальшива мелодія. Я не міг її зрозуміти. Кожна думка про уроборос вела до наступної.

Не було жодного способу підтвердити що-небудь з цього прямо зараз. Дещо з цього здавалося мені правдою, але мені потрібно було більше інформації, потрібно було зрозуміти його мотиви, як влаштований цей світ... Мені так багато чого не вистачало, якби я тільки могла...

Я прокинулася знову, розчарована. Я навіть не пам'ятав, як заснув.

Я обережно підняла руку над головою. Подивилася на тоненьку павутинку між пальцями, коли рука затремтіла. Отже, мої кінцівки знову працювали... а Ріддла ніде не було видно...

Не можна було гаяти часу. Я відштовхнулася, щоб сісти на подушки, глибоко вдихнула, а потім перекинула ноги через край ліжка. Запаморочення не було - добрий знак.

Хоча це зайняло набагато більше часу, ніж мені хотілося б, мені вдалося перетнути величезні простори його покоїв, пройти повз безліч дивних предметів, поки я не опинився перед дверима, через які ми увійшли. Я з подивом дізналася, що чим більше я змушувала своє тіло рухатися, тим краще я себе почувала.

Це були дивні двері: по-перше, у них не було ручки, по-друге, я не міг збагнути, де знаходиться петля, або де вона зливається з рештою стіни. Кожного разу, коли я бачив, як вони відчиняються і зачиняються, здавалося, що це робиться за наказом Ріддла. Я втупився в каламутне відображення себе в чорній поверхні. Забудьте про те, що я не послухалася його - чи могла я взагалі це зробити?

Я обережно простягнув пальці і доторкнувся до неї. Він був холодний, як метал, але на дотик нагадував звичайну поверхню. Я притиснула долоню до неї, нахилилася вперед і штовхнула.

"Давай", - прошепотіла я, але він залишався нерухомим.

Моєї власної сміховинної сили ніколи не буде достатньо. Я озирнувся в пошуках чогось, що могло б мені стати в нагоді. На полицях було стільки всього, що я не одразу знайшов його: великий шматок важкого каменю, який, як я підозрював, міг бути від комети, що впала 65 мільйонів років тому. Я здивовано похитала головою. Він справді був схожий на дракона, збираючи всі ці дивні історичні предмети для своєї скарбниці.

Мені спало на думку: невже я була такою? Ще одна цікава реліквія, яку він заховав і час від часу дістає, щоб подивитися на неї?

Ні, дякую.

Руки боліли, але мені вдалося підняти камінь. Він був завбільшки з мою голову, з зазублинами, напівчорний від потрапляння в атмосферу Землі. Я все ще відчував запах вуглецю, що виходив від нього.

Я подивився на двері, це ідеальна монолітна поверхня. Як і він. Нечитабельна, обмежуюча, нерухома.

Я запустив у нього камінь.

Від удару пролунав гуркіт. Двері навіть не подали жодних ознак того, що зафіксували удар. Камінь, з іншого боку, не так добре впорався з ударом. Вона розлетілася на тверді, нерівні уламки, більш крихкі, ніж я міг собі уявити. Біль спалахнув у моїй руці, коли один з уламків врізався в біцепс.

"Ой", - пробурмотіла я. Багряна смуга розлилася блискучою лінією.

Я недовго роздумувала над своєю невдачею. Поруч зі мною пролунав шепіт, і тіні знову почали рухатися. На мить я злякалася, що форма, яка зливається, - це Ріддл, що він якось дізнався і повернувся.

Але він був замалий для нього. Замалий і...

"Кров!" - задихався хлопчик-тінь, вискочивши з темряви. "Ти поранений?" Я

моргнула йому.

"Ні", - застогнав він, здається, сам до себе. "Ти не можеш бути поранений!" Його чорні руки потягнулися до мене, а потім затремтіли. Йому явно було незручно йти на контакт. "Боже, як це сталося?"

Вони *всі* тут богохульствували?

"Я хочу вийти з кімнати", - сказала я йому. Я намагався здаватися якомога страшнішим, але ефект, мабуть, був зіпсований тим, що на мені були лише м'які сірі штани, в які мене, мабуть, вдягнув Ріддл.

Хлопчик-тінь так сильно затряс головою, що я подумав, що з нього можуть сповзти окуляри. "Ні! Ні, так не можна".

Я зробив логічний стрибок. "Але ж і моя травма теж, чи не так?"

Він подивився на мене так, ніби я сказав йому, що збираюся його

з'їсти. "Звичайно, ні!" Чудово.

Я нахилилася, намагаючись не видати зусиль, яких мені це коштувало, і підняла найближчий загострений уламок скелі. Спокійно направив його собі на передпліччя.

"Ти відчиниш ці двері, або я скористаюся цим, щоб завдати собі ще більшої шкоди".

Хлопчик-тінь завмер. Якби у нього були легені, я б уклав парі, що вони перестали працювати. "...але..." - сказав він слабко. "Ти не можеш."

Тоді мені довелося посміхнутися. Він помилявся: це було єдине, що я *могла* зробити. Повільно, щоб він міг чітко бачити, що я роблю, я втиснула кінчик голки в бліду шкіру руки. З'явилася крихітна червона намистинка. "Я не блефую".

Істота почала майже вібрувати від тривоги. "Гаразд! Будь ласка, зупинись."

Це було так, як я і думав. Мабуть, Ріддл дав їм чіткі інструкції, щоб мене не чіпали. "То ти відчиниш двері?" запитав я.

"Так..." Він був явно нещасний. Але мені було байдуже. Не тоді, коли він н а т и с н у в на двері долонею, і чорне скло легко відчинилося.

Я міг би заплакати від полегшення, побачивши шахову дошку на підлозі залу. *Це був мій шанс*! Я швидко почала йти. Я не знав, коли повернеться Ріддл, і навіть не знав, куди він пішов. У цьому місці має бути щось, якась зачіпка, яка дасть мені якийсь важіль впливу. Або принаймні інформація.

"Куди ти йдеш?" Хлопчик пішов за мною і заламав руки. "Будь ласка, сер, я б не рекомендував навіть одному з *вас* залишати покої мілорда..."

"Хто він? Ваш Господь", - запитала я, прослизаючи крізь одну з арок у ще один коридор. Я вже змирилася з тим, що заблукала тут.

"Що ти маєш на увазі?" Хлопчик здавався

здивованим. "Я маю на увазі, хто він? Що ти

можеш мені про нього розповісти?"

Тиша позаду мене виявила відлуння моїх кроків у порожньому просторі. Він не залишив

жодного звуку. "Лорд Томас? Ну, він..."

Почувся дивний звук, схожий на хлюпання. Я розвернувся і зупинився. Хлопчик затулив рота рукою.

"Він що?"

Повільно хлопчик похитав головою. "Я не

можу сказати." Я витріщився на нього. Він

здригнувся, йому було незручно.

"Просто він важливий, - визнав він, - що він має тут велику владу, особливо після перемоги над смертними перипетіями".

Не нагадуй мені. Я знову почала йти, проскочила чергову арку. "І де він зараз?"

Ще один, нескінченний, коридор. От тільки... цього разу крізь одну з арок попереду щось проглядало, мазок темно-зеленого кольору.

"Ну, він сьогодні ввечері на прощанні з грою".

Зізнаюся, я був напівпритомний, коли дійшов до того, що привернуло мою увагу. Крізь вікно арки було видно невеликий сад. Сонячне світло падало зверху з куполоподібної скляної стелі, всмоктувалося в яскраво-зелені рослини, що повзли по землі. А посередині стояло високе і горде дерево, велике, як простягнута рука, ніжно-рожевого цвіту. Воно було величним, удвічі більшим, ніж будь-який інший вид на Землі.

Слова хлопчика просочилися всередину. Я відірвала погляд від

нього і втупилася в нього. "А що це за Гра?"

Хлопчик проковтнув. "Ну, я не думаю, що він прийде, як планувалося, з вашим приїздом..."

"Але що це?" перебив я.

"Всі великі Доми відвідують його. Це частина кулачка... - затнувся хлопчик.

Збентежена, я відкрила рот, щоб допитувати його далі. Чому він стояв там, мовчазний?

А потім потилицю залоскотало. У ніздрі ввірвався знайомий запах - диму, електрики - і водночас я усвідомила, що щось стоїть позаду мене.

Рука стиснула моє плече. Якби я заприсягнувся, то зараз був би саме час.

"Бачу, тобі вже краще, - сказав Ріддл.

Примітки до розділу наприкінці

І ми в захваті від нового! (☞ﾟヮﾟ)☞

Згідно з Данте, Восьме коло Пекла використовується для покарання людей, які використовували "шахрайство" (а також він придумав долю ворожок, які ходять задом наперед). Данте називає восьме коло пекла "Малеболле", що приблизно можна перекласти як "мішки зі злом".

Камінь, який Гаррі кинув у двері, - від комети, що знищила динозаврів 65 мільйонів років тому... хех

Розваги

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Бачу, тобі вже краще", - сказав Ріддл. Він посміхався, що завжди викликало у мене тривогу. "Але що ти тут робиш?"

"Мені захотілося прогулятися", - обережно сказала я.

"А, я бачу." Його погляд ковзнув на хлопчика-тінь, який зблід до жахливого відтінку напівпрозорого сірого. "І я припускаю, що ти погодився."

Тінь похитала головою і видала дивний писклявий звук. Думаю, він був надто наляканий, щоб говорити.

Ріддл зітхнув і підняв руку -

"Припини, - огризнулася я, ступивши вперед. "Це не його вина, ти не можеш його за це

карати". Вираз обличчя Ріддла був порожнім. "І чому ж це?"

"Ну, - сказав я, раптом усвідомивши, що це не та істота, яка дуже переймається логікою. "Я змусив його це зробити".

"Ні, - замислено похитав головою Ріддл, - чому ти думаєш, що я не можу його

покарати?" "Це було б незаслужено." Не те, щоб я думав, що це щось для нього

означає.

Передбачувано, він пирхнув. Він повернув свою увагу назад до хлопчика. "Мені цікаво. Як саме він "змусив *тебе це зробити"*?

Тінь нервовим жестом насунув окуляри на ніс. Його темні, кощаві пальці тремтіли. "Ну, мілорде, я не хотів, правда, але він - він погрожував собі, він порізав *собі руку,* і я просто не хотів, щоб він зробив щось ще, хто знає, на що вони здатні! І я знаю, що ви сказали..."

Я моргнула, і моє передпліччя раптом опинилося переді мною. Ріддл міцно стиснув його, вправно маневруючи пальцями з боку в бік, шукаючи рану.

"Відчепися", - почала говорити я, і тут у повітрі запанувала тиша.

Я не знаю, як ще це можна описати. Це було так, ніби звук приглушився, лише на секунду, достатньо довго, щоб волосся на моїх руках піднялося. Ріддл тихо заговорив, його очі тепер були прикуті до нерівного порізу на моїй шкірі. Дрижаки пробігли по моєму хребту.

"Чому я не здивований".

Я спробувала відсмикнути руку, але його рука була схожа на залізний ремінь. Я навіть не знаю, чи відчув він це. "Відпусти мене", - спробувала я, а потім задихнулася від болю, коли він стиснув її.

Я пручалася сильніше, але він лише пирхнув, притиснув мою спину до своїх грудей, і я опинилася в пастці під його тілом.

"Подивимось..." - хмикнув він. Його великий палець знайшов край рани і заглибився всередину. Я зашипіла від болю, коли він повільно провів ним по всій довжині рани одним довгим, болючим рухом. "О, це боляче? Вибач."

Так, це було по-дитячому, але це також було єдине, що я могла зробити, враховуючи, що моя верхня частина тіла була майже знерухомлена: Я наступив йому на ногу, так сильно, як тільки міг.

"Ой", - сказав він і відпустив мою руку. Він виглядав здивованим і веселим водночас. "Справді, Гаррі? Я лише трохи прибрав", - сказав він, удавано поранений.

"Тобі це подобалося", - огризнулася я, оглядаючи себе. *Прибирання*... Я втупилася в непорушну шкіру там, де була рана, і мені стало не по собі.

Він знизав плечима. "І

що?" "*Тож*..."

"М-мілорде", - пролунав інший голос. Хлопчик-тінь був все ще сірий, плечі згорблені, ніби для того, щоб здаватися меншим. "Тепер я піду, мілорде, але через Дефо..."

Ріддл витріщився на нього, а потім закотив очі. "Іди."

Демон повернувся до мене, коли хлопчик побіг далі по коридору. "То що ти вже знайшов? У своїй маленькій пригоді?"

Я подивилася ліворуч на недоречний сад. "...небагато."

На якусь мить Ріддл виглядав виразно розваженим. Це роздратувало мене до такої міри, що я одразу ж поставив запитання, яке відкладав у довгу шухляду.

"Я хочу поїхати на Ігри", - сказав я.

Те, як веселощі зникли з його обличчя, було надзвичайно приємно.

"Гра", - повторив він.

"Я так і сказав". Я ледь не здригнулася - чому в його присутності я завжди звучала як примхливий підліток?

"І чому це?" Він дивився на моє обличчя. "Ти хочеш побачити бій?"

Він ніколи в це не повірить. І я навряд чи змогла б пояснити йому справжню причину: якби "*всі Великі Доми"* були присутні, то можна було б знайти когось, хто міг би допомогти. У них тут були Провидці, так само, як і на Землі, я була впевнена в

цьому.

Я пішов на напівправду, на те, що могло б його зачепити. "Якщо я тут, то можу спробувати зрозуміти".

Він витріщився на мене. "Як

чудово." "То ти візьмеш мене?"

"Я сказав, що це чудово, а не те, що я тобі

допоможу". Я зітхнула. Я знову почала

відчувати втому.

Ріддл знову взяв мене за плече з посмішкою. "Скажи мені, Гаррі", - сказав він і почав вести мене назад у коридор. "Навіщо мені це робити? Що мені з того, окрім того, що я маю н а г л я д а т и за тобою на випадок, якщо ти знову потрапиш у халепу?"

Я не захотіла стверджувати, що це він мене впустив. "Що ти від мене хочеш?" запитала я. "Просто сидіти в твоїй спальні до кінця вічності?"

Він знизав плечима. "Я не

проти". "Я збожеволію", -

сказала я йому. "Звучить

весело."

Я не хотіла ставити це питання. І я знала, що він хоче, щоб я це зробила, і це робило все набагато гірше. Але у мене не було вибору.

"Тоді обмін", - сказав я. "Що ти хочеш за те, щоб мене взяти?"

Темп його довгих, впевнених кроків ніколи не збавлявся, але я бачив зміни в його очах. Срібло в них стало яскравим, сяяло на мене, як два кільця розпеченого металу навколо чорного басейну.

"Я вже сказав вам, чого я хочу", - сказав він.

Я перестала йти. Ми вже були в короткому коридорі до його спальні, і чорні двері дивилися на мене, насміхаючись.

"Мої крила?"

Він теж зупинився. Озирнувся. "Я відведу тебе туди, якщо ти дозволиш

мені посіяти їх." "Ти більше нічого не хочеш?"

Я не міг прочитати вираз його обличчя. Якусь мить він нічого не говорив, і моя цікавість тільки зростала, а потім він ніби повернувся до себе.

"Ні", - сказав він і повернувся, ніби хотів зайти в кімнату.

Я прикусила губу. Частина мене прокинулася, недовірливо дивлячись на напрямок моїх думок. Це було безглуздо навіть для розваги. Але... я не бачила альтернативи. Або сидіти тут вічність і дозволити моїй дитині в'янути, або зруйнувати себе ще більше і отримати шанс допомогти їй.

Можливо, його пропозиція закінчиться - можливо, я йому набридну, він забуде про мене, як про щось дивне, проміжне, і я застрягну на полиці, припадатиму пилом разом з рештою.

"Ріддл", - покликала я. У мене пересохло в горлі.

Цього разу він не обернувся, його рука була притиснута до дверей. Його шкіра виглядала білою на тлі чорного, м'язи на спині були широкими і потужними.

"Якщо ти візьмеш мене на Ігри, то..." Я проковтнула. "Гаразд."

Я подумав, що якби я міг літати, то це принаймні полегшило б її пошуки.

Пауза, а потім: "Домовилися?" Голос у нього був легкий, цікавий. Хотіла б я побачити його обличчя.

Я кивнув. Зітхнув. "Домовилися."

Я відчув, як воно западає мені в душу, важке, обтяжене древнім змістом. Це були ті самі слова, від яких вони застерігали наш рід. Ніколи, *ніколи не* намагайтеся торгуватися з Іншим.

Повільно Ріддл повернувся. Його щоки розпашіли від хвилювання, зіниці

були величезні. "О, Гаррі", - прошепотів він. "Ти навіть не уявляєш, як я

радий це чути.

Я відчула, як він притягує мене до себе, наче магніт. Непевно, я ковзнула по підлозі шахової дошки до нього. Я тримала голову так високо, як тільки могла, хоча була налякана.

"То коли ми їдемо?" запитав я.

Його очі бігали по мені, не відриваючись від моїх грудей, ніби він міг зазирнути крізь них до шрамів на лопатках. "Коли захочеш", - сказав він. Здавалося, він все ще перебував у стані ейфорії, розгублений.

"Зараз?"

Я відкинула думку про те, що буде, коли ми повернемося. Розділення було тонким мистецтвом, у якому я багато практикувалася.

Ріддл посміхнувся мені, напевно, вже думаючи про якусь лазівку, яку він міг би використати, якийсь спосіб погратися з тим, що, як я тепер усвідомлював, було вкрай туманною угодою.

"Я тебе не підведу", - сказав він.

Я мало не здригнулася. *Він може прочитати мої...*

"Я не можу читати твої думки. Але твоє обличчя - це зовсім інша

справа". Ображений, я подивився на нього з найбезглуздішим

виразом обличчя, який тільки міг зібрати.

Він лише розсміявся. "Але так, Гаррі, як хочеш. Ми можемо йти. Але перед тим, як ми це зробимо... є деякі правила, які, боюся, я мушу виконати".

Я підняла брову. "І що це за правила?"

"Ті, що оберігатимуть вас. Це небезпечна подія, щоб йти на неї

як Занепалий". Чому всі продовжували робити з цього таку

велику справу?

"У мене є дві умови, - продовжив він і підняв два пальці, як іронічний знак миру. "Ти ні з ким не розмовляєш. І ти носиш мої тіні".

"Умови не були частиною нашої угоди, - зауважив я. - Ми не домовлялися.

Його посмішка розтягнулася. "Дійсно. Але й часу теж не було. І якщо ти не дотримуєшся моїх правил, я без жодних сумнівів відведу тебе туди, а через десять секунд витягну назад".

Мої зуби зціпилися. Як я і думав. Ну... тінь, мабуть, допоможе. І ні з ким не розмовляти... Я просто повинна була зробити це там, де він не міг бачити.

"Гаразд", - вигукнула я, задоволена, що не почула важкого клацання, яке б означало, що я підписала ще одну зобов'язуючу угоду.

"Чудово. Тоді поїхали, гаразд?"

Він стиснув пальці в кулак, а потім повільно розтиснув їх. Крихітне зернятко темряви виросло, народжене його силою.

"Давай, маленька", - прошепотів він їй. Він підніс долоню до рота і дмухнув.

Я трохи знервувався від того, як швидко він летів до мене - як, я впевнений, будь-хто б знервувався, зіткнувшись з таємничою темною плямою, що пронизує повітря в їхньому напрямку. **Я в т р и м а в с я н а м і с ц і ,** коли вона увійшла в контакт, і тіні здригалися і звивалися на поверхні моєї шкіри. Відчуття було... досить жахливе, насправді, як сире яйце. Я майже боявся відкрити рот, на випадок, якщо воно спробує прослизнути і в моє горло.

На щастя, все закінчилося швидко. Я не відчувала цього, але якщо я подивилася на себе, то побачила, що моя шкіра стала ледь помітно сірою.

"Ти виглядаєш дуже хвацько", - пообіцяв мені Ріддл і

посміхнувся. "Дякую", - сказала я.

Перед нами в повітрі з'явилася тонка чорна лінія, вдвічі більша за людину. Вільною рукою Ріддл поклав на неї пальці. Вона повільно розтягнулася, наче велика чорна паща, аж поки не перетворилася на чорний овал.

Чесно кажучи, це не виглядало як місце, куди мені особливо хотілося б зайти. Але я вже знав, як це робиться.

"Пам'ятай про Гаррі", - сказав Ріддл і схопив мене за шию. "Нічого не кажи. Нічого не

роби. Ти тут, щоб побачити, і це все."

Я кивнула, бажаючи, щоб його пальці залишили таку вразливу частину мене. Натомість тиск посилювався, аж поки я не пішла попереду нього, керуючи ним.

"Ну що ж", - сказав він і засміявся, коли нас проковтнули. "Насолоджуйтесь!"

Світ відкрився перед нами, коли ми вийшли на світло. І

що це був за світ!

Ми сиділи в ложі на вершині стадіону, дивлячись на арену внизу. Вона нагадувала мені своєрідний пекельний ринг гладіаторів, заповнений глядачами: мішанина монстрів і тіней, поранених і закутих у кайдани, лише половина з яких була схожа на людину. Натовп ревів і штовхався, доки не утворив стиснуте кільце хаосу. А сморід - це було все, що я могла зробити, щоб не вдавитися. Мідна кров, піт, бруд. Пахло війною.

Рука Ріддла впала з моєї шиї, коли він вмостився на великому троні біля балкона. Він був тривожним, виготовленим з елегантного переплетення дрібних білих кісток. Він не дивився на мене. Просто розставив ноги, підпер голову рукою і оглядав арену.

Поволі шум почав зменшуватися. У мене защеміло в шиї, коли тисячі пар очей повернулися до нас.

Не на нас - на нього. Вони всі витріщилися на нього.

Моє серце забилося швидше. Я був їхнім ворогом. Вони, безсумнівно, розірвали б мене на шматки, якби дізналися. Тіні спрацювали? Чи приховали вони те, чим я був, те, що гарпії могли відчути?

Ріддл не виглядав стурбованим. "Продовжуй", - ліниво сказав він. Йому навіть не потрібно було підвищувати голос.

Я зазирнула через позолочений край скриньки. З цієї висоти арена внизу була білим колом піску, облямованим гладкими кам'яними стінами. Посередині кола, як зіниця ока, була викарбувана велика чорна крапка з двома маленькими місяцями, що оберталися навколо неї.

Ні, не місяці. Фігури.

Хмари пилу вдихнули життя, коли вони кинулися один на одного. Один був набагато більший за іншого - майже розміром зі старих валлійських велетнів, як мені здалося, - а інший був молодою дівчиною, жахливо маленькою в порівнянні з ним.

Ріддл поставив ноги на балкон і зітхнув, схрестивши щиколотки. Тепер на його носі були темні сонцезахисні окуляри, а в руці - келих шампанського.

Я недовірливо похитала головою і озирнулася на бійку.

Двоє супротивників були майже впритул один до одного, коли голова дівчини відкинулася назад. Пронизливий крик пронизав повітря, чутний навіть крізь натовп.

Я нахилився вперед, не в змозі повірити в те, що бачив. З її пащі з'явилася голова змії, чорна і блискуча. Дюйм за дюймом змія здригалася в повітрі, звиваючись м'язами. Велетень зупинився в розгубленості. З черговим жахливим криком змія роззявила пащу, демонструючи ліжко голчастих зубів.

Натовп шаленів, коли велетень підняв свою сокиру і видав власний рев. Коли він побіг до неї, тисячі облич, що дивилися на нього, витягнулися від хвилювання, як у Мунка.

Мені хотілося б відвернутися.

Натомість я побачив, як змія вигнулася назад і стрибнула вперед, швидка, як батіг. Його жахлива паща відкрилася так само широко, як і дівчина, з якої він вирвався, і одним швидким рухом він стиснув себе над велетнем. Я був упевнений, що вона, мабуть, кинула виклик законам фізики, оскільки їй вдалося розтягнутися прямо над ним.

Змія вкусила, і кров та мізки розбризкалися рожевим вибухом, коли вона прорізала шийку стовбура дерева.

Це сталося так швидко, що я був приголомшений.

Це те, що Ріддл зробив з Гарпією, думав я, віддалено. Я просто не бачив цього.

Якусь мить величезне безголове тіло погойдувалося на місці. А потім воно сумно впало на землю, і по каменю прокотився *гул.* Задоволена, змія повільно втягнулася назад у пащу дівчини, а грудка голови в її горлі зменшувалася разом з нею.

"Я ж казав", - сказав Ріддл і пригубив свою склянку, а навколо нас загули радісні вигуки.

Крихітні горгульї ходили по рядах з дзенькаючими мішечками, збираючи виграші.

Я зрозуміла, що не дихала, і набрала повні легені повітря. "Я думав, що тут ніхто не може померти?"

"Все трохи складніше, - відповів Ріддл, дивлячись, як маленька дівчинка відскакує вбік. "Якби на Іграх не було справжньої смерті, то ставки були б дуже низькими.

Я похитала головою. "Але який у цьому сенс?" Не думаю, що я справді очікувала відповіді. Я просто хотіла щось сказати, знати, що хтось інший бачив це і відчув той самий жах, що й я.

Очевидно, я обрала не ту людину. Ріддл відвів очі й подивився на мене, мабуть, зацікавлений сумом у моєму голосі. "Який сенс?" Він здавався збентеженим. "Це розвага".

"Це *насильство*".

Ріддл закотив очі. "Подорослішай, Гаррі."

"Я старший за тебе", - сказав я,

заціпенівши.

"Невже?" Ріддл знову обернувся, щоб подивитися на натовп. "Ти сам попросився сюди, пам'ятаєш?"

Так, тому що я подумав, що у мене буде більше шансів знайти якісь важелі впливу, ніж сидіти в твоїй кімнаті цілий день. А не тому, що я хотіла дивитися, як змія відриває людині голову.

"У будь-якому випадку, не хвилюйся, це ще не кінець. У них буде ще кілька боїв". Він позіхнув і продовжив.

"Я думав, що це було цікаво", - похмуро сказав

я. "Це не єдина розвага. "Це не єдина розвага".

Ніби викликане його словами, щось вискочило з тіні в кутку коробки. Спалах руху - щось темне, щось маленьке - за яким послідував тихий стукіт. Я відскочив назад, озирнувся.

"Ха. Непогано."

Голос Ріддла пролунав. Я повернулася до нього. На його підборідді була чорна кров. Мої очі простежили, як вона стікала до грудей, де товстий металевий стовп зникав у його шкірі.

"Загадка!" Я зробила крок уперед, дихання перехопило в горлі. Якби він був смертним, він був би мертвий.

Він махнув мені рукою у відповідь, відкашлявся кров'ю. "Ти лише слуга, пам'ятай", - сказав він. "Залишайся за кріслом."

"Але ж твоя рана!" Я розгубилася, абсолютно розгублена.

Він пирхнув і обхопив пальцями метал, що стирчав перед ним. Тепер вони були пазуристими, як чорні кігті. "Мені подобається дозволяти першому досягти успіху. Гарна спортивна поведінка, знаєш?"

"Перший?"

"Зазвичай мене намагаються вбити п'ять чи шість разів за гру, - погодився Ріддл. "Як я вже казав: розвага".

Чи був весь цей світ абсолютно божевільним?

Вираз його обличчя ставав все більш напруженим, коли він повільно витягував з себе метал. Я не хотіла дивитися на те, що впало на підлогу, коли він це робив. Це залишило по собі розірвану діру прямо там, де мало бути його серце, жахливу, криваву рану. Колись давно це не було б для нього таким легким подвигом.

Ріддл подивився на закривавлену зброю і перевернув її в руках. "Давай відправимо його назад, добре?"

Він оцінююче примружився, а потім підняв кулак догори. Коли він розтиснув пальці, маленька темна сфера виросла. Вона випливала, наче мильна бульбашка, поки не зависла в повітрі за кілька футів від нього.

Все ще з діркою в грудях, Ріддл відвів руку назад і жбурнув металевий прут у сферу, як спис. Він зник у темряві, а сфера підморгнула йому.

Демон звівся на ноги, щоб перехилитися через балкон. Спокійно витер кров з обличчя передпліччям.

Почувся крик.

"Попався", - сказав він задоволено.

Я простежила за його поглядом. На мій подив, він не був спрямований на мене з натовпу. Він був у ложі за три ряди від нас, де жінка з двома головами хапалася за живіт. Метал виблискував у яскравому сонячному світлі, коли вона впала на коліна, два язики висолопилися, коли вона задихалася.

Ріддл засміявся і помахав рукою. "Непогано!" - вигукнув він.

Двоголова жінка підняла руку і посміхнулася, хоча її обличчя все ще було спотворене болем.

Я не знав, що вона відповіла. Тому що я вже був біля дверей коробки.

Вони всі божевільні, думала я, біжучи по розкішному коридору, що простягався за дверима. Забудьте про угоду - я не міг залишитися там, з ним! З істотою, яка дозволила себе проколоти заради забави!

Я поняття не мав, куди йду; ми не прийшли цим шляхом, ми просто з'явилися в цій коробці через його тіні. Мені було байдуже. Там, у кінці, були двері, і це все, що мені було потрібно. Від сильного поштовху вони відчинилися, відкриваючи тьмяні сходи попереду. Мене охопила надія - можливо, це був вихід!

Я піднімалася сходами по двоє, щосили надимаючи палаючі легені. У мене були лічені секунди. Він, напевно, вже переслідував мене, міг матеріалізуватися з будь-якої темряви і схопити мене. Все, на чому я зосередилася, - це думка про те, як втекти, напружуючи вуха, щоб почути хоч якийсь звук.

Я бігла вниз, вниз, вниз, принаймні десять прольотів, поки нарешті не побачила ще одні двері.

Ці двері були великими, старими, дерев'яними, з різьбленням, схожим на скандинавське, що поцятковувало їхню поверхню. Я зупинився, раптом усвідомивши, що, можливо, це не найкраща ідея ходити і відчиняти незнайомі двері в такому місці, як Пекло.

Але якщо ні, то я знав, що чекає на мене нагорі.

Я взявся за дерев'яну ручку дверей і потягнув. Був деякий опір, але врешті-решт двері відчинилися з важким скрипом.

Я зазирнула всередину. Тінистий тунель тягнувся в темряву, весь з вологого каменю з

низькою куполоподібною стелею. Свічки були приліплені до стін у вигляді сірих воскових кульок і тягнулися назад через певні проміжки, як злітна смуга.

У мене не було іншого вибору, чи не так?

Через кілька хвилин мовчазної ходьби я зрозумів, що маю бути в тунелях під ареною. Шлях звивався і пірнав, свічки занурювали все в каламутну, підводну темряву. Запах поту був настільки сильним, що я мало не задихнувся. Спочатку я намагався запам'ятати свій маршрут, щоб переконатися, що зможу повернутися, але незабаром величезна кількість поворотів зробила це неможливим. Не те, щоб це мене особливо здивувало.

Коли я почув кроки, що відлунювали позаду, я вже змирився з тим, що це була невдала спроба. Тут більше нікого не було, нікого, з ким можна було б поговорити чи поставити запитання. З таким же успіхом я міг би повернутися з Ріддлом і подивитися гру, а потім спробувати ще раз спробувати щастя в натовпі.

Я зупинився і повернувся. Можливо, я був весь у поту і павутинні, але принаймні я міг зустріти його з такою гідністю, на яку тільки був здатен.

Туп, туп, туп, туп, пішли кроки.

Свічки на стінах мерехтіли. Я насупився і примружився, вдивляючись у темряву, звідки він долинав. Це був досить важкий крок для людини з таким зростом, як у Ріддла...

Бум, бум, бум. Він

намагався мене

налякати?

Шум долинав з-за рогу. Я заздалегідь спостерігала, як тіні розтягуються, вимальовуючи його фігуру на підлозі.

Моє серце зупинилося. Це була не людська тінь.

Почулося дивне іржання, схоже на кінське.

"Я чую твоє серце, маленька Занепала", - пролунав глибокий басовитий голос. "Воно б'ється так швидко... Ти боїшся?"

Тінь на підлозі завмерла. Велика, заплутана калюжа темряви, з двома безпомилковими рогами.

Раптова тиша прорізала мене наскрізь. Чи варто мені залишатися? Чи був це мій шанс поговорити з кимось, побачити, чи зможу я виторгувати собі шлях назад до своєї дитини? Але він назвав мене занепалою. І ніхто не повинен був знати про це.

З-за стіни визирала голова. Бичача, з двома виразними, блакитними людськими очима.

Він посміхнувся мені. "Маленький занепалий", - сказав він, і я відчув це своїми кістками. "Я збираюся з'їсти тебе."

Я ледве відчула укол каменю, коли мої ноги вдарилися об підлогу. Я майже не відчував страху. Все це було перекрито єдиною метою.

Тікай!

Монстр пішов за ним.

Забудьте про спроби запам'ятати мій шлях. Я бігла навмання, врізалася в стіни, обпікала лікті об свічки, робила все, щоб втратити те, що переслідувало мене. Я біг до болю в легенях, до болю в очах, поки піт не засліплював очі.

Він не переставав говорити.

"Я вирву тобі хребет", - прогарчав він. "І використовуватиму його, щоб вирвати собі зуби, коли покінчу з тобою".

"Біжи швидше, маленький Падший, я люблю

їжу гарячою!" Кожного разу це давало мені

необхідний сплеск швидкості.

Де був Ріддл? Я знала, що це жахлива думка, але нічого не могла з собою вдіяти. Він був мені потрібен. Мені потрібно було, щоб він прийшов і зупинив цю штуку, що б це не було, як він зробив з Гарпією. Я була занадто налякана, щоб згадати про свою гордість, про свою силу. Я був тут здобиччю. І ця річ, цей рогатий звір, він збирався *мене з'їсти*.

Земля попереду мала слабке молочне світло, що пробивалося крізь темряву. Я побігла до нього, підштовхувана невблаганним тупотом кроків і важким диханням позаду.

Глибокий сміх відлунював від стін. "Тепер нікуди не дітися".

Я повернулася, у відчаї. Це був кінець. Я нічого не міг зробити, я б тут помер. Можливо, я міг би спробувати вибити одне з його очей, коли він пронизав мене наскрізь, але це, мабуть, було все, що я міг зробити в такому стані. Гіркота пронизувала мене - якби тільки я ще мав сили!

Повітря стало тихим. Знайома тиша. У мене заложило

вуха. "Досить", - вигукнув знайомий голос.

Ріддл з'явився з тіні. Він прослизнув у простір між мною і моїм переслідувачем.

Це було інстинктивно, мої м'язи завмерли, нога зависла над місцем, де камінь перетворився на пісок.

"*Ти*", - прогарчав монстр. Тепер, коли я припинив бігти, я роздивився його як слід: велике і гротескне, м'язисте людське тіло зі шкірястою, блідо-сірою шкірою і кошлатою головою бика.

"Та годі тобі, - зітхнув Ріддл. "Я справді не думав, що ти будеш настільки роздратована".

Очі людини-бика звузилися до двох блискучих блакитних щілин. "Ні, Томасе, мені просто подобається прибирати за тобою".

Я відчував, що з'їхав з глузду. Ніби мене вдарило батогом. Істота, яка в'їдливо сперечалася з Ріддлом, намагалася з'їсти мене не більше десяти секунд тому. Чи не так?

"І хіба ти не вправний у цьому!" сказав Ріддл. Це було досить солодко, що навіть я відчув роздратування.

Людина-бик видав сердите бурчання, глибоко в грудях. "Що ти тут робиш? З цим?" Він смикнув свою рогату голову на мене.

Ріддл обернувся, ніби щойно згадавши, що я тут. "А," - сказав він. "Мій маленький слуга-втікач".

Я наїжачився, хоча знав, що це частина нашої угоди.

"Слуга?" - хихикнув чоловік-бик. "Знаєш, я відчуваю його

запах. "Який запах?"

Людина-бик зробив якийсь перерваний жест у мій бік, і наступної миті Ріддл штовхнув його до стіни тунелю.

Це створювало дивний образ. Передпліччя Ріддла виглядало як гілочка на товстій шиї монстра, але він, здавалося, не докладав особливих зусиль, притискаючи до стіни щось, мабуть, вагою з автомобіль.

На мій подив, людина-бик дозволив це, хоча вени на його лобі виступили, наче черв'яки, а зловісний гуркіт став гучнішим.

"Гадаю, що ні", - приємно відповів Ріддл. "Я не знаю, що вам здалося, але раджу вам забути про це".

"Ти ж розумієш, що чутки вже поширилися", - задихався

бик-чоловік. "Мені байдуже."

Мені здалося, що він не дихає; білки його очей почервоніли. "Добре",

- прохрипів він врешті-решт.

Ріддл почекав мить-другу, насолоджуючись болем.

"Чудово", - сказав він через кілька секунд і відступив назад. Людина-

бик закашлявся і схопився за горло двома великими пазуристими

руками. Ріддл підняв брови.

З гарчанням монстр розвернувся і попрямував у темряву тунелю. Його кроки трясли землю. Туп*, туп, туп*.

"І пам'ятай, - покликав Ріддл голосом, позбавленим будь-якого тепла, -

він *мій*". Наступний *удар пролунав на такт* пізніше.

Далі була моя черга. Я закляк, коли погляд Редла ковзнув по мені. "Ходи сюди, Гаррі."

Як собака. Я склав руки і не рухався.

Ріддл закотив очі і спробував схопити мене. "Справді, не будь такою..."

Мою ногу обпекло гарячим піском, коли я відступила назад з-під його досяжності. Від несподіванки я ледь не послизнулася, хитнулася назад, щоб відновити рівновагу.

Пісок?

Голос Ріддла різко обірвався. Обличчя його замерехтіло, на ньому промайнув якийсь дивний вираз, а потім воно застигло в якійсь тривожній порожнечі.

"Що?" перепитала я.

Він знову простягнув руку. Вона тремтіла, помітила я з деяким збентеженням. "Ти..."

Занепокоєна, я спробувала зробити крок вперед.

Але моя нога зупинилася в повітрі, зупинена якоюсь

невидимою стіною. "Ти *ідіот", - тихо* закінчив він.

Попереду мене гучний, збуджений голос рознісся луною по всій арені: "ОБРАНО УЧАСНИКА".

Примітки до розділу наприкінці

> Я трохи стурбований тим, що деякі частини будуть незрозумілі, тому що я не витратив багато часу на пояснення... дайте мені знати, що ви думаєте, і я завжди можу повернутися і додати щось ще.
>
> Я також намагався придумати кілька хороших посилань... але єдине, що я знайшов для вас - це бикоголове чудовисько, яке засноване на Мінотаврі. У традиційній грецькій міфології, коли цар Криту Мінос не зміг принести в жертву Посейдону бика, бог викликав у його дружини хіть до тварини. Від неї вона зачала Мінотавра - чудовисько з головою бика і тілом людини, яке було замкнене в лабіринті.

Смерть рятує всіх

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Ріддл стиснув кулаки. Підлога, на якій він стояв, розкололася великою тріщиною.

Я натиснула долонями на повітря перед собою, а потім усім тілом. Але це було марно. Мої пальці на ногах виявилися розчавленими саме там, де пісок знову перетворився на камінь.

"Що це?" - запитав я, не вірячи своїм очам. запитав я, не вірячи.

Хвороблива думка проникала в мою свідомість. Чудовисько, людина-бик, він не переслідував мене, чи не так? Він пас мене.

Ріддл похитав головою на мої зусилля. "Ти не зможеш."

"Чому ні?"

Я вдарив по ньому кулаком - зізнаюся, в цей момент я був у відчаї.

"Ти переступив межу", - сказав Ріддл. Трохи драматично, як на мене. "Ти запропонувала себе".

Я витріщився на нього.

"До гри". Він потер проміжок між бровами.

Гра - як у тій, де я спостерігав, як змія вилізла з рота дівчини і відкусила комусь голову?

"Ви жартуєте", - сказав я. А потім подумав про це. "Я відмовляюся. Вони не можуть змусити мене воювати, якщо я не хочу".

"Що ж, Гаррі, - промовив Ріддл, - це все дуже добре, але якщо ти не будеш боротися, ти помреш".

Немов викликаний його словами, низький шум прокрався зі світла в кінці піщаної доріжки. Натовп гудів від передчуття. Я навіть міг розрізнити крики горгулій, що приймали ставки.

Я похитала головою. "Але це..."

"КОНКУРСАНТА ВИБРАНО", - знову пролунав голос.

Ріддл грюкнув долонею по невидимій стіні. "Іди туди", - витріщився він на мене. "Іди. Або вони не дадуть тобі зброї".

Яким би хитруном він не був, я вірив, що Ріддл ще не хоче моєї смерті. Він витягнув мене з пляжів Ахерона, вбив ту гарпію, загоїв мою рану.

Тож він, мабуть, мав рацію.

Саме ця думка змусила мене механічно повернутися до світла.

"Я не буду воювати заради розваг", - сказав я.

"Але ти боротимешся, щоб врятувати себе. Врятуй свою дитину, Гаррі, пам'ятаєш її?"

Я змушував ставити одну ногу перед іншою. Це була маніпуляція. Але це спрацювало. Я озирнулася на нього, долоні притиснуті до повітря, обличчя темне.

"Вибери трьох", - сказав він.

Ноги самі несли мене вгору по схилу. До цього моменту мій розум ніби вимкнувся. Я не мав жодного уявлення, що я знайду, з яким жахливим злим *Іншим* я зіткнуся. Я навіть не знав, що буду робити - чи буду битися, як хотів Ріддл, чи... ну, чи був інший варіант?

Перше, що я помітив, коли вийшов на піщане коло, були не гнітючі крики натовпу і не море незнайомих істот, що кидалися в усі боки. Це було величезне безголове тіло попереднього учасника, все ще притулене до стіни неподалік. Його навіть не потурбувалися відтягнути, і в повітрі навколо нього мерехтіли тисячі крихітних чорних крапок.

Чи будуть мухи так само кружляти навколо мого тіла?

Я намагалася дихати рівно, хоча жовч підступала до горла. Сонце било, як розпечений, сухий молот. Свіжий піт виступив на моєму чолі, потік по обличчю і щипав очі.

Мені треба було заспокоїтися. Мені потрібно було подумати. Але коли я зупинився, відчуваючи себе крихітною мурашкою серед інших, голос знову пролунав.

"ВИБРАВ СОБІ ЗБРОЮ".

Він долинав згори. Я затулила очі пальцями і подивилася вгору. Високо в повітрі ширяла якась велика, схожа на осу істота. Вона була завбільшки з людину, з тонкими крилами, які розсікали повітря так швидко, що їх було важко розгледіти. Дитяче личко дивилося на мене зверху на смугастому тілі, ловлячи мій погляд. Чи була це їхня жахлива версія херувима?

Дезорієнтований, я сканував верхній рівень стадіону, шукаючи коробки. Я недовго шукав потрібну мені коробку. Ріддл вже був там. Він відмовився від свого трону на користь стояння, обхопивши руками елегантні перила балкона.

На відстані витягнутої руки переді мною раптом з'явилася темна тінь. Цього разу вона справді з'явилася нізвідки: сонце було таким яскравим, що це була єдина пляма тіні. Вона звивалася, билася, а потім розділилася на шість.

Шість чорних кульок, що висять на ідеальній лінії.

Я подивився на інший бік арени, повз чорну діру в центрі, на свого опонента, який стояв перед власною сценою. На відміну від попередніх учасників, він не претендував на людяність. На мене дивився великий, м'язистий лев. Він виглядав так, ніби щойно повернувся з бою, його кучерява грива золотистого хутра була заляпана кров'ю і брудом. З його черепа стирчали два прямі роги, а кігті більше нагадували набір гострих кухонних ножів, ніж щось інше. Будь-який з них міг легко прострамити мене наскрізь.

З дивовижною делікатністю він простягнув руку і вихопив шосту кульку з

повітря. Натовп заворушився, збуджений.

Я переорієнтувався на себе. Не було абсолютно нічого, що вказувало б на те, хто вони, що вони означають. Але Ріддл назвав *три,* і в цей момент я був радий будь-якому напрямку.

Тінь була напрочуд м'якою, коли мої пальці зімкнулися навколо неї, наче водяна куля. Як це працює, дивувався я, тягнучи її по повітрю до себе, що це за зброя?

Я підняла голову, раптом усвідомивши, що навколо мене почала спалахувати радість. Інстинктивно мої очі знайшли Ріддла, але його обличчя все ще було незворушним.

"ГАРРІ ЗРОБИВ ВІДВАЖНИЙ ВИБІР", - промовила оса згори. Я й гадки не мав, звідки вона знала моє ім'я.

Тіньова куля, яку я тримала, деформувалася. Замість кулі мої пальці стискали маленький чорний кинджал.

Моє серце завмерло. Це був не більше ніж кіготь кошеняти в порівнянні з розміром левових пазурів.

"КРИВАВА ЛЯЛЬКА - УЛЮБЛЕНА... АЛЕ, БЕЗУМОВНО, НЕСПОДІВАНКА, КОЛИ СТИКАЄШСЯ З АНГЕЛЬСЬКОЮ ШКІРОЮ!"

Моя кров застигла в жилах. *Ангельська шкіра?*

Оса заповнила мене-нами-всередину.

"КРИВАВІЙ МАРІОНЕТЦІ ДОСТАТНЬО ЛИШЕ ОДНОГО СМАКУ КРОВІ, ЩОБ НЕЩАСНА ЖЕРТВА ВТРАТИЛА РОЗУМ. ОСКІЛЬКИ ЖЕРТВА ЗМУШЕНА ПОВТОРЮВАТИ РУХИ ВЛАСНИКА НОЖА, "КРИВАВА МАРІОНЕТКА" Є ПОПУЛЯРНИМ СПОСОБОМ СМЕРТІ БІЛЯ ВОРІТ".

Його конічне тіло жестом показало на дивну чорну діру в землі, де пісок зникав у небутті.

Він не міг бути більш конкретним? У мене в голові закрутилося. *Отже, мені потрібно взяти кров. Взяти кров і тоді... лев скопіює мої рухи?* Я наблюдал за ним, а точнее за его когтями. Подобраться достаточно близко и не погибнуть... это не казалось возможным.

"БУЕР ВИБРАВ АНГЕЛЬСЬКУ ШКІРУ", - гукнула оса, і я перефокусувався. "ЗРОБЛЕНУ З БОЖЕСТВЕННОСТІ ОСТАННЬОГО АНГЕЛА, СХОПЛЕНОГО НА ПАГОРБІ БЛУ РОК".

Я втягнула повітря. Я знала, хто це був. Моя сестра, яку викрали тисячоліття тому, ще до того, як у людей з'явилися назви. Ми вважали, що її знищили, що вони вбили її, але не те, що вони...

Мене нудило від самої думки про це.

"АНГЕЛЬСЬКА ШКІРА ДІЄ ЯК НЕПРОНИКНИЙ БАР'ЄР ДЛЯ ВЛАСНИКА, ЗАПОБІГАЮЧИ ШКОДІ ВІД БУДЬ-ЯКОГО ЛЕЗА ЧИ СТРІЛИ".

Натовп ревів від веселощів. Я змахнула сльози, підняла підборіддя і зухвало подивилася на них. Можливо, я прокляла себе, але я не збиралася принижуватися і благати перед ними. Перед Редлом.

Оса продовжувала. "ПЕРШИЙ, ХТО АБО ЗМУСИТЬ СВОГО СУПРОТИВНИКА УВІЙТИ У ВОРОТА - ДЕ ЧЕКАЮТЬ ГОЛОДНІ РОТИ ДЕВ'ЯТОГО КОЛА - АБО ВБ'Є ЙОГО НА МІСЦІ, БУДЕ КОРОНОВАНИЙ ЯК ПЕРЕМОЖЕЦЬ. СЬОГОДНІШНІЙ ПРИЗ..." Він
витримав паузу, насолоджуючись невідомістю. "ВИЩИЙ ДЕМОН! ТІЛЬКИ ВЧОРА ВІДПАВ ВІД НАШОЇ МИЛОСТІ!"

Натовп ревів. У мене склалося враження, що це було добре, хоча для мене це звучало більше як покарання. *Що треба було робити з вищим демоном?*

Лев - Буер - виглядав досить збудженим, якщо можна було судити з гарчання, що розірвало повітря. І чудово, тепер я побачив його зуби. Такі ж гострі і смертоносні, як і його кігті.

Оса знову заговорила, підбурюючи натовп, але я вимкнув її і втупився в пісок. Підсумовуючи: у мого супротивника була шкіра, якої не могло торкнутися жодне лезо. А у мене був ніж, який міг контролювати рухи мого супротивника, але потребував його крові, щоб працювати.

Я намагався мислити прагматично. Чи можна було якось зупинити його кровотечу, не ріжучи його? Може, мені вдасться завести його у ворота без ляльковой частини... він, мабуть, повільний, якщо йому довелося переносити всю цю вагу.

"ВІДЛІК ПОЧАВСЯ".

Я так відволікся на раптове уявлення про *зворотний відлік,* що ледь не пропустив рух Буера.

Він не був повільним.

Брила м'язів, що гарчали, кинулася до мене, два чорних ока потемніли від голоду.

Не було часу на роздуми. Я побіг. Ну. Напевно, правильніше буде сказати, що я кинувся наввипередки. Пісок ковзав під моїми ногами, коли я намагалася подолати

якомога більшу відстань між нами.

"Дивіться, як він біжить! Кролик!" заревів Буер. Він закинув голову назад і засміявся, і натовп засміявся разом з ним.

Я був просто вдячний, що це продовжило моє існування.

"Іди сюди і спробуй подряпати мене своїм кігтем!" Він

знову пірнув на мене, одним стрибком.

Я знову кинувся вбік. Це була невелика арена, і ми майже помінялися позиціями. Він уникав чорного ока Дев'ятої брами в центрі кола... чи боявся він впасти?

Він зупинився. Облизав свої відбивні. "Як щодо початку..." - покликав він, граючи для

натовпу. Ліниво, великий лев відійшов до стіни, його тіло погойдувалося в такт з

хвостом.

Я зрозумів, що він планує зробити, і вчасно приготувався.

Мертве тіло попереднього учасника лежало нерухомо і безпорадно, поки Буер обнюхував його. А потім, з гарчанням, він встромив голову в груди і клацнув щелепами. М'ясо вирвалося кривавою дугою, коли він закинув голову назад і проковтнув її.

Шум натовпу стих, на зміну йому прийшло моє власне серцебиття, яке гучно лунало у вухах. *Я зараз помру.* Він грався зі мною. Єдина причина, чому мене досі не порізали на дрібні шматочки, полягала в тому, що він хотів влаштувати шоу.

Його голова повернулася, щоб подивитися на мене, його підборіддя і шерсть на шиї тепер були в плямах. У цих яскравих очах не було нічого, крім ненависті.

"Ти готова бігти?" - сказав він і стрибнув.

Цього разу я не була достатньо швидкою - точніше, він перестав прикидатися, що я швидка.

Велика пазуриста рука вибила повітря з моїх легенів. Я врізалася в стіну, задихаючись, ледве втримуючи руку на кинджалі.

Якусь мить я дивилася на себе, здивована, що вижила. А потім прийшов біль, яскравий і гарячий, квітучий. Багряний колір заповнив мій зір трьома великими ранами на грудях, де його кігті впилися в мене. Я бачив рожевий відблиск плоті, перш ніж вона стала мокрою від крові.

У моїй голові пролунав беземоційний голос. *Вставай або помреш.*

Дихати було боляче, рухатися було мукою. Але смерть, я була впевнена, була б, мабуть, ще болючішою.

Нестійка, я використала стіну позаду себе, щоб піднятися на коліна. Кров бризнула вниз, і пісок жадібно всмоктав її. Сірі плями заповнили мій зір. Я ледь не впала вперед,

мусила вхопитися однією рукою за землю. У вухах дзижчали мухи, невже вже прилетіли?

Натовп схвально ревів.

Буер стояв лише за кілька футів від мене. Він задумливо облизував кігті. "Давно я не куштував нічого такого смачного... Дай мені ще трохи, добре?"

Я бачив, як напружуються товсті м'язи його ніг, як спотворюється вираз обличчя, перетворюючись на голодне гарчання.

Моя рука стиснула пісок піді мною в кулак, і я кинула його, кинувшись ліворуч.

Буер відсахнувся, закричав від люті, коли пісок потрапив у його великі очі, в складки жиру над ними.

Я вже не спав, дряпався по стіні, намагаючись забратися якомога далі. Скільки у мене було часу?

Мої руки вдарилися об щось м'яке. Я подивився вниз. Мертвий велетень лежав поруч зі мною, його величезне, бліде тіло було розірване на частини. Замість огиди мене охопило дивне, істеричне почуття товариськості. Принаймні хтось зрозумів.

Інстинктивно мої очі знайшли Ріддла. Він був за секунду від того, щоб кинутися з балкона в яму. Навколишній простір був позбавлений людей; всі вони відступили **в і д** нього. Напевно, він знову робив свою зловісну штуку з аурою.

Рев потягнув мене назад. Очі Бура тепер були обрамлені червоними і запаленими. Він виглядав грізним.

"Гарна спроба, - кипів він, - але тепер я зроблю це повільно".

Він зробив крок вперед, а потім ще один, прокрадаючись вже не зовсім по-людськи.

Саме тоді, коли я стояв перед обличчям смерті, мені спала на думку ця думка. Я подивився на нешкідливий чорний ніж у своїй руці, який тепер був мокрий від моєї власної крові.

А потім на мертвого чоловіка на землі.

Вибач, я подумав на нього.

Зі спокоєм, який мене здивував, я витер лезо об штани і так непомітно, як тільки міг, встромив його в товсту холодну руку, що лежала поруч зі мною. Він увійшов і вийшов з огидною легкістю. Кинджал став гарячим у моїй руці, але я ледве помітив це. Буер був майже на мені.

Насправді був лише один шлях. Я відступила від стіни, крок за кроком болісно наближаючись до чорного отвору в центрі арени. Звідти долинали звуки: шепіт, уривки пісень, ледь чутна мелодія, яку розносив вітер. Мурашки побігли по руках, незважаючи на спеку. Голова закрутилася. Напевно, втрата крові. Я не могла думати про те, що буде, якщо я впаду всередину.

Лев зупинився. Він подивився на мене так, ніби я з'їхав з глузду. "Так злякався моїх зубів, що взяв би замість них Дев'ятого?"

Позаду нього сіпнулося тіло на землі.

Буер пирхнув і продовжив йти вперед. Тепер ми стояли на одній прямій лінії: мертвий чоловік, Буер, я і ворота.

Периферійним зором я побачив, як якась фігура безшумно піднялася з підлоги. Я не зводила очей з Буера, не даючи моєму обличчю відобразити відчай.

"Я не боюся тебе", - сказав я, сподіваючись відволіктися. Це було перше, що я сказав відтоді, як вийшов на арену.

Якщо він і був здивований, то не показав цього. Його ікла блиснули, коли він засміявся. "Так, це так."

Позаду нього мрець повільно повторював мою позу: злегка згорблений, з рукою, що розмахує уявним кинджалом. Я не знала, чи помітив це натовп. Мабуть, помітили, але в цей момент було так шумно, що я не могла розрізнити.

Я проковтнула мідний присмак у роті. *Зараз або ніколи*, подумав я і кинувся вперед.

У мене було достатньо часу, щоб встигнути помітити розгубленість на морді лева, те, як він зупинився. А потім я опинився прямо перед ним, на відстані одного помаху величезних пазурів. Моє тіло тремтіло від страху, від напруги. Я побачив, як в його очах з'явився голодний блиск, як його щелепа розтягнулася в посмішці -

А потім я зупинився. Присіла навпочіпки і обхопила руками повітря.

Я не дихав. Моє серце не билося, кров не текла. Я втупилася в його очі, білки кільцем навколо зіниці, які ставали все ширшими і ширшими.

Але він запізнився.

З обох боків левових плечей з'явилися дві руки-стовбури дерев, і Буер опинився в нищівних обіймах мертвої людини.

Мої коліна тремтіли від зусиль втриматись на ногах, але я зберігала свою дивну позу. І мрець віддзеркалював її.

Буер загарчав, клацнув щелепами, затупотів великими пазуристими лапами. Але хоча він був важкий, мрець був удвічі більший за нього - і сильніший. І мертвий, що, мабуть, теж допомогло. Він не здригнувся, не зашипів від болю, коли кігті вчепилися в нього. Лише застигла, безголова покірність.

Я зробила крок уперед,

невпевнено. Щелепи Буера

зімкнулися в мовчанні.

Я взяв ще одну. І ще один. Нахилила свій шлях так, щоб ми просто пройшли повз один одного, на волосину поза зоною досяжності його удару.

Натовп закричав, підхопився на ноги, коли я повільно повів Бура туди, де пісок зникав у темряві. Я тримав його там позиченими силами, за крок від воріт, доки він не посинів від страху.

"Гаррі!" - загуркотів він,

панікуючи. "Ти здаєшся", -

прокричав я.

Буер боровся, але тут він нічого не міг вдіяти. Один крок - це все, що я мав зробити.

Це було більше схоже на ревіння, ніж на щось інше: "Не треба!" Очевидно, він був наляканий цією ямою, дивним дитячим співом, що долинав з неї.

Я не хотів штовхати його туди. Я не хотів його вбивати.

"Ти здаєшся?" перепитав я. Кров зашуміла у вухах, підтверджуючи, що я все ще живий. *Так, так, так, так.*

З останнім ривком кінцівок лев зійшовся зі мною поглядом. Він вишкірив ікла, з яких капала слина. Його велика кошлата голова занурилася в єдиний, короткий кивок.

Полегшення розбилося об мене. Повільно я змусила свої пальці вивільнитися зі смертельної хватки навколо ножа. Почала розправляти плечі, виводити руки з напруженого положення.

І тут, ніби з власної волі, мрець зробив крок вперед. І лев, і труп

опинилися прямо над краєм ями.

Я завмерла. Впіймав обличчя Буера, спотворене зрадою, отруту в його погляді, коли він зник у темряві.

Я нічого не розуміла. Мої коліна вдарилися об пісок, рука нарешті змогла затиснути рани на грудях. Сірі плями перед очима повернулися, коли я шукала відповіді в натовпі навколо себе.

Що... що щойно сталося?

Коли я побачив його, то не дуже здивувався. Загадка, нарешті з посмішкою на обличчі. Витягнуті пальці.

Щойно ми зустрілися поглядами, як він зник у блискавці тіні.

Через секунду він пройшов, босими ногами ступаючи по закривавленому піску переді мною. Шум, що оточував нас, стих, коли його помітили.

"Навіщо ти це зробив?" - гаркнула я на нього, сповнена шоку. "Він здався!"

Загадка височіла проти сонця. Прекрасне, жахливе чудовисько. "Здаватися не можна", - сказав він. Він нахилився і великим пальцем провів по крові на моєму підборідді. Ще трохи посміхнувся, розмазуючи її по моїй нижній губі.

"А тепер твій приз".

Його пальці стиснули моє плече, і арена розтанула.

Моє тіло, здавалося, не розуміло, що я ще жива. Я замерзав. Я не відчувала ні пальців рук, ні пальців ніг. Мої м'язи лише слабко сіпалися, коли я намагалася поворухнутися, щоб звільнитися від його дотиків. Я не думала, що коли-небудь відчувала себе такою маленькою. Я злетіла з висоти від того, що знайшла третій варіант, спосіб, за яким нам обом не довелося б померти, до *цього.*

"Ви вбили його", - сказала я дерев'яним голосом, коли темрява пронеслася повз

мене. Світло з'явилося попереду. "Ні, - сказав Ріддл, - я врятував тебе".

Ми вийшли з тіні. Повернулися до його кімнати. Повернулися до дрібничок на полицях і до широкого, низького ліжка.

Я похитнулася вперед, його рука, що обіймала мене, була єдиним, що тримало мене на ногах. Як у мене ще залишалася кров, якщо у мене була така рана в грудях?

"Я врятувала себе!"

"Як така істота, як ти, може бути такою наївною?" У його голосі було справжнє здивування, справжній гнів. "Він не здався. У пеклі немає такого поняття, як здача. Він чекав, коли ти його відпустиш, щоб він міг розірвати тебе навпіл".

Я затремтів, але думаю, що це було більше пов'язано з холодом, ніж з уявним образом. "Ти цього не знаєш."

"І ти нічого не знаєш про те, як тут все

влаштовано". Ми підійшли до ліжка. Я ледве

могла його бачити.

"Чому б тобі тоді не сказати мені", - огризнулася я. Мій язик відчував себе товстим у роті.

Світ перекинувся, а потім я лежала на спині. Я шипіла від болю, коли мої груди розтягувалися. Слабко притиснула долоні до рани, намагаючись утримати кров усередині себе.

Ріддл миттєво відсмикнув мої руки.

"Гаразд. Хочеш знати?" - сказав він сердито, - "ми їмо одне одного". Його кінчики пальців ковзнули по краях моєї розірваної плоті. Від його дотику розливалося тепло.

Я не мала сил здригнутися; моя злість була єдиною річчю, яка тримала мене зараз у свідомості. "Га?" Мені вдалося.

"Коли ваш Батько вперше створив це місце, - сказав Ріддл, - ті, хто наповнював його, все ще мали якусь Божественність, за яку вони зуміли вхопитися. Ми називали їх Герцогами".

Я не міг повірити, що він справді відповідає на запитання. Звісно, це було б, коли я був напівмертвий.

"Довгий час вони панували над тими, хто народився тут, - продовжував він, - холодними і слабкими, такими несхожими на них. Але всі, хто має владу, рано чи пізно падають. І коли вони це зробили, мільйон голодних ротів чекали на них. Їхня влада розлетілася по всьому пеклу, і її вкрали ті, у кого вистачило хитрості взяти її".

Його кінчики пальців нависли над моїм плечем. Я подумала, що він міг вивихнути його, коли Буер вперше кинув мене об стіну, і, судячи з його погляду, він теж так думав.

Поволі біль почав вщухати.

Я намагався зрозуміти це. "То ви їсте один одного? Заради

божественності?" "Так", - відповів він. "Ті крихітні шматочки, які

залишив нам твій Бог.

"Але Божественність вбиває тебе", - зауважила я і здригнулася, коли він доторкнувся до мого плеча. "Коли ми володіємо ним, ти тікаєш. *Він* дав нам його саме з цією метою: прогнати темряву".

Він посміхнувся до мене, по-акулячому. "Як ти думаєш, чому ми так піклуємося про це? Це єдине, що ми можемо використовувати, щоб протистояти терору і темряві в нашому домі. Єдине, що змушує нас перестати відчувати таку порожнечу".

Так, як я почуваюся зараз. Без крил. Холодним і відкинутим.

Він продовжував. "Ти використовував його, щоб зцілити мене, пам'ятаєш? Ти, як ніхто інший, маєш знати, що малі кількості мають силу. *Якщо* їх правильно сплести, вони не будуть настільки великими, щоб утворити голодний рот, яким можна було б пожирати".

Я згадав, як зашив його душу своєю власною. Він був правий. Моя душа була настільки змішана з моєю Божественністю, що це передалося б і йому. А потім я подумала про Єзекіїля. Як його енергія відчувалася всередині мене, пронизуючи і поглинаючи мене.
Пожирає.

Провина колола мене. *Мій брат...*

Я закричала, коли Ріддл заштовхав гніздо мого плеча на місце, і пролунав жахливий скреготливий клацання.

"Ти!" Я схопилася за плече. Біль був сильним, жахливим, але за кілька секунд

розчинився, змінившись легким пекучим болем.

"Вивихнувся", - сказав він, абсолютно не розкаюючись. Він розумно відійшов на відстань, але все ще дивився на мене. "Такі речі краще робити, коли ти відволікаєшся".

Я важко дихала і намагалася не знудитися.

"Ти не збираєшся мені

подякувати?" "Ні", - крижано

відповіла я.

Він посміхнувся і підвівся з ліжка. "Не дуже ввічливо з твого боку".

У мене не було сил відповідати. Я все ще відчувала себе жахливо, була в синцях, втомилася і боліла. Він зцілив мене - сліди на моїх грудях виглядали кількаденною давністю... але вони все ще були там. Все ще червоні та ніжні.

Ріддл розсміявся. "Твій вираз обличчя", - сказав він і похитав головою. "Як у маленького цуценяти, якого вдарили ногою".

Злість знову спалахнула, і я зціпила зуби. "Ви не вилікуєте решту?"

Він потягнувся, м'язи його голого живота вигиналися. "Звісно, дам. Достатньо, щоб ти виконав свою частину угоди. Але, мабуть, не більше. Зрештою, ти починаєш заробляти собі репутацію людини, яка блукає без діла".

Я відкрила рот, щоб заперечити, а потім закрила його знову. У мене в голові наче дзвоник пролунав. *Моя частина угоди...* Якимось чином, з усім цим адреналіном, мені вдалося забути про це.

Мої крила.

"Коли?" зрештою запитала я, боячись відповіді.

"Я дам тобі трохи поспати, - сказав він. "А потім почнемо".

Я прикусила губу і озирнулася. "Тут?" **Я** ніколи раніше не бачила, як відбувається цей процес - звісно, не бачила, бо якби побачила, то зупинила б його, - але припустила, що спальня не є підходящим місцем для цього.

"Просто розслабся. Відпочинь трохи. Я скоро повернуся."

Розслабитися? Мені майже хотілося сміятися. Навіть зважаючи на те, наскільки виснаженою я себе почувала, зараз на це не було жодного шансу. Не тоді, коли я знала, що наступного разу двері відчиняться, щоб виконати ритуал, настільки темний, що мій рід про нього не говорив.

Він уже дійшов до дверей, коли я заспокоївся настільки, що мені дещо спало на думку. Я згадала його слова: крихти Божественності, що залишилися з давніх-давен, і вони досі борються за них, розкидані серед мільйона демонів.

"Ріддл", - невпевнено покликала я.

Він обернувся: "Гаррі". Мені не сподобалося, наскільки м'яким був його голос.

"Тоді, в каньйоні, коли я віддав тобі цю частину себе..." Я обірвався. Я не хотів в це вірити. Що я зробила, коли віддала цьому підлітку чисту, нерозбавлену наперсток себе?

Тоді він розпливається в усмішці. Так гарно, так тепло, що я майже посміхнулася у відповідь.

"О так", - сказав він. "Ти все змінила".

Примітки до розділу наприкінці

Буер - це дух, який з'являється в гримуарі 16 століття, де його описують як Великого Президента Пекла, що має під своїм командуванням п'ятдесят легіонів демонів. Він з'являється, коли Сонце перебуває у знаку Стрільця.

Дев'яте коло - в уяві Данте пекло складається з дев'яти концентричних кіл, кожне з яких має своє покарання залежно від гріха, скоєного людиною. Чим вищий номер кола, тим гірше покарання. Дев'яте коло - останнє і найпотаємніше коло, зарезервоване для найгірших грішників: душ, винних у зраді.

Дзеркальне відображення.

Як би я не ненавидів те, що обміняв себе на невдалу спробу втечі, я погодився на цю угоду. Мені нікуди було тікати. Ніщо не могло затримати мене. Я сказала, що він може посіяти мені крила, і тепер він це зробить.

Він готував вручну, що мене здивувало. Він запалив кожну окрему свічку, всі шістдесят шість, від тієї, на яку спочатку вдихнув полум'я.

Це змінило відчуття кімнати. Поглибило тіні, змусило їх танцювати. Я зловила себе на тому, що думаю про це: ритуали, танці. Одна з моїх сестер придумала цю ідею, використовувала її як спосіб згуртувати племена, об'єднати їх у більші спільноти, щоб вони могли швидше розвиватися. І ось я тут. Мене засмоктало, як смертного, і мій розум вже передбачав наступний крок.

Він допалив світло. Далі мав бути дим. На підлогу біля ліжка поставили велику металеву чашу зі срібним дном. Туди поклали шорсткі палички кедра і кориці, і чаша почала нагріватися. Густий білий дим закрутився в повітрі. Незабаром я відчула його смак у глибині горла.

Ріддл піднявся з підлоги, сам ставши тінню.

"Є ще щось?" запитав я. Мій голос відлунював у тиші.

Він посміхнувся. "Ще одна річ". Його руки витягнулися, долоні розгорнулися, щоб показати гострі чорні кінчики пальців. "Як ти знаєш, - сказав він, - коли я це зроблю, це послабить і мене. Мені буде легше, коли я знатиму, що ми в безпеці".

"Ви нас перевозите?" Я не могла не відчути тривоги.

"Не хвилюйся", - дражнив він. "Ти цього навіть не

помітиш". "Куди ми їдемо?"

"Наша власна маленька бульбашка. За межами пекла."

Я навіть не знав, що він так може. Не думав, що це *можливо*.

Він замовк. Його м'язи напружилися. Я побачив у вигині його біцепса, напруженні спини, його фізичну силу.

Дивний гул лоскотав мої вуха, коли температура почала підвищуватися, а разом з нею і моє очікування. Шум ставав дедалі гучнішим, майже як спів, аж раптом мої вуха лопнули.

Ріддл задоволено опустив руки. "Ось так. Готово."

Я дивився на нього. Боролася з тим, щоб не зрушити з місця. "І що тепер буде?"

Він зупинився. Повернувся і подивився на мене чорними, блискучими очима. "Лягай на ліжко".

Мої щоки розпалилися від жару, але слова нашої угоди вібрували в моїх грудях. Вони зв'язали мене - у мене не було вибору. Плече заболіло, коли я повернулася на бік, а біль у грудях спалахнув з новою силою. Я поклав голову на тильну сторону рук і намагався бути якомога спокійнішим.

"Як це працює?"

"Це легко. Ну, в теорії. Першим пером я намалюю руни на твоїй спині. Завтра я дам тобі трохи своєї крові, щоб прискорити процес, і тоді все буде зроблено".

Я все обміркував. Для таких істот, як ми, перша пір'їнка була дуже важливою. Якщо він її висмикне, то залишиться вразливим і не зможе самостійно зцілити крила щонайменше рік. А може, й більше.

"Ви впевнені, що хочете це зробити?"

Він розсміявся. "Дякую за турботу, Гаррі. Я не сумніваюся."

Я проковтнула. Уявила біль, який мене очікував. Посів мав бути запальним. Жахливим. Але я погодилася на це. Якщо це означало, що я можу бути ближче до порятунку моєї дитини, то я не шкодувала.

Ліве крило Ріддла простяглося поруч із ним. У теплому світлі воно виблискувало чорним, як у ворона. Це було справді красиво. Мені майже стало сумно від того, що він збирався зробити.

Вираз його обличчя став урочистим, вичікувальним. Звужений кінчик його крила м'яко рухався, поки не завис над його плечем, в межах досяжності. Він ніжно взяв його в руки. Я бачила в **й о г о** очах, що він ніколи не робив цього раніше, не знав, якого болю очікувати. Він зробив один, повільний вдих. Розправив пір'я, поки навіть я не побачила ідеальне, на самому кінці, чорніше за решту.

А потім, одним плавним, граціозним рухом, він витягнув його.

Це було напрочуд швидко. По всьому тілу пробігло тремтіння - від м'язів литок до самих крил, які на мить затремтіли, а ніздрі роздулися. Але крім цього не було ніякої явної реакції, ніякого крику.

Його крило зникло в ньому, і ми обидва втупилися на перо в його руці. На довгу, витончену дугу білого стрижня, гострим кінчиком якого він за лічені хвилини проткнув би мою шкіру наскрізь. Біля самої основи була крихітна червона плямочка.

Я не міг повірити, що він це зробив. Раптом ритуал став реальним, яким він не був раніше. Навіть більше, ніж свічки, дим і кімната... ніхто б не заподіяв собі шкоди таким чином, навіть з легковажності.

Тепер він дивився на мене голодним поглядом. Потойбічний набряк його зіниць налякав мене, але я витримала його погляд, кинувши виклик.

"А тепер, - тихо сказав він, - не рухайся".

Кедр наповнив мої легені, а свічка на тумбочці біля моєї голови раптом засвистіла яскравим багрянцем. Я побачила, як блискуча намистинка воску скотилася вниз по білому стовпчику. Повітря на моїй шкірі, моя кров - все стало теплим. Невже це був ритуал, що вже почав діяти?

"Ви готові?" Голос Ріддла тепер був глибоким. Я відчула, як він притискає мою ключицю до ліжка.

"Ні", - чесно відповіла я.

Він хихикнув, і мені захотілося зіщулитися. "Все гаразд. Я буду тут."

У цьому вся проблема, я хотів сказати.

"Глибоко вдихни для мене", - сказав він, і я відчув тиск чогось твердого і гострого на спину.

Я не рухався. Мої легені надулися, наситилися повітрям до болю. І якраз перед тим, як я видихнула, він натиснув, пронизав мою шкіру.

Мій мозок намагався не відставати.

Було боляче, звісно, боляче, але біль був дивним. З кожним впинанням колючого кінчика пера в мою шкіру, з кожною раною, яку він наносив, моє дихання сповільнювалося, а повіки опускалися. Це був жахливий біль, так, але в той же час це було якось... *добре*. Я була на волосину від насолоди.
Щось, у чому можна загубитися, потонути.

Я дивилася, як свічка запалюється, як він вирізає мене. Я відчувала себе яскравим багряним полум'ям, яке коливалося і мерехтіло в темряві.

Минали хвилини, години - я не знала, скільки саме. Зрештою, він закінчив.

Я почула своє ім'я. Відчула теплий дотик його рук до моїх рук, коли він допоміг мені повернутися, сісти. У роті стало волого, мозок розжарився.

Я перевела погляд на його очі, чорні та розплавлені у світлі. Високо на лівій вилиці була темна пляма. Моя кров.

Ріддл закусив губу, втупився. Він виглядав так, ніби йому було боляче, ніби йому теж боляче.

"Я не *можу,* - сказав він мені хрипким голосом, прошепотів це як таємницю, - як я можу не робити цього?" А потім мої щоки опинилися між його липкими долонями, а його рот - на моїх.

Я не знаю, який він був на смак. Все, на чому я могла зосередитися, все, що я могла відчути - це м'який притиск його губ між моїми, теплу вологість його язика, коли він закручувався в моєму роті, облизуючи його, те, як його тіло притискалося до мене спереду.

Він взяв. Взяв так, ніби я вже належала йому, ніби він жадав мене.

І я...

-Я поцілувала його у відповідь. Я була п'яна від чогось, від того, що він зробив зі мною. У мене паморочилося в голові від задоволення, від того, яким твердим він був переді мною, від того, як його руки рухалися, щоб схопити мене за стегна, притягнути до себе на коліна. Я ніколи не цілувалася з іншими. Не так, як він. *Як я могла чекати всі ці віки? Весь цей час, не усвідомлюючи...*

Я не хотіла думати. Про це, ні про що. Моя спина боліла і боліла, жар перетікав у щось більш схоже на біль. Його язик, його дотик - єдине, що пом'якшувало біль.

"Повільніше, - дихнув Ріддл. Він нахилив голову, натомість уткнувшись носом у мою шию.

Я усвідомила, що задихаюся. Мої пальці скручувалися і розкручувалися на його плечах.

Моя спина...

"Це пройде. Просто заспокойся", - сказав він мені. Він тримав мене, коли я почала кричати і корчитися, коли порізи спалахнули іскрою, пронизуючи білим вогнем до кісток.

Я не міг багато рухатися. Моє тіло все ще було слабким після бою - як він сказав, він ще не вилікував мене повністю. Все, що я могла зробити, - це терпіти, бажати, щоб це закінчилося, вдихати кедровий дим і скреготіти зубами.

А потім все закінчилося.

Я змінився. Я тремтів, тремтів, як лист. Але та холодна порожнеча всередині мене, яка була присутня відтоді, як я прокинувся на березі Ахерона, тепер зникла.

У мене була сила. Вона відрізнялася від того, до чого я звик, темною, шовковистою змією, що звивалася в моєму серці. Але вона була там. Вона повернулася. І я відчувала себе... *добре.*

"Добре?" - запитав він, перевіряючи. Він пробігся по мені поглядом, оцінюючи.

Я поворухнулася, здригнулася, коли спину потягнуло. "Я в порядку". Я звучала ошелешено.

Він пішов назад, напевно, щоб помити руки. Щось всередині мене здригнулося від жаху. Його шкіра була єдиним, що заземлювало мене, його присутність вгамувала вогонь, який все ще танцював у моїй крові.

Крихітний звук, що виривався з мого рота, був тихим. Ледь чутний, ледь чутний, ледь

чутний скиглінням. Як у тварини. Ріддл завмерла. Кров прилила до моїх щік так швидко,

що я відчула запаморочення. Я стиснув губи. "Гаррі?" - сказав він, нестерпно лагідно.

Я злегка похитала головою. Заплющила очі, щоб не бачити його. У мене не було сил боротися з тим, чого я зараз хотіла. "Просто... ти залишишся?"

На мить чи дві запала тиша. Я не знаю, який у нього був вираз обличчя, що він думав. А потім я почула, як зсунулися простирадла. Зітхання. І тепло огорнуло мене, його тіло

гаряче притиснулося до мого.

"Звичайно", - пробурмотів він.

Я відчула, як його серце б'ється об мою долоню. Я притулилася до вигину його грудей, обличчям до обличчя. Маківка моєї голови сховалася під його підборіддям, тож мені не треба було дивитися на нього, коли він гладив кінчиками пальців по моїх боках, по плечах. Вдихнув мене. Так ніжно, що я розгубилася.

Я відчувала, що наближаються ще більші зміни. Сон тягнув мене до себе, моє тіло свербіло, щоб пристосуватися до його уламка, який впирався в мою душу.

Кінчики його пальців торкнулися моєї спини, і я завмерла, чекаючи болю. Дотик був легким, таким легким, що я ледве відчувала його. Але я відчула. І це було схоже на благоговіння, на якусь жахливу обіцянку.

"Ти ненавидиш мене за це?" Його губи торкнулися моєї шиї.

Чи ненавиджу я його? "...як я можу не ненавидіти?" тихо промовила я.

Він зітхнув, ніби очікував цього. Втомлено. "Я намагаюся захистити тебе. Вберегти тебе. Ти просто не розумієш".

Я не знав, що на це відповісти. І, на щастя, поки я намагався знайти відповідь, моє тіло вирішило за мене.

Я забув про його слова. Я забула про фізичний стан своєї спини, про свої рани. Все, що я знала - це тепло навколо мене, рівномірний метроном біля вуха, який заколисував мене, як годинник, що відраховує час...

Тік-так, тік-так, тік-так.

Він виглядав по-іншому уві сні. Я бачив його лише раз. Одного разу, під літніми вербами в Англії. Не думаю, що він мені сподобався. Так, він виглядав молодим і ніжним. Але це був не той Загадка, якого я знала. Коли він не спав, коли його очі спалахували темною обіцянкою, а рот розтягувався у вічній посмішці - це був Загадка, з яким я подружилася. Від нього віяло такою енергією та волею, що важко було відірватися.

Очевидно, що він був втомлений. Той факт, що мені вдалося вислизнути з його рук, покинути ліжко і дійти до кінця кімнати, не розбудивши його, був достатнім показником. До того ж він здавався блідішим, ніж зазвичай, порожнисті очниці темніли і були в синцях.

Чи знали вони - решта його братів і сестер - що він спав, згорнувшись калачиком на боці, чухаючи ніс уві сні?

Що означало, що він довіряв мені настільки, що став таким вразливим?

Цинічна сторона мене вказувала на те, що справа не обов'язково в довірі. Я був слабкий.

Він поглинув не лише частинку моєї сили, але й усю Божественність мого брата. Він мав би

не вбивали нічого, що не було Ангелом. Мені було цікаво, що він зробив з ним. Я вже не відчувала того шаленого відчуття сили, яке відчувала на шкільному даху. Чи зберігав він його? Нейтралізував її? Розповсюдив? Що робить істота, коли стає найсильнішою у своєму царстві?

Я моргнула. Він, мабуть, скоро прокинеться. Він уже поворухнувся, насупивши брови, а його рука простяглася по ліжку, шукаючи.

Що ж. Намагатися вийти через двері в кімнату було безглуздо, я вже переконалася в цьому. Можливо, я змогла б знайти щось корисне в безлічі старовинних предметів, якими він закидав кімнату, нагромадивши їх по краях.

Я подумав, що йому не завадило б трохи організуватися. Як він взагалі знаходив щось у цих горах блискучих, смиканих речей? Коли я озирнулася, у мене по шкірі побігли мурашки. Мені не подобалося, що він може прокинутися будь-якої миті і побачити, як я порпаюся в його речах. Він, напевно, просто розсміється, але, думаю, мене б це дратувало більше, ніж якби він розсердився.

Я вирішила, що спершу спробую зазирнути до його вбиральні. Це була окрема кімната збоку, через аркову щілину в стіні (звісно, без дверей), яку я виявила, коли вперше прокинулася тут. Я попрямувала туди, кроки були легкими і швидкими, наскільки я могла.

Як і в решті його покоїв, тут панував безлад. Кам'яна підлога була вкрита клаптями яскравої тканини і розбитими прикрасами, які, ймовірно, спочатку зберігалися у великій дерев'яній шафі, що займала більшу частину дальньої стіни. Я ніколи не бачила, щоб Ріддл одягав щось інше, окрім вільних чорних штанів - навіть на Іграх він ходив з голими грудьми. З іншого боку, я не думав, що багато мешканців Пекла дбали про соціальну пристойність.

Тихенько я схопила вільну білу сорочку з того місця, де вона була накинута на спинку стільця. Моя спина все ще була ніжною, полотно заборонених рун, на яке міг дивитися будь-хто. Це змусило мене відчути себе дивно вразливою. І, якщо бути чесною, мені доводилося стримувати наполегливе бажання повернутися назад через кімнату і прослизнути під руку Ріддла. Це був ритуал, який змушував мене жадати контакту з ним шкіра до шкіри - я знала, що це так. Сподівалася, що його сорочка буде достатньо вологою, щоб вгамувати дражливий запах його запаху, що зберігався в тканині. Я рішуче не думала про його губи на моїх, про те, що відчував його язик -

Мої очі впіймали спалах руху.

Дзеркало. Притулене до стіни в кутку. Потьмяніле скло було розколоте тріщиною, що проходила по діагоналі, а його золота рама, безумовно, бачила кращі часи.

Я нахилилася, хворобливо цікавлячись.

Блідий, худорлявий чоловік дивився на мене. Його риси обличчя були вибілені, зелені очі потемніли до кременю, волосся чорне і лискуче. Мене охопило неясне відчуття жаху. Я ледве був схожий на себе. Я виглядала...

Ну, я виглядала як одна з них.

Мої м'язи скрипіли, коли я рухалася. Я злякалася, коли обернулася, щоб подивитися на свою спину. Злякалася побачити, яку потвору я побачу.

Дихання перехопило, коли сліди стали видимими.

Там, де були мої шрами, на лопатках викарбувалися два геометричні кола, чорні від засохлої крові. Тепер я зрозуміла, чому йому знадобилося кілька годин, щоб зробити порізи. Вони були *прекрасні*. Спіралі, вигини, елегантні форми, які танцювали між собою. Я скручувала далі, незважаючи на біль, намагаючись розгледіти. Я вже міг розрізнити крихітні чорні крапки під шкірою, де починали проростати пір'я. Чи будуть вони сірими, як нові? Чи будуть вони сірими, як у нових демонів, чи чорними? Чи змінять вони мене, ці крила? Я не відчував жодних змін. Принаймні, мені так здавалося. Я все ще був... собою.

Хіба не так?

Моє відображення підняло їхні брови. "Сміливіший за мене", - почув я власний голос. А потім розсміявся.

На мить я застигла. *Чому все в цьому місці таке...*

Знаєш, що? Ні, я так і думав. *Абсолютно ні.* Я розвернувся і пішов геть. Ще й сорочку знизав плечима, поки йшов. Дзеркало, що розмовляло, не могло бути нічим іншим, як черговим монстром, який намагався мене обдурити.

І тоді мій голос озвався, тихий, але безпомилковий: "Я чула, ти щось шукаєш".

Мої ноги зупинилися.

Я дивилася на зламаний годинник на стіні і боролася з бажанням вилаятися. З усього, що він міг сказати, з *усього,* чому він знав саме те, що могло мене розважити?

Тому що це було пекло. І всі вони були напрочуд прозорливими, злими і хитрими.

Глибоко вдихнувши, я обернулася. Подивився на себе, обличчя розплилося в незнайомій усмішці. Принаймні, він теж виглядав виснаженим.

"Звідки ти це знаєш?" обережно запитав я. Він

знизав плечима. "Чутки ходять".

Але я нікому не казала! Я змусила свій голос бути спокійним, якого не відчувала. "Ну і що? Якщо *я* щось шукаю?"

Дзеркальний я нахилився ближче, його обличчя спотворилося крізь тріщину. Це було тривожно. Я майже відчула, що він зможе прослизнути крізь неї, вийти і схопити мене. "Я знаю Провидця", - сказав він, спостерігаючи за моєю реакцією. "Вони знаходять речі.

Мені довелося придушити його, незважаючи на п'янке хвилювання, від якого дихання

прискорювалося. "Люди?" Дзеркальне я посміхнулося. "Теж люди".

Я підійшла ближче. Він теж. "І як мені їх знайти?"

Він дивився на мене, його лісові зелені очі були такими темними, що здавалися чорними. "Тобі просто потрібно покласти руку на скло".

Я вагався якусь частку секунди. Це була *безсумнівно* пастка. Але кров Редла все ще пульсувала в мені. Я відчував себе сильнішим, ніж будь-коли за довгий час. Я не був наляканий. Пекло було повне голодних і відчайдушних - тепер я був одним з них.

Кінчики пальців підняті, руки не рухаються.

"Хоробрий хлопчик", - прошепотіло дзеркало. Він витріщився на мої руки, голодний.

"Хоробрий або дурний", - пробурмотіла я. Здавалося, що кімната спостерігає за

мною, затамувавши подих. Я ненадовго замислилася, чи Реддл все ще згорнутий

калачиком, з таким же безтурботним, молодим обличчям.

Моє відображення посміхнулося. "І це теж".

Я повільно притиснула вказівний палець до холодного скла, спостерігаючи, як дзеркало-Я робить те саме. Якусь мить нічого не відбувалося: звичайне дзеркало, звичайне, ідеальне відображення. А потім крізь тріщину просунулася рука, бліда, струнка - моя *рука - і витягнула* мене назовні.

Мене виплюнули на перський килим з такою силою, що з колін здерли шкіру. У мене було кілька секунд, щоб роздивитися: обшиті дерев'яними панелями стіни, імпозантні книжкові полиці, величезна карта, заляпана олійною фарбою, розгорнута вздовж стіни мовою, яка була мені напрочуд незнайома. Якщо я не помиляюся, це була карта Британії дев'ятнадцятого століття.

"Який сюрприз", - сказав глибокий голос, і я зрозумів, що я був не один.

За великим дубовим столом сидів чоловік у костюмі-трійці, напівзакуривши сигарету. Його обличчя було наполовину в тіні, а єдине блакитне око потрапляло на світло, освітлене, як мілководдя. І прикуте до мене.

Він був красивий, і це одразу насторожило мене. Скуйовджене бронзове волосся, прямий ніс, гостра щелепа... насправді, якби я не знала його краще, я б подумала, що він один з нас, один з моїх братів і сестер. Просто дивно втомлений вигляд.

Я звівся на ноги з усією грацією, на яку тільки був здатен. Хто б це не був - чи то дзеркало збрехало, чи то справді був Провидець - я збиралася отримати відповіді. Мушу визнати, що мені було трохи ніяково від його цілковитої байдужості до того, що дорослий чоловік зненацька з'явився в його кабінеті. Хоча тепер, коли я придивився, у нього на стіні висіло те саме дзеркало, що й раніше.

"Хто ти?" - запитав я. запитав я.

Шлейф диму ліниво виходив з його розтуленого рота, накидаючи на нього білу пелену, поки він говорив. "Мене звуть Зеб", - сказав він. "А тебе?"

"Гаррі". Не було сенсу це приховувати. Здавалося, всі і так знали. "Гаррі", -

Зеб, здавалося, обмірковував це слово. "Хочеш чаю, Гаррі?" "Чаю?" Я моргнув

йому. Це зробило приємну зміну.

"Я дуже люблю "Ерл Грей", - він змовницьки посміхнувся. "І я на перерві, зрештою".

Демон жестом показав мені на диван, що стояв збоку біля вікна. Я пішла за ним, не зовсім розуміючи, що ще робити. Це була якась гра? Він намагався заколисати мене фальшивим відчуттям безпеки - чи це була просто його... перерва на чай?

Зеб налив дві паруючі чашки з елегантного срібного чайника, і я випадково глянула у вікно. Я, мабуть, зациpенів, але він нічого не сказав. Там, вдалині, виднілася знайома годинникова вежа, блідий циферблат якої наполовину поглинули хмари. *Зовсім недалеко, щоб він прийшов і забрав мене...*

Зеб вмостився в кріслі, схрестив ноги і зробив делікатний ковток.

"Я впевнений, що тобі цікаво, - сказав він. "Дзеркало подарували Томасу дуже давно. Але, гадаю, тепер воно нікому не потрібне, якщо можна користуватися лише тінями".

Томас. Це був третій, хто назвав його ім'ям, якого я ніколи не чула. "Ти маєш на увазі Ріддл?" запитала я.

Він кивнув.

"Звідки ти його знаєш?"

Зеб зітхнув, виглядаючи ще більш втомленим, якщо таке взагалі можливо. "Я працюю з ним. Мушу зізнатися, мені було цікаво дізнатися, чим він так зайнятий. Чутки працюють понаднормово - я чув, що ти справив неабияке враження на Грі".

Я ковтнула. Я ще не пила чай - я не була дурепою - але зараз було б непогано зняти сухість у горлі. Насправді, я був радий, що вдягнув сорочку перед тим, як піти. Щось підказувало мені, що цей чоловік, який би ввічливим він не здавався, був небезпечним. Я не хотіла, щоб він дізнався про те, що ми з Ріддлом зробили.

"А чим ти займаєшся?"

Очі кольору меду зацікавлено подивилися на чашку, а потім його обличчя розпливлося в усмішці. "А," він хмикнув. "То ти не знаєш".

Я відігнала проблиск роздратування. "Не знаєш?"

Здавалося, Зеб знайшов щось у мені кумедне. Він по-звірячому нахилив голову, і я помітила два крихітні закручені ріжки, що заховалися між його волоссям. "Томас Ріддл, як ти його називаєш.
-наш новий король".

Тиша тягнулася, поки я обмірковував це. Я ледве контролювала свою

реакцію. "Зрозуміло."

"Після того, як він викрав перипетії, він здобув вражаючу кількість прихильників. Я б навіть сказав, що він об'єднує сферу, яку багато хто раніше вважав непоєднуваною".

Я думав, що минуло лише кілька днів відтоді, як я впав. Але з того, що говорив демон, виходило, що минули *місяці*. "Як? Як він це робить?"

"Ну, Ігри, наприклад. Лотерея... повернення безкоштовного м'яча... все це". Він поставив чашку і нахилився вперед. Його ніздрі роздулися... він відчув запах крові? Чи це був мій гнів? "Дозвольте мені трохи пояснити про місце, яке ви тепер називаєте домом. Тутешніми істотами керує одна річ - страх. А чого вони бояться найбільше?"

Я вже знав, якою буде його відповідь.

"Сила", - сказав він просто. "Якої, можу вас запевнити, Ріддлу не бракує".

Ріддл створив Ігри. Саме *Ріддл збирав* армію, яка розривала смертний світ на шматки, шматувала моїх братів і сестер, наче папір. А тепер він був і в мені, отрута текла по моїх венах, викарбувана на моїй спині.

Зеб розсміявся, показавши різці, які, як мені здалося, були трохи занадто гострі. "Ти виглядаєш досить розлюченим".

Він мав рацію. А це означало, що я втрачаю контроль над ситуацією. Я методично брав свої емоції і засовував їх подалі, глибоко в куточок свідомості. Йти *до Провидця.* Ця думка пронизувала мене, єдине, на чому я дозволяв собі зосередитися.

"А ти?" Я намагалася дивитися йому в очі, коли говорила. "Я?"

"Ви працюєте з ним над цим?"

Демон знову різко виглядав виснаженим. "Справді. Цілодобово - і вдень, і вночі, особливо коли хоче на кілька днів забутися і забути, що він веде війну".

"Це несправедливо", - сказала я, задоволена тим, як рівно прозвучав мій голос.

"Так і є", - сказав Зеб і почав возитися з тоненькою пачкою сигарет. І тут він мене здивував. "У будь-якому випадку, Гаррі. Давай обговоримо справжню причину, чому ти вирішив прийти сюди. Ти когось шукаєш, чи не так?"

Я кивнула, хоча мої пальці міцно стискали порцеляну. "Дзеркало сказало, що може відвести мене до Провидця".

Зеб вистругав тонку білу паличку і поклав її між зубами. "Так, я не брехав. Я можу відвести тебе до нього, коли захочеш".

Він підняв вказівний палець. З'явилося полум'я, зависло над верхівкою. Папір затріщав, коли почав горіти, і він втягнув дим у легені.

"Дай вгадаю", - сказав я. "Ти хочеш обмінятися."

Зеб видихнув з посмішкою. Дим розійшовся, трав'янистий і густий. "Будь ласка, нічого такого грубого. Досить буде простої послуги."

Звісно. Я поставила чашку на журнальний столик, мені набридло. "Що за послуга?"

"Нічого брудного. Просто... послуга за моїм вибором, в обраний мною час". Блакитні очі Зеба спалахнули яскравіше, пронизуючи мене наскрізь. "Я досить методична людина, бачиш. Я не знаю тебе, окрім того, що чув, і тому не знаю, що ти можеш мені дати. Все, що я знаю, це те, що ви цікавите Томаса. А це означає, що ти цікавиш і мене". Він знизав плечима. "Послуга - це логічне рішення".

Я похитала головою. "Просто "послуга" недостатньо конкретно".

Зеб замислився, затягуючись сигаретою. "Обіцяю, це не завдасть ніякої шкоди".

О, справді.

Він зітхнув, побачивши мій сумнівний погляд. "На жаль, Гаррі, ти не ведеш переговори з позиції сили. Я розумію твої почуття, правда. Але я привіз тебе сюди, щоб ти подивився, навколо чого вся ця метушня. А не для того, щоб підставляти свою шию під удар і вести тебе через півпекла, щоб знайти перипетії, які Томас рішуче не хоче, щоб були знайдені".

Я раптом зраділа, що поставила чашку.

Він підняв брови. "О, будь ласка. Ми обидва розумні істоти, звісно, ти будеш шукати його".

"І ти... все одно допоможеш мені його знайти?"

"Останнім часом для Томаса все було занадто просто. І, якщо чесно, мені трохи набридла вся ця чорнова *робота, яку* він мені доручає. Так що так. Я допоможу тобі. Гадаю, я вже махнула рукою на свою цьогорічну атестацію".

Ми обидва дивилися на годинникову вежу, хмари, що клубочилися навколо неї. Я спробував уявити, як Ріддл уявляв собі атестацію. Напевно, якісь жахливі тортури.

"Гаразд", - сказав я. "Одну послугу."

Мені це не сподобалося. Це була погана ідея. Але зрештою... це дало мені те, що я хотів. Так я був найближче до того, щоб знайти її.

Зеб задоволено відкинувся на спинку стільця.

"Але, - додала я, - вона має бути використана протягом місяця і не може завдати шкоди іншій істоті". Натомість ти відведеш мене до своєї Провидиці, дозволиш мені поставити запитання і отримати відповідь на нього,

і відвези мене додому до Ріддла неушкодженою".

Дим завис у повітрі, такий же нерухомий, як і чоловік навпроти мене. Він схрестив ноги, гостроносі шкіряні черевики виблискували у світлі.

"Чудово сказано", - сказав він за мить. "Я приймаю."

Голод

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Коли з'явився Провидець, мене все ще трясло від версії Зеба про мандри тінями.

Він витягнув нас у те, що виглядало як внутрішня частина гори. Нас оточували величезні скелі, а світло, що падало зверху, було запиленим і слабким. Пахло також дивно, земляним і металевим, отже, ми, мабуть, були досить глибоко всередині. Дві стародавні колони похилилися в дальньому кінці, де вони зникали в темряві.

Раніше, коли Зеб помітив, що я витріщився на нього, він пояснив: "Японський. Гадаю, це був храм, до того, як ми його захопили. І вона."

І ось "вона", про яку йшлося, стояла перед нами.

Постать, що вийшла з тіні, не була схожа на жодну істоту, яку я коли-небудь бачив раніше, навіть після трьох днів у пеклі. Вона була невисока і присадкувата, з дивовижною кількістю волосся, велика чорна кучма якого спадала на спину, досягаючи сірої набедреної пов'язки, що прикривала її стегна.
Маленькі чорні лінії були витравлені в її шкірі, надаючи їй дивного рептильного вигляду. Я дивився, як вони звиваються, і гадав, що це таке.

Коли вони розплющилися, я

зрозумів. Очі. Вона була вся в очах.

"Вельзевул", - проспівала вона дівочим

голосом. Я застиг.

Зеб усміхнувся до неї, хоча вона не зустрілася з ним поглядом. "Ми прийшли на читання", - сказав він. "Для хлопчика".

Мені було важко стерти шок з обличчя. Істота з цікавістю подивилася на мене, просуваючись вперед з такими довгими руками, що майже волочилися по землі.

Я нічого не міг вдіяти. Зрештою, щойно відкрилася особа демона, з яким я уклав угоду. І я знав його. *Всі ми* знали його. Бог; один з Семи Князів.

Він назвав мене "хлопчиком", і не помилився - порівняно з ним я був

немовлям. "Ну ж бо, Гаррі", - посміхнувся демон, про якого йшлося.

"Закрий рота".

Приниження пронизало мене наскрізь. З'явився ще один ворог, той, хто вбивав і калічив, чинив так жорстоко, що прославився цим.

Але він був мені потрібен.

"Він смачно пахне, - сором'язливо промовив Провидець. Це нервувало, те, як сотня учнів хиталася, щоб втупитися в мене.

"Так, хоче, - погодився Зеб, - але сьогодні він не на порядку

денному". Істота надулася.

"А, так, вибачте. Знайомтеся. Гаррі, це Додомекі. Додомекі, Гаррі."

Додомекі посміхнулася, показуючи беззубу печеру. "До-до-ме-ки", - повторювала вона у серії кудкудакаючих складів, які відлунювали у порожньому просторі.

Я кивнула і проковтнула сухість у роті. "Ти можеш ... допомогти мені знайти

когось?" Її очі перекинулися на Зеба. "Лише маленький шматочок", - сказала вона,

повністю ігноруючи мене.

Зеб посміхнувся. "Не будь грубою,

люба." Вона відсахнулася.

Тож вона боялася його. Чесно кажучи, я теж.

"Швидше, швидше", - сказав Зеб.

Волосся Додомекі розвівалося навколо неї, коли вона хитала головою.

Я намагалася не надто виказувати своє полегшення; спогади про гарпію, що рвалася в те безмежне місце всередині мене, почали спливати на поверхню. Я раптом відчула вдячність з а те, що мені вистачило передбачливості включити гарантію того, що я повернуся до будинку Ріддла неушкодженою.

Її очі кліпали, всі в різний час. На це було дивно важко

дивитися. "Ім'я?"

Я намагалася не звертати уваги на Зеба, який стояв поруч зі мною, бо мені було незручно розголошувати таємницю, яку я так довго зберігала.

"Її звуть Майя."

Додомекі не відповів нічого, окрім скромного хихикання. "Звісно. Дозвольте мені подивитися..."

Несподівано Провидиця звалилася на землю, зробила довгий, хрипкий вдих і почала наспівувати.

Це був моторошний шум. Занадто постійний, занадто довгий, щоб хтось нормально дихав. Якщо вона взагалі дихала, я не міг сказати. Вона теж щось бурмотіла собі під ніс, я вловила спалахи японської мови, але

нічого, що мало б сенс.

"Кіт-папір-пихкання-мелодія, чи не так?" і так далі, і так далі, і так далі. Я не знала,

що мені робити, і просто дивилася.

Поволі погляд на тіло почав змінюватися.

Це відбувалося одне за одним: зіниці збільшувалися, розтікалися, як чорнило, аж поки не залишилося жодної білої, лише тисяча темних плям на її блідій шкірі.

Її гудіння якимось чином продовжувалося крізь її дивну мову, тільки тепер це був гуркіт у землі під нами. На мить мені стало цікаво, чи це справді вулкан.

Я підскочив, коли її рука почала шкребти по землі. Вона виявилася сильнішою, ніж я думала. Її нігті вгризалися в камінь, як масло, залишаючи обпалені вм'ятини, коли вона водила пальцями вліво і вправо. Я подумав, що вона, можливо, пише, якісь ієрогліфи, хоча я не розпізнав мову.

Ще кілька секунд - і її згорблена спина випросталася, наче наелектризована. Усе припинилося: гуркіт, бурмотіння, спалахи зіниць.

Зеб зацікавлено нахилився вперед. "Ну?" - запитав він після того, як мовчання затягнулося надовго. "Ти знаєш, де ми знаходимося?"

Додомекі подивилася на нас своїми двома нормальними очима. Голос у неї був мрійливий, трохи одурманений. "Ви знайшли його - знаходите його - знаходите його - на "Вільному балу".

Фрібол? Це було щось, про що я ніколи не чув. Я повернувся до Зеба. "Що таке "Вільний м'яч"?"

Демон замислився, погладив пасмо бронзового волосся між пальцями. "Це буде завтра вночі", - сказав він. "У ямі Люцифера.

Мене пронизало тремтіння. Ще одне ім'я, яке я впізнала. "Це туди Ріддл її поклав?"

Він знизав плечима, відпустив руку. "Гадаю, в цьому є сенс. Туди, куди інші боялися б піти... і ніхто з нас не наближається до Люцифера, хіба що на день народження".

"Ти підеш на його день народження". Я повторила, недовірлива.

"Це традиція", - сказав Зеб так, ніби це не було смішною ідеєю.

Додомекі почала шкандибати, щоб знову стати на ноги, її набедрена пов'язка непевним чином зсунулася. Її сотня заплющених очей знову моргнула, світло, що відбивалося від них, підморгнуло.

Здавалося, ми їй набридли. Без подальших фанфар вона відійшла назад у тінь, злегка погойдуючись. З тихим сопінням вона зникла в темряві скелі.

Я затремтів. "Як мені потрапити на день народження?" запитала я, більше до себе.

"Домовся з Томасом, - безкорисливо сказав Зеб. "Але мушу тебе попередити, що Люцифер має особливий інтерес до таких, як ти". Те, як він це сказав, прозвучало дуже погано.

"Чи справді Люцифер такий страшний?" запитав я, але Зеб

не відповів. Він втупився в якусь точку позаду мене, і я

розгублено обернувся. "Здивований?" запитав мене Ріддл

холодним голосом.

Він стояв біля входу в печеру з досить приємним виразом обличчя, але я знав, що він був розлючений. Я просканувала його на наявність будь-яких ознак слабкості або болю, що залишилися від посіву, але в такому стані я нічого не могла сказати.

Зеб посміхнувся. "Не можу сказати, що я такий", - пробурмотів він.

Я був майже вражений його легковажністю, аж поки поруч не з'явився Ріддл і не шпурнув його по кам'янистій підлозі, як камінчик для стрибків.

"Мило", - сказав Ріддл.

Пил здійнявся вгору і м'яко парував крізь осколки світла. Зеб застогнав.

За мить Ріддл знову був на ньому. Однією рукою він підняв його з підлоги і почав трясти, як собаку.

"Я ж попереджав тебе про це, хіба ні?"

Зеб відкрив рота, і Ріддл дав йому ляпаса. Шум відлунював навколо нас, повторюючись.

Ріддл, здавалося, насолоджувався тим, як Зеб дивився на нього, коли з його носа сочилася кров. "Ну," - запитав він. "Ти глухий так само, як і німий?"

Зеб кашлянув. "Томас..."

Ще один ляпас. Ще більше крові, тепер вона стікала до підборіддя. Зеб відштовхнув її кінчиком пальця, презирливо подивився на неї вниз.

"Він був моїм", - сказав Ріддл. "Ти пішов проти мого

наказу. "Він сам прийшов до мене", - зауважив Зеб.

Ріддл явно не погодився.

Пролунав жахливий хлюпаючий звук, а другий демон видавав низьке бурчання, коли Ріддл засовував руку в живіт Зеба.

Кров бризнула на землю, на босі ноги Ріддла. Зеб схопився за руку Ріддла, ніби намагаючись зупинити її рух, білу від напруги.

"Вам не здається... що це... надмірна реакція?" Він задихався.

Я погодився. "Ріддл", - попереджувально сказала я,

підходячи до них ближче. Але він навіть не подивився на

мене.

Ні, натомість м'язи на його руках напружилися, коли Ріддл скрутив зап'ястя і посміхнувся. "Здається, я тебе зараз з'їм", - змовницьки промовив він.

Я ненадовго замислився, чи не спостерігає Додомекі за нами з темряви.

Моя сила, що зароджувалася, трохи розгорнулася, і я відчула себе достатньо хороброю, щоб закрити прогалину між нами, щоб узяти Ріддла за плече. Дихання Зеба перехопило, коли я штовхнула руку всередину нього.

Мені стало трохи погано від знайомого образу.

"Він має рацію", - сказала я. "Я попросила його

забрати мене сюди". Мої слова мали дивний

ефект: Ріддл застиг на місці. Тепер він дивився на

мене.

"Ти запитав його", - повторив він тихо, небезпечно. Його погляд повернувся до Зеба, який почав виглядати трохи більш впевненим у собі.

"Так", - кивнула я, стискаючи його сильніше. "Тоді прибери руку з його живота".

Ріддл, на мій подив, зробив те, що я попросив. Я намагалася не чути звуку, коли він відштовхнув Зеба.

Другий демон впав на землю, навколішки, і задихався. Камінь був мокрий від крові.

"Ви негайно скажете мені, - сказав Ріддл, - що це були за терміни, які ви

використовували". "...Ні, - спокійно відповів я.

Ріддл пирхнув, і від цього звуку по мені пробіг невеликий трепет страху. "Гаразд. Я подивлюся сам."

Я не встигла зупинити його пальці. Два з них торкнулися мого чола, і мене пронизало дивне відчуття, схоже на холодний порив вітру.

Ріддл нахилився і, не кліпаючи, дивився мені прямо в очі. Я зрозуміла, що не можу їх заплющити, хоч і намагалася.

За мить він пирхнув - я відчула, як повітря прошепотіло по моєму обличчю, - і

подався назад. "Ти широко відкрита з цим. *Послуга*? Господи, Гаррі."

Я зухвало підняла підборіддя. "Мені потрібна була його допомога."

"Ні, - сказав він повільно, наче я був ідіотом, - ти цього не робив".

Що в ньому було такого, що так легко мене зачепило? Колись я славився своєю врівноваженою вдачею. А тепер - тепер я відчував себе не в змозі контролювати те, як раптово всередині мене піднявся гнів.

Я відкинула те, що він зробив - напрочуд легко - і схопила його за руку, яка вільно лежала біля його боку.

"Він смикнувся назад, але було вже запізно.

Я вкусила його. Його очі широко розплющилися. Мідь заповнила мій рот, і в ту ж мить я відчула, як моя сила оживає, посівний матеріал активувався належним чином, як він і сказав.

Це було схоже на шок для мого серця. Усе моє тіло *здригнулося,* а потім я рушив з місця. Відкинула Ріддла з дороги, щоб стати перед Зебом, захищаючи його. Мої рухи були досить швидкими, щоб викликати у мене трепет. *Це те,* чого мені не вистачало.

"Я не дозволю тобі його вбити", - сказав я йому.

Рука Ріддла вже зажила, але він все ще недовірливо дивився на неї перед очима. Він похитав головою і посміхнувся.

Я б не сказав, що це була особливо приємна посмішка.

"Ти його захищаєш? Ти хоч знаєш, хто він такий?"

Позаду мене я побачила, як Зеб підняв брову. Він стояв з кривавою дірою в животі, з червоними зубами; як він був таким спокійним?

"Вельзевул", - сказала я, намагаючись не показувати свого дискомфорту.

Ріддл закотив очі. "Ну, зрозуміло. Але ти не розумієш суті. Як щодо зараз?"

Він зробив ріжучий рух рукою, і раптом образ Зеба промайнув. На мить я побачив бичачу голову. Блискучі блакитні очі. Вони були знайомі. Зрештою, я бачив їх лише вчора.

"Ти", - відсторонено

сказала я. "Упс", - спокійно

сказав Зеб.

Я відійшла від нього, відступаючи, поки ми втрьох не утворили грубий трикутник. "Я не розумію. Чому ви мені допомагаєте?"

Зеб притиснув руку до живота, що протікав, і скривився. "А чому б і ні?"

"Тому що ти намагався *мене з'їсти*!" Дивний тиск наростав у моїх грудях. Лють,

можливо. "Ти справді можеш звинувачувати мене?"

Що б це не було, воно перекипіло.

Зеб почав бризкатися на землю, хапаючись за горло.

"Нарешті ти робиш щось, що має сенс", - заговорив Ріддл. "Перекриваючи його безглуздий голос. Ти знаєш, наскільки відкритою була твоя угода?"

"Я сказав йому, що це не може завдати шкоди", - коротко відповів я. Я була наполовину в жаху від того, що робила, наполовину в захваті, що, в свою чергу, викликало у мене ще більший жах. Я повернулася до Ріддла, трохи відчайдушно. "Як мені зупинити це?"

"Не треба", - сказав він. "Він повинен померти."

"Ні, не хоче", - розчарувався я в тому ж самому круговому аргументі.

Зеб тим часом набув цікавого фіолетового відтінку.

"Гаррі, - огризнувся Ріддл. "*Не завдавати шкоди"* - це неймовірно розпливчасте поняття. Він міг би сказати тобі вийти на дорогу саме в той момент, коли тебе збила б машина. Технічно, сам факт виходу на дорогу не завдасть вам шкоди. Все ще в межах вашої угоди".

Я примусив себе заспокоїтися, спробував згадати, як я контролював свою силу, коли вона у мене б у л а . Г а р я ч е відчуття почало відступати, і на землі Зеб почав робити глибокі, хрипкі вдихи.

"Він не отримає жодної користі від цього", -

сказав я. - "Ти ж знаєш, що це не так. "І ти це

знаєш!"

Ріддл втрачав самовладання; запах озону та електрики просочився в повітря.

З мене досить. Котушка тиску, яку я тримала навколо горла Зеба, вирвалася і натомість зачепилася за Редла. Я відчув шок, коли вона торкнулася його, відчув, як вона майже накинулася на нього, як його м'язи закам'яніли у відповідь. А потім він загарчав.

Це було загрозливо. Як вовк.

"О, ні, не знаєш", - сказав він і попрямував до мене.

Що б я не робив, це спрацьовувало. Воно прослизало під його захистом - воно хотіло додому, воно впізнавало його.

Вигляд Ріддла почав змінюватися. Його гарні риси спотворилися, на мить розтанули, як і у Зеба. Не знаю, чи я відчувала жах, чи зачарування, але в будь-якому випадку -

Він був страшний. У нього був рот без губ, в якому виднілися два ряди гострих зубів, чорні роги, вивернуті з волосся, і дві голодні чорні дірки замість очей.

Я витріщився, шокований, вибитий з колії. Не знаю, чому я так здивувався; я знав, що він один з них, знав, що він повинен бути найгіршим, бути їхнім королем. Але я ніколи не бачив його таким раніше. Ніколи не бачив такого різкого нагадування про те, що він не був людиною і не був одним з нас.

Принаймні страх дав мені трохи адреналіну.

Зв'яжи його, - кинулася я до своєї вкраденої сили.

Його зуби вишкірилися, коли він зупинився на місці, гострі і блискучі, як сталагміти. "Ти завжди такий надокучливий", - сказав він, спотворюючи слова.

"Як і ти", - огризнулася я, хоча моє дихання стало поверхневим.

Він не чинив опору, і це мене занепокоїло. Замість цього він застиг на місці, пасивний, як тіні, що обступили його, почали висмоктувати з нього енергію.

Я повернулася до Зеба, енергія бігла по моїх

венах. Зізнаюся, мені сподобалося здивування

на його обличчі. "Він-він дав тобі це?" запитав

він з сумнівом.

Я кивнула, стиснувши губи в лінію, коли підійшла до нього. "Відвези мене до нього додому", - сказала я. "Нам потрібно виконати угоду".

Я простягнув руку, маючи намір допомогти йому встати на ноги, щоб він міг використати свою тінь, щоб вивести нас звідси.

"Не треба. Не чіпай його." Ріддл зашипів. Ці чорні ями дивилися на нас.

Зеб насправді відсахнувся назад, подалі від мене. У його виразі обличчя проглядало занепокоєння. Гадаю, я могла його зрозуміти: Ріддл щойно пробив дірку в його тілі одним лише рухом зап'ястя.

Але я покінчив з театральним мистецтвом.

Я закотила очі. "Або що", - сказала я і схопила Зеба за плече.

Демон здригнувся, але залишився на місці. "Він має рацію, - в його голосі відчувався нервовий відтінок. "Якщо я не поверну його, це суперечитиме умовам угоди.

Виплеск енергії від Ріддла змусив тіньові лози навколо нього розпуститися, розквітнути великими чорними квітами, коли він наситився. Я ігнорувала його, хоча моя голова починала боліти. Він міг боротися скільки завгодно; я могла втримати його на місці.

"Ходімо", - сказав я Зебу і допоміг йому піднятися на ноги.

Він все ще був згорблений. "Мені подобався цей костюм", - скорботно промовив він. Твід був, безсумнівно, знищений.

Ріддл засміявся.

У моєму баченні була чорна пляма.

Я невпевнено моргнула, відчуваючи, як мої зуби почали цокотіти. Зеб дивився на

мене з виразом, який нічого не видавав, коли я відпустила його і зробила крок назад.

"Що ти робиш?" Питання було адресоване Ріддлу.

Його жахливий рот розколовся в жахливій посмішці. "Дати твоїй маленькій рослині те, що вона хоче".

Тільки тоді я помітила чорні пелюстки на підлозі. Бутони вмирали, витягнувшись на повну силу, і почали в'янути.

Але... він нічого не зробив! Я б це відчула.

"Не люблю давати непроханих порад, - тихо промовив Зеб. "Але особисто я не став би встановлювати на таку істоту щось, що споживає енергію".

Я зрозумів. Я його перегодував?

Зеб подивився на мене порожнім поглядом. "Ти отруївся", - пояснив він.

Я глибоко вдихнула через ніс і відчула свою силу. Це була правда: він був млявим, підсмаженим, і тільки бризкав, коли я намагалася потягнути його. Я, з іншого боку, відчував себе порожнім.

Здавалося, терпець Ріддлу увірвався. Він струснув мої палітурки, наче вони були папером, і простягнув великі чорні пазурі до неба, потягнувшись. Похитавши головою, він повернув собі нормальний вигляд - ті дві чорні дірки зменшилися до нормального розміру, знову з'явилися губи. На його обличчі з'явився рум'янець.

Я почав відчувати виразний страх.

"Думаю, я був занадто поблажливим", - сказав він, підходячи ближче. "Ти

не згоден?" Зеб зітхнув.

"Відвали", - гаркнула я.

"Це моя власна провина", - сказав він, продовжуючи свій дратівливий монолог. "Напевно, я просто перехвилювався".

"Ти намагався його вбити!" Я

сказав. "І що?"

"Я постараюся не ображатися", -

пробурмотів Зеб. Ріддл засміявся і

клацнув пальцями.

В одну мить він залізною хваткою стиснув мою шию ззаду, пальці все ще були липкими від крові Зеба. Я не встигла відштовхнути його; Зеб раптом опинився в його другій руці.

Це було схоже на падіння в холодну ванну, коли нас засмоктувало в тінь.

Ми вилетіли в цьому нескінченному коридорі. Зеб полетів, а я втримався на ногах за допомогою караючого захвату Ріддла.

"Ось. Параметри угоди виконано". Ріддл раптом відчув себе набагато веселішим, ніж раніше, злість змінилася дивним щастям. Стало якось гірше.

"А тепер, - сказав він і повернувся до Зеба, - попроси його моргнути".

Зеб виглядав засмученим, але слухняно повернувся до мене. Він

відкрив рота - "Вважайте це моїм попередженням", - сказав він.

Ми з Ріддлом заціпеніли, коли тінь ожила.

Не було часу реагувати. Зеб вислизнув у темряву, і вона підморгнула. Ми з

Ріддлом стояли на мармуровій плитці наодинці.

Він стиснув мою шию так міцно, що я зашипіла від болю, але, на мій подив, він лише

хихикнув. "Як весело."

Я відштовхнув Редла. Або, принаймні, доклав до

цього зусиль. Це не мало ніякого ефекту. Він

подивився на мене.

Здається, я мав рацію. Хоча він посміхався, я читав по його обличчю: він не був злий. Він був *розлючений*.

"Загадка", - почав я.

Перед очима промайнуло, вітер обвіяв щоки.

Якимось чином ми опинилися в його кімнаті. Я падала крізь повітря, назад на ліжко, з якого виповзла. Воно все ще було зім'яте, сумні недогарки свічок все ще прилипли до столу та підлоги.

"Гаррі, - солодко промовив Ріддл. "Що це в біса було?"

Моя спина вдарилася об матрац так сильно, що мені було б боляче, навіть якби не було двох відкритих ран.

У мене не було часу зорієнтуватися, навіть боротися.

Наступної секунди він став на коліна на моїх грудях, караюча вага. Навис наді мною. Я згадала його інше обличчя, страшне, і нервовий піт почав виступати на моїх долонях, на спині.

Я проковтнула. "Заспокойся", -

сказала я йому. Що він збирався

робити?

"Я надзвичайно спокійний", - сказав він. "Тепер

залишайся на місці." Я так і зробив.

Ріддл нахилився, пробігся очима по мені. Він обнюхав моє обличчя, провів кігтями по висхідній частині моєї щоки.

"Що ти запитав у Провидця, Гаррі?" Він був лагідний. Це було

жахливо. Я похитав головою.

"Хм?"

"Це не твоя справа", - вичавила я з себе слова.

"А, - сказав Ріддл.

Його долоня простяглася над моєю щелепою і утримувала її на місці.

"Питання для тебе, - сказав він, змінюючи тему, - і воно тобі сподобається. З усіх Його творінь, яке, на твою думку, найжорстокіше?"

Оскільки я ледве могла поворухнути щелепою, я просто витріщилася.

"Гордість... моровиця... насильство..." - посміхнувся він. "Ні. Якщо це *найжорстокіше*... то я думаю, що це ось це."

Кінчик його кігтя опустився, завис над моїм лівим оком, за сантиметр від мене. Мій зір обірвався, занурившись у темряву.

Тепер я дійсно намагався боротися.

"Загадка..." Я запнулася, прикусила язика, намагаючись вимовити слова.

Він штовхнув мене, ніжно. "Зовсім самотній у своєму гнізді..." - він клацнув язиком. "Вона ніколи не усвідомлює, що прямо тут, за кілька сантиметрів від неї, є інша, така ж сама; така ж голодна, така ж порожня".

Не думаю, що я дихала. Він збирався забрати моє око? Якби захотів, то

забрав би. "Будь ласка", - сказала я, мій голос тріснув. Я ненавиділа це

слово. Він змусив мене ненавидіти його. Він хмикнув. "Мені це подобається.

Скажи ще раз".

Під ним мої груди здіймалися і опускалися, наче пташка колібрі. М'язи напружилися в

марному танці. Він нахилився близько, притулившись носом до моєї щелепи. "Я сказав,

повтори".

Здається, мої очі були мокрі - можливо, я плакала, я не знала. Я чекала болю, коли він засліпив мене.

"Будь ласка".

Ріддл відвів палець назад. Ніжно погладив мене по щоці. "Ти не втечеш від мене".

Це не було питанням. Я все одно смикнула головою, кивнувши.

"Тому що, Гаррі, хоча ти розумний, кмітливий і швидкий, ти не з цього світу. І ти ніколи не зможеш перемогти мене тут. І вже точно не з моєю власною силою". Його крила розгорнулися навколо нас. Дві завіси темряви.

Як мені вдалося скинути його з себе? Я відчувала себе такою нестабільною, розгойданою маятником страху і тріумфу. Я була виснажена.

Я не відповів - не думав, що він цього хоче.

"Добре", - промурмотів він. Він залишив мене стояти в ногах ліжка. "Зараз, поки я не забув."

Я штовхав себе вгору на нестійких руках. Мене нудило, я постійно моргала, щоб відігнати воду, яка потрапила в ліве око. *Чому все пішло так не так?*

Ні, я заспокоював себе. Я все ще мав ту інформацію, що вона була на Вільному балу. Я все ще був ближче, ніж раніше.

Але тепер Ріддл запідозрив.

Він клацнув пальцями, і моя голова піднялася вгору.

Пролунав гучний *хлопок*. З повітря з'явилася жінка, розпластана на землі. Вона була зв'язана мотузкою, її тіло вкривали криваві порізи. Вона витріщилася на нас, і я зрозумів, що їй було близько шістнадцяти або сімнадцяти років.

"Привіт." привітно сказав Ріддл.

"Де це?" Вона була налякана. Наляканою і

розлюченою. "Ти знаєш, чому ти тут?"

"Пішов ти", - гаркнула жінка. Її карі очі блиснули на мене. "Хто він?" Я

все ще тремтіла на ліжку, сповнена передчуттів.

"Гаррі", - сказала Ріддл. Але він не відповідав на її запитання, він кликав мене. "Зараз ти будеш їсти."

Жінка завмерла. Я теж.

"Що?" запитала я, коли вона повернулася до життя і почала боротися, гострі кістки її плеча стирчали, коли вона намагалася звільнитися.

"Томасе, - прошипіла вона тонким голосом. "Ти не можеш бути серйозним."

"Ходімо." Ріддл підняла мене, поставила на ноги перед собою, наче нічого не сталося. "Твій приз пам'ятаєш?"

Я похитала головою. "Я не буду цього робити."

Ріддл зітхнув, пробурмотів собі під ніс. "На кожному кроці, ага..." Він знизав плечима. "Неважливо. Тоді давай зробимо простіше. Ти з'їси її, або я змушу її страждати".

Обличчя жінки зблідло. Я спробував закликати свою силу. Вона слабо підняла голову. Справді отруєна. Як я могла бути такою дурепою?

"Ні", - сказала я.

Він знизав плечима. "Тоді це на тобі".

Звук, що наповнив кімнату, не був людським. Очі жінки стали дикими і білими по краях, коли вона кричала і кричала. Вона била так, що я була впевнена, що їй вдалося вивихнути руку.

"Стій", - крикнула я, схопила його.

Він змовницьки обійняв мене за плечі. "Цього можна було уникнути, знаєш", - сказав він, перекрикуючи шум. "Я не збирався його виконувати. Але тепер є демонічний принц, якому ти винен послугу. Тож тобі справді потрібна сила".

Я відштовхнула його, впала на коліна. Я не знала, що робити, все, про що я могла думати, - це спробувати заспокоїти її, не дати їй розбити голову об землю. Але вона заплакала ще сильніше, одна з її махаючих ніг вдарила мене в живіт. Я впала назад, розгублена.

"Будь ласка, - вирвалося у неї слово, сире, - зупинись, будь ласка!"

"Загадка", - огризнулася я. Спробував зібрати свою силу знову. Не зміг. "Нічого не вийде, відпусти її!"

Ріддл пробурчав. "Це твоє рішення."

Мої очі були вологі. Я почувалася такою розчарованою,

безсилою і *хворою*. "Я зроблю все, що завгодно", - сказала я у

відчаї. "Що завгодно..."

"Як би весело це не звучало, у вас є два варіанти. Або дозволити болю з'їсти її, або покінчити з ним".

Я впала назад. Не знаю, чи я дихав. Кожне її схлипування, кожен її стогін був схожий на ніж у моєму животі.

Я протримався двадцять хвилин. Двадцять жахливих хвилин.

Коли вона приповзла до моїх ніг, благаючи про смерть, я зламався.

Ріддл став за моєю спиною, теплою вагою. "Я допоможу тобі", - прошепотів він мені на вухо. "Якщо тобі важко, Гаррі, я можу допомогти. Але ти мусиш поїсти, гаразд?"

Мої щоки були мокрі, а в роті був смак крові, коли я кивнула.

Я поцілувала його, не могла не думати про це. Я поцілувала його, прямо тут, кілька годин тому. І я б
сподобалося.

Принаймні, це було швидко після цього.

Я дивився, напівневидячи, як він простягнув руку всередину неї за цим світлом. Вона, безумовно, була вищим демоном - воно було напрочуд яскравим, м'яким, сяючим вугіллям, яке він витягнув з її ребер.

Її крики обірвалися. Її очі стали пильними і мертвими, перш ніж вона зникла, викрадена тінями Ріддла.

Я дозволила йому притиснути його до мого рота слизькими пальцями. Відчув, як жар обпікає горло, коли я ковтав. Поринула в цей рій несамовитої енергії, що посилала електричні розряди в кінчики пальців рук, носа, ніг.

Так, я одразу відчув себе сильнішим.

Але у мене більше не було бажання щось з цим робити. Я відчувала себе брудною. Приниженим.

І коли Ріддл пішов, притиснувши поцілунок до моєї маківки, я просто сіла на підлогу. Втупилася в безневинно чистий клаптик каменю на землі.

І я заплакала.

Примітки до розділу наприкінці

Додомекі (百々目鬼) - це японський йокай, який зображується як людська жінка, що проклята довгими руками, вкритими сотнями пташиних очей. Довгі руки відображають
японське повір'я, що людина з довгими руками схильна до крадіжок. Пташині очі - це відсилання до японської досен, мідної монети з отвором посередині, яка відома як хомоку ("пташине око").

Вельзевул (Зеб, скорочено лол) - один із семи князів пекла. Ім'я Вельзевул походить з Книги Царств (книга в єврейській Біблії), де написано Ba'al Zəbûb (Баал означає "Господь" на угаритській мові). В одному з тлумачень Ba'al Zəbûb перекладається дослівно як "повелитель мух".

Частина мене хотіла записати його іпохондриком через це, але я намагаюся не переписувати речі (бо інакше це все, що я роблю, лол)

Краса пекла

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Я витріщилася на свою руку: кругле біле черевце, п'ять тонких кінцівок. Коли я моргнула, то відчула гостре відчуття, як мої вії злипаються.

"Давай..." прошепотіла я.

Це був цілий день. Він залишив мене тут одну на *цілий день.* Напевно, тому, що хотів, щоб я робив саме те, що робив...

Мені потрібно було встати. Я знав, що повинен. Просто десь між бажанням і дією воно з а г у б и л о с я . Тепер у моїх грудях з'явився новий тягар, який притискав мене до землі. Ким би вона не була, ця бідолашна жінка, вона була похована під моєю шкірою холодною, ображеною грудкою. Загадка теж була там, вона накинулася на нову силу, щойно вона прослизнула в моє горло, і владно обвилася навколо нього.

Я нічого не могла вдіяти, але відчувала себе роздутою, ненажерливою. Ніби я проковтнув їх. І насправді, це було навіть не найгірше. Найгірше було те, що я відчував.

Це було *приємно*.

Я втупилася в кінчики своїх пальців. По краях, біля нігтьових валиків, виразно проступала сірість. Чи перетворяться вони на гострі чорні точки Ріддла? Скільки ще я маю випити, щоб це сталося?

А потім, ніби викликаний моїми думками, як це бувало раніше, раптом він з'явився. *Нарешті*. Частина мене відчула полегшення. Але мені хотілося гніву - гнів був чудовим відволікаючим маневром. Краще, ніж ця дивна холодна безнадія, яка продовжувала підніматися всередині мене.

"Гаразд", - сказав Ріддл. Він дивився на мене якось дивно. "Досить

хандрити". Я зволив не відповісти, хоча й відвів руку назад убік.

"Ходімо. Ми з тобою трохи поговоримо, ти і я".

"Я не хочу нікуди з тобою йти", - прохрипіла я. Він

пирхнув. "Коли це мене зупиняло?"

Я маю на увазі, *правда.*

Я ледве встигла відреагувати, як він торкнувся мене, потягнув нас у глибоку темряву своєї тіні. Там було добре, секунду чи дві. Я нічого не відчувала, не бачила, не чула.

Думаю, саме тому, коли ми вилетіли, я був так вражений.

До цього моменту я ніколи не думав, що пекло особливо надихає. Я бачив жахливі місця. -Скелі, урвища, печери та заплутане індустріальне місто.

Нічого подібного.

Ми сиділи на краю великої глиняної скелі. Попереду простягалася савана - широка відкрита рівнина з ущільненого ґрунту, помережана тріщинами. Мої ноги бовталися, обтяжені силою тяжіння і підвішені так високо, що я не могла розгледіти майже нічого з того, що було внизу. Я мав би злякатися, раптово опинившись у такому небезпечному становищі. Але я не був наляканий. Навпаки, я був вражений.

Схід сонця тут спалахував яскравіше, ніж на Землі. Яскравіше і більш вражаюче, як полярне сяйво, що розлилося по блідому серпанку горизонту. Кольори спліталися і співали в небі, золоті, теплі і прекрасні.

Я не думаю, що ми розмовляли, принаймні кілька хвилин. Це не було навмисно, я просто був охоплений цим, вбирав це в себе. Побачивши щось подібне... це якось нагадало мені, чому я тут.

Я хотіла врятувати своїх братів і сестер, допомогти смертним. Хіба я вже не прийняв свою власну жертву?

Зрештою, Ріддл зітхнув і повернувся до мене обличчям. Нове сонце, яке кидало малинове світло на його обличчя, робило його чорні очі ще більш схожими на порожнечу. "Ти думаєш, я розумна істота?" - сказав він.

Я думала про це, дивлячись, як ранок розгортається перед нами. "Так... повільно відповів я йому, - але це не звільняє тебе від твоїх дій. Я думаю, що ти достатньо розумний, щоб розуміти, що щось не так. Але ти все одно це робиш".

Ріддл відкинувся на руки. "Знову ти за своє. "*Неправильно*"... що робить його неправильним?"

"Що робить вбивство неправильним?" Не думаю, що мені вдалося приховати тремтіння, коли я вимовила це слово.

Ріддл кивнув. "Так."

Це було настільки очевидно, що на це питання було важко відповісти. "Тому що кожна істота має право на життя", - вирішила я.

"То хіба це робить орла поганим, коли він їсть пташку?"

"Це зовсім інше. Орлу треба їсти, щоб вижити".

"Ми теж".

"Тут, внизу? Ні, це не так. Ви їсте, щоб отримати силу, яка вам не знадобилася б, якби у вас не було таких правил. А там, у світі смертних..." Я похитала головою. "Вбивство не є обов'язковою умовою виживання".

"Я не згоден. Я маю на увазі, подивись, візьми смертних. Вони створили всю цю структуру, все це *суспільство*. Всі вдають, що вони вище цього, але насправді вони поширюють світ, де слабкі страждають, де величезна частина людей проживає ці жахливі, болісні життя, а потім вони вмирають, і вони приходять сюди, тому що їм ніколи не давали іншого реального варіанту.

"У світі достатньо багатства, достатньо винахідливості, науки - називайте це як завгодно - щоб викорінити голод, бідність, хвороби. Але вони цього не зробили, бо їм це не вигідно. І це те, що я не можу терпіти, лицемірство. Принаймні, ми змушуємо їх *визнати це*".

Я насупився. "Справа не в тому, щоб люди були хорошими. Йдеться про те, щоб люди могли працювати разом".

Ріддл вирівняв мене поглядом. "Тоді хіба той факт, що вони *не прийдуть, нічого не* означає? Я не думаю, що альтруїзм насправді існує. Ви всі лише вдаєте, що існує."

Я спробував придумати інший приклад. "Ти не думаєш, що мати, яка доглядає за своєю дитиною, не є альтруїстичною?"

"Гаррі", - сказав Ріддл, і в мене раптом виникло відчуття дежавю, розмови, подібні до цієї, в інші часи, в інших місцях. Ріддл, друг, якого я мав тисячі років. А не жахливе чудовисько, яким він став зараз.

"Смертні - і ми з вами - підкоряємося законам біології. Чому мати діє самовіддано заради своєї дитини? Тому що їй від цього добре. Вона отримує дофамін, окситоцин. По суті, хоча результат може здатися альтруїстичним, вона виграє, тому що робить те, що їй біохімічно *хочеться робити.* Я не знаю, чи це альтруїзм - чи не є це більш егоїстичним?"

Я прикусив внутрішню частину щоки. Попри себе, я відчувала, що прокидаюся від суперечки. Мені хотілося придумати якусь гостру відповідь, якийсь спосіб змусити його прозріти, припинити говорити загадками.

"То це твій аргумент? Оскільки справжнього альтруїзму не існує, це означає, що кожна істота за своєю природою егоїстична, а отже, вбивство є прийнятним?"

Він притиснувся своїм стегном до мого, теплим і твердим. "Я просто намагаюся показати, що праведність, якої вимагає твій "батько", насправді не є можливою для досягнення. Це нав'язано - це не природно, це не те, як речі насправді працюють".

Чи було для мене жахливо визнати, що мені цього не вистачало? Цього словесного руху туди-сюди, залучення до такої риторики, за яку будь-хто інший з мого роду витягнув би меча? У цьому було щось захоплююче.

Потім я згадав про жінку, і моя посмішка потьмяніла. "Як я вже казав, справа у виборі. Вибір любові."

"Але це сфальсифікований вибір, - зауважив Ріддл. "Навіщо взагалі допускати зло?"

"Бог не диктатор, - вперто повторював я. - Існує свобода волі, завжди є вибір. "Існує свобода волі, завжди повинен бути вибір".

"Якщо свобода волі така важлива, навіщо карати людей за те, що вони роблять вибір, відмінний від того, який зробив Він?"

"Тому що, - моргнула я, - Він *добрий*, Він веде їх до спасіння". Це було майже автоматично, те, як речення злетіло з моїх вуст.

Ріддл нахилився до мене. Його очі загорілися, коли він заговорив, гарячково. "Так? Але що, якщо Він не добрий? Що, якщо Він просто сильний?"

Я дивився на нього, трохи шокований.

"Бог сильний, - сказав він, тепер слова спотикалися швидше, - а сила означає, що ви визначаєте наратив. Ми бачили це протягом багатьох років - ви знаєте, як зараз називають Олександра, людину, яка вбила мільйони, калічила, спалювала, катувала?"

Так, я знав. *Великий.*

"Ви можете сказати смертним, сказати собі, що ви виступаєте за справедливість і мир та підтримуєте праведні небесні закони. Ти можеш вкласти це в книги, мистецтво, ритуали, і ти можеш змусити людей повірити в це. Але озирнись навколо, Гаррі. На всіх, хто народився не таким, як усі, або кому не пощастило зробити одну помилку в житті - і хто не має статків, щоб її спокутувати - ви п о в е р т а є т е свій ніс догори дригом! Ви викидаєте їх сюди, у смітник, де вам не треба шукати, а потім продовжуєте дбайливо увічнювати свою милу, лицемірну історію про доброту і любов. Просте ігнорування проблеми не змусить її зникнути".

Його очі тепер були чорні. Чорні і спрямовані на мене. Я ковтнула, раптом усвідомивши, що мені потрібно бути обережною. Тому що, як би я не хотіла собі в цьому зізнатися, була маленька, тиха частина мене, яка погоджувалася з ним. Деякі з тих, хто тут сидить, опинилися тут через свою невинність. Вони були налаштовані на невдачу, і за це отримали довічне покарання.

Як би я відреагував, запитував я себе, якби прокинувся на цьому березі без Ріддла? Почуваючись таким же холодним і порожнім, як і раніше. Чи продовжував би я дотримуватися наших заповідей? Чи я б так відчайдушно хотів щось відчути, знову відчути тепло, що робив би невимовні речі за будь-який натяк на Божественність, який міг би потрапити до моїх рук?

Великий палець Ріддлза торкнувся моєї щоки, його рука ніжно стискала її, поки я знову не повернулася до нього обличчям. "Ти не думаєш, що це небезпечно, - тихо промовив він, - вірити у щось так щиро?"

Він був невеликий. Найменша частка руху, але я все одно здригнулася.

"Я знаю, що ти намагаєшся переконати мене, що те, що ти робиш, є прийнятним, - тихо сказала я. - Але я не згодна. "Але я не згодна. Я не хотіла вбивати того демона. Я не хотів її їсти. Це було неправильно".

Ріддл зітхнув. "Тому що ти дивишся на це з надуманою мораллю", - тихо сказав він. "Відпусти це. Звільни себе."

Якусь мить ми мовчали. Навколо нас зблякли кольори світанку, і небо перетворилося на якесь ефемерне небуття - золоте, біле, кольору пилу. Сонце висіло біля самої землі, як маленька розпечена монета.

"Ти бачиш себе Богом?" - запитав я. запитав я. Це було те, що крутилося в моїй голові, поки ми розмовляли.

Ріддл здивовано подивився на мене. "Га?"

"Ви говорите про те, що Бог має владу, нав'язує правильне і неправильне. Хіба ти не такий самий тут, внизу?"

"Гадаю, в якомусь сенсі я і є..." Очевидно, він знайшов це забавним. "За винятком того, що я не думаю, що я вище всього цього. Я просто хочу створити щось прекрасне".

Я насупився. "Красива?"

Він повернувся, щоб подивитися на сонце, сильний профіль якого вимальовувався у світлі. Мабуть, було боляче дивитися на щось таке яскраве. "Це місце може бути прекрасним. Зламані речі, жахливі монстри, насильство... ці речі теж можуть бути прекрасними".

Я думала про його крила, про гладеньке чорне пір'я, що рябіло, наче темна вода. І я спостерігала, як він так рішуче дивиться в ранок, відкинувшись на руки, як витончено вигинаються бліді м'язи його тулуба.

Може, я погодився. Я не знаю. Я просто заплутався. Все було так зрозуміло мільйони років. Заспокойся. *Бог справедливий, Бог правий, Його слово - любов.* Я мав би обуритися його богохульством, як і будь-який з моїх братів і сестер. Але хоча я не погоджувався... мені все одно було цікаво зрозуміти. Чи означало це, що я вже був осквернений його силою? Чи я був єдиним, хто був змушений зупинитися і прислухатися?

"Ти хочеш врятувати свою дитину, чи не так?" сказав Ріддл через

хвилину або близько того. Я затамував подих. Проковтнув. "Ти

знала?"

"Я господар цього царства, звісно, я знаю. І мені здається, ти іноді забуваєш, що я теж тебе знаю".

Мої думки розбігаються. Безумовно, це ускладнило б її пошук, якби він спостерігав за тим, як я це роблю. Я міг би закричати. Я хотіла проломити йому череп, зазирнути всередину і знайти його секрети. Десь за цим поглядом він точно знав, де вона.

"І ти не відведеш мене до неї?"

Він подивився на це якось сумно. "Ні", - просто

відповів він. Я не здивувався. Я не очікував нічого

іншого.

Він вдарився своїм плечем у моє. Він був таким тактильним у цьому місці, як кіт.
"Хочеш, я покажу тобі, що я маю на увазі?"

Я не одразу зрозумів, що він повернувся до нашої попередньої розмови.

"Краса пекла?" Мене це розвеселило, хоча й залишило гіркий присмак у

роті. "Просто подивись", - сказав він і посміхнувся.

*

Мабуть, у пеклі час працював по-іншому. А може, то було просто небо. Ми пройшли шлях від світанку до заходу сонця за лічені секунди. Вгорі виблискували зорі, клапті яскравого каменю в спокійному чорному морі. Темрява огортала дерева, землю навколо нас, як тонка шкіра. Не було нічого. В усіх напрямках - безкрайня рівнина білого піску, без жодної травинки, жодного деревця.

І посеред цього небуття - величезна вогняна куля багаття.

Величезні чорні валуни оточували його, а навколо нього (і, власне, на валунах теж) кружляли сотні істот. Хтось танцював, хтось бився, хтось їв, хтось просто розмовляв. Монстри, схожі на людей, *інші*, з крилами, з рогами, жахливі, прекрасні. Всі вони сплелися воєдино, утворивши зморшкувату, ревучу ковдру.

Коли ми прослизнули в натовп, я зрозумів, що переважна більшість з них були *п'яні.*

Вогонь додав до галасу власну мелодію: він плювався і тріщав, чорно жував усе, що підходило надто близько - а саме різноманітне м'ясо, яке смажилося над ним, і час від часу когось із танцюристів, хто послизнувся і вилаявся.

Я помітила виразний звук і рефлекторно обернулася, здивована. Якусь мить я витріщалася, а потім повернула голову назад до Ріддла, який виглядав дратівливо розваженим. "Ти привів мене до... до..."

Він закотив очі. "Я знаю, що ти хочеш сказати слово "оргія", Гаррі, але твоя манірна ангельська чутливість не дозволяє тобі. Ну, насправді ні, це не так. Це... традиція, яку ми маємо в цю пору року".

"Вільна куля?"

Він подивився на мене, погляд звузився. "Ні. Але святкування в цьому

дусі". Я намагалася приховати своє розчарування. "Гаразд."

"Але, - продовжив він, оглядаючи натовп, - у будь-якому випадку, я думаю, що це піде вам на користь - коли ви востаннє займалися сексом?"

Я занурився в тиху, кам'яну тишу.

Він хихикнув.

"Що?" сказала я, дивлячись куди завгодно, але тільки

не на нього. "Та годі тобі, - підштовхнув він, - коли

це було?"

Мою увагу привернула особливо цікава істота: крокодилоподібна істота з жіночим обличчям, волосся на голові якої було схоже на хмару мух, що дзижчала. Вона закинула голову назад і пила з довгого рогу, і -

"Зачекай, - раптом сказав Ріддл. "О, *Гаррі, - в* його голосі була суміш скандалу й захоплення, - це означає, що ти ніколи не..."

"Нам не потрібно про це говорити", - сказала я досить відчайдушно. "Чому б нам не піти і..."

"Ні, - сказав Ріддл, хоча його погляд був спрямований кудись у далечінь, - як я міг забути? Ти один з *них*, є так багато речей, яких ти не знаєш".

Я видала якийсь незграбний писк, коли моя рука стиснулася в його руці, і він потягнув мене за собою.

"Ти коли-небудь був п'яний, любий?"

Я хотіла, щоб мої щоки зрозуміли, що це мені анітрохи не допомагає, коли вони так легко видають мої почуття. "Ні", - промовила я нерозбірливо.

Він засміявся. "Чудово." Тепло від вогню зробило його щоки рожевими, принаймні, щонайменше.

Натовп розступився перед нами, коли він вів нас, хоча я не знаю, чи це було тому, що вони впізнали його, чи це був просто побічний ефект від того, що його сила просочилася назовні.

Я не могла не думати про поцілунок, про те, як я відчувала це вперше. Чи був секс таким самим, цим п'янким, поглинаючим поривом? Смертні завжди казали, що це щось *більше,* але я не розуміла, як саме. А алкоголь... Звичайно, я пила його раніше, особливо коли була смертною, і він був таким же, як вода. Але я ніколи не був фізично здатний сп'яніти. Тепер, з цією формою - так, мабуть, зможу.

На що це було схоже, бути п'яним?

Здавалося, я ось-ось дізнаюся. Ріддл схопив зі столу предмет, схожий на чашу, який, я був упевнений на 99%, матеріалізувався з нізвідки, і втиснув його мені в руки. Я машинально взяв його і втупився в те, що, очевидно, було порожньою чашею.

Ріддл взяв одну для себе, а потім постукав по обідку моєї одним пальцем. "Давай", -

сказав він.

Червона рідина матеріалізувалася на дні, мерехтливою намистиною (кольору йоду у світлі вогню), а потім розливалася по боках, поки чаша не наповнилася... *Кров Христа*, подумала я,

а потім відчула себе настільки винною, що зробила великий ковток. Він був солодкий і гострий, і трохи обпік мені горло.

Мені дуже сподобалося.

"Ось так", - поплескав мене по спині Ріддл і випив свою чарку. "А тепер ходімо, подивимося".

І знову ми пробиралися крізь натовп. Це була какофонія почуттів, ця дивна, безлюдна вечірка. У повітрі витали солодкі пахощі, схожі на жасмин і кмин, а також густий, м'ясистий дим, запах поту і розлитих спиртних напоїв. Барабани вибивали рівний ритм, перериваючись блискавичною скрипкою, і гобелен виття і криків сплітався воєдино, коли різні люди співали від душі.

Світло багаття осяяло нас усіх, і крихітні вогники дрейфували над нами, поки не наблизилися надто близько до того, що виглядало як сім'я антропоморфних жаб, які безжально втягували їх у свої роти довгими ірисковими язиками.

Я здригнулася, побачивши це, а Ріддл пирхнув і обійняв мене за плечі.

"Вони повернуться, - сказав він мені на вухо, - дивись".

Жаба справді чхнула, і з її носа вистрілила крихітна біла точка світла. Я майже почув ледь чутне "пирх*!",* коли вона піднялася в повітряних потоках, щоб приєднатися до решти жабенят.

"Вони грають", - зрозумів я.

"О? Я й не знав, що ти знаєш це слово".

Я повернувся до нього, не вражений, але його обличчя було приховане, коли він зробив ковток зі свого напою.

Боягуз.

Я ковтнув зі свого. Гадаю, мене не повинно було дивувати, що в пеклі було хороше вино. І хіба це не було сюрреалістичним реченням? Мені цікаво, що подумав би Гаррі тисячу років тому, якби хтось сказав йому, що він впав і опинився в пеклі, де п'є вино з Іншим.

"Для чого це обличчя?"

"Яке обличчя?" розгублено перепитала я, коли Ріддл жестом запросив нас сісти на якусь тіньову лавку, що з'явилася невідомо звідки.

"Не знаю. Ти дивно виглядаєш."

"Просто думаю про те, як це дивно". Подивившись на нього, я жестом обвела чашкою навколо нас. "Все це. Це. Нас."

"Нас?" Він знову зробив цю штуку, коли йому вдалося підповзти ближче, не помічаючи мене, настільки близько, що я могла бачити, як вино заплямувало його

губи.

"Мої очі тут, вгорі", - його голос був м'яким, веселим.

Мій погляд піднявся догори і зустрівся з його поглядом. Чому він сказав це саме так?

"Тож, - сказала я, намагаючись зіграти на тому, що мене окликнули, - це і є твоя краса?"

Ріддл посміхнувся мені, що свідчило про те, що він точно знає, що робить, але все одно повернувся, щоб оглянути видовище перед нами. "Ви не згодні?"

Я проковтнула свою інстинктивну репліку.

Це місце може бути прекрасним. Зламані речі, жахливі монстри, насильство... ці речі теж можуть бути прекрасними.

Натомість я пив своє вино і дивився.

Дивився на криваву бійку, що точилася по той бік вогнища, на глузування, коли хтось заїжджав кулаком у ніс, і з нього бризкали багряні бризки, на азарт, що пронизував повітря, на те, як здіймалися груди переможеного, коли його посмішка червоніла від хвилювання. Бачив шкіру, слизьку і блискучу, пальці, що розтинали плоть, як два - чи три? - пальці, зчеплені в екстазі. Не міг відірвати очей від танцюристів, від різних рухів, що спліталися воєдино, від того, як партнери відривалися, хихикаючи від захвату, щоб знову приєднатися до танцю.

Це було гарно?

Я не знав... що для мене завжди означала краса? Я думав про чистий мармур, тиху, благодатну тишу церкви, тиху росинку на квітці на світанку. Люди різного віку, різних культур, об'єднані в молитві, об'єднані в добрі, в спільноті, побудованій на довірі та любові. Спільна їжа, голоси, підняті в поклонінні, співаючи про Його перемогу.

Бог, Віра, Небеса - це було прекрасно. Я знав це.

Але було щось у цій свободі, інший вид трепету. Щось у тому, як вона тиснула на моє розуміння емоцій і трепету, і тиснула доти, доки воно не тріснуло, відкриваючи щось нове, щось захоплююче.

"Бачиш?" пробурмотів Ріддл.

Я змусила себе кивнути. "Можливо, іншого роду", - визнала я.

"Краса, тому що вона смілива".

Слова прозвучали дивно знайомо, і це трохи збило мене з пантелику. "Так."

Музика змінилася. Шум почав стискатися в єдину мелодію, аж поки барабани не заграли синхронно, а хор не поглибився. Почулися крики, хлюпнуло пиво, і дехто впав на землю, знесилений, задовольнившись тим, що спостерігав за рештою.

Груди Ріддла вібрували позаду мене, коли він хихикав. Наші плечі тепер перетиналися - мені здалося, чи лава вкоротилася?

"Чому тебе називають Томасом?" Питання злетіло з моїх вуст з такою легкістю, що я зазирнув у свій кубок. Рівень вина в ньому не змінився, хоча я, мабуть, вже випив його до дна.

"А, - хмикнув Ріддл. "Так. Томас - це ім'я, під яким я тут

ходжу." "Так, але чому?"

Він посміхнувся. "Це ім'я, яке я

вибрав." "Чому не Ріддл?"

Його очі зустрілися з моїми, раптово серйозними. "Тому що ти мені його дала", - просто сказав він. "Він мій. Не їхня."

Я не знав, як на це відповісти. "Здається, я, мабуть, п'яний", - сказав я натомість.

Це була правда. Світ набув приємного розмитого вигляду. Я, можливо, трохи похитнувся. -наші плечі зіткнулися.

Він усміхнувся у відповідь, пробігся очима по мені.

"Можливо", - погодився він. Я з підозрою подивилася на

свою чашку. "Справді?"

"Випий ще трохи і дізнаєшся", - підморгнув Ріддл.

Що ж, це була така ж чітка вказівка, як і будь-яка інша. Я поставив чашку на землю.

"Ні, дякую." Я не могла нічого вдіяти, але відчувала себе трохи роздратованою. Чому

він сміявся?

"Неймовірно", - пробурмотів він сам до себе. Він повернувся до мене обличчям, поклав руку на лавку біля мого стегна, щоб нахилитися. "Ти завжди така вперта, чи не так?"

Мені не сподобалося, як ніжно звучали ці

слова. "А ти ні?"

"Ну, принаймні, я мав би бути".

Настала моя черга закочувати очі. "Дякую. Приємно, що мені нагадали, знаєте, що я пішов і зруйнував себе".

"Гаррі... це був сарказм?"

До біса. Я знову підняв свою чашку і відпив з неї довгий, глибокий ковток. "Я ніколи не повинен був зійти зі шляху, - сказав я, раптом похмурий. "Я ніколи не повинен був..."

"До чого?" сказав Ріддл. "Мати шлях - це нісенітниця. Що за безглузде поняття." "Ти не розумієш", - сказав я, розчарований.

"Я хочу. Я просто не згоден. Немає правильного шляху, є просто шляхи. Немає ніяких "*так"* і "*не так",* ви все це вигадуєте. Просто будьте вільні робити те, що хочете".

Він розгойдувався вперед, як змія, коли говорив. Мої очі знову опустилися на його губи.

Вільна робити те, що хочу...

Навіть якби я хотіла поцілувати когось, кого ненавиджу?

Ах. І ось я сказав це. Подумав це. Це був алкоголь? Я не знала. Насправді, це не було новим почуттям, бажання поцілувати його. Я хотіла цього віками. Я просто ніколи, *ніколи не дозволяла* собі в цьому зізнатися... і я думаю, що він знав це.

Його очі горіли в мені, викликаючи сміливість, поки він чекав, терпляче чекаючи. "Продовжуй", - прошепотів він.

Шум музикантів, крики і веселощі навколо нас стихли. Здавалося, що ми опинилися у власній бульбашці, десь під водою, або там, куди нас забрав Ріддл, коли зашив себе в мене.

Щойно я подумала про це, як у мене защеміло в

лопатках. Невже частина мене всередині нього

кликала мене так само, як і моя?

Я вирішила не думати. Я хотіла бути вільною, як він і казав. Вільною, щоб притиснутися губами до його губ, вільною, щоб відчути, як його руки притягують мене до себе.

Вільний.

Так, саме так я відчувала себе раніше, коли

цілувала його. Я нахилилася і взяла його рот у

свій.

Так близько, що його сила потріскувала по шкірі, наче електричний струм. Я відчувала запах диму і міді, відчувала, як під моїми руками рухаються його м'язи. Було ще щось, що відрізнялося від того, що було раніше, наполегливий поштовх у животі, кипуча потреба підійти ближче, притиснути наші скелети один до одного, поки не стане боляче.

Йому знадобилася одна-єдина секунда, щоб затягнути мене в себе. Я опинилася наполовину розпластаною на його колінах, повністю відволікаючись на його язик у моєму роті. Зуби пробували мої губи, кусали, поки я не задихнулася, і він відсторонився, всмоктуючи тепло в мою шию, мою щелепу.

"Гаррі", - сказав він, проникаючи в мою шкіру. "Боже, ти не знаєш, як довго..."

Я притягнула його до себе за волосся, темні пасма розсипалися крізь мої пальці. Я

хотіла його рота, а не слів. Так я відчула себе сильною.

Він пішов охоче. Поцілував мене у відповідь, жадібний, голодний, зсунувся, поки наші груди не зіткнулися, і я не обхопила його талію. І я відчула під собою твердість.

"Я ніколи..." сказала я, зацікавлена і трохи налякана.

Він застогнав. "Я знаю, я знаю, що ти не зробив цього. Все гаразд. Я покажу тобі."

Думаю, це мене розбудило. Ми були посеред якоїсь дивної пекельної пустелі, оточені монстрами. Не було жодного шансу, що я зможу зайти далі, ніж я вже зайшов.

Я вирвалася, побачила, як в його очах спалахнула одержимість, як його пальці вчепилися в мою талію, щоб утримати мене. Чесно кажучи, це було хвилююче. Я знала, що він був одержимий, як і всі *Інші*.

Ні, несподіванкою було те, що я хотіла цього.

Він схилив голову так, що корона впиралася мені в грудину, і обійняв мене руками. Його крила були розпростерті, два темні чудовиська, які пливли за ним. Можливо, саме тому навколо нашої лавки явно не вистачало людей.

Я майже, *майже,* попросила його забрати мене до себе

додому. "Гм", - сказав хтось за моєю спиною.

Тіло Ріддла залишалося вільним, розслабленим навколо мене, навіть

коли я стрибнула. "Що", - сказав він, і це звучало дуже роздратовано.

Я скрутилася на його колінах. Перед нами стояла темна постать: ще один з його тіньових поплічників.

Ріддл зітхнув мені в плече. "Ось чого тобі не говорять, - пробурмотів він. "Що якщо ти захопиш королівство, *миру не буде*".

Тінь сіпнулася, заламала руки. "Вибач, мій Господи, справді, але це починається, і, ну, ти сказав мені..."

"Так, - відрізав Ріддл. "Чисто. А тепер вали звідси, гаразд?"

Тінь зникла.

Я повернулася до нього. "Що таке?"

Світ навколо мене змістився, коли він стояв, не рухаючись, притиснувши мене до грудей, а потім поставив мене на ноги. Я помітила, що він був вищий за мене, з деяким жахом. Коли це сталося?

"Кілька воєначальників трохи посварилися, - втомлено сказав він. "Нічого такого, що не можна було б вирішити за п'ять хвилин. Зачекаєш на мене тут?"

Я кивнула, а потім примружилася, коли він розкрив долоню.

Маленька рожева квітка. Така ж, як на дереві в його будинку.

Він посміхнувся до мене і заховав його за вухо. Від дотику кінчиків його пальців до моєї шиї у мене по спині пробіг дрож.

"Іди потанцюй", - сказав він. "Хіба тобі не цікаво?"

Я підняла брови. "Ти залишаєш мене без нагляду?"

"Що ж, - він обвів поглядом натовп, - рано чи пізно це має статися. І в будь-якому випадку, я думаю, що вони, мабуть, повинні більше боятися вас, ніж навпаки".

Я жахливо намагався не посміхатися. Так, я точно була

напідпитку. "П'ять хвилин", - пообіцяв він мені, - "насолоджуйся".

Коли він зник у тіні, посмішка зникла з мого обличчя.

Не було часу думати про те, що я робила з ним, про поцілунок, про все інше. Якби я це зробила, то, мабуть, змарнувала б увесь час, який у мене був; тут усе рухалося якось дивно, але я була майже впевнена, що Вільний бал буде сьогодні ввечері. У мене була підозра, що він також був пов'язаний з цим святкуванням. Може, день народження Люцифера святкували по всьому пеклу, але на справжнє запрошували лише обраних?

Я прикусила губу і прослизнула в натовп.

Що я могла зробити? Додомеки бачили, як я знайшла свою дитину на "Вільному балу". Чи це означало, що це станеться незалежно від мене? Чи я повинна була вжити заходів, щоб потрапити туди?

Це так розчаровувало!

Я попрямував до вогнища з невиразною метою знайти місце, де можна було б присісти і спостерігати за гуляками. Насправді, я вирішила, що один з великих, схожих на пемзу валунів підійде; він дасть мені трохи висоти, але також триматиме мене подалі від бою і... інших речей.

Купка роздавлених кам'яних горгулій відсунулася з дороги, коли я піднялася і влаштувалася на вершині. Полум'я було так близько, що я майже торкався його, жаром пронизувало мою відкриту шкіру, дим гостро бив у ніс.

Я втупився у вогонь і намагався розібратися в тумані, що застиг у мене в голові.

Чи можна було якось домовитися з Ріддлом, щоб він взяв мене з собою?

Ні, я просто не бачив, щоб він погодився. Він знав, що я знаю, що вона була там.

Чи не мав би він сам бути присутнім, як фактичний лідер?

Ну, не обов'язково. І навіть якби він це зробив, він міг би просто залишити мене замкненою у своїй кімнаті знову.

Я зітхнула. Три хвилини до його повернення. Я не могла позбутися відчуття, що

витрачаю їх даремно... Вогонь іскрився прямо переді мною, так близько, що я відчувала

запах обпаленого волосся.

У мене перехопило подих. Мені здалося?

Тому що я був майже впевнений, що в полум'ї було обличчя.

Пару секунд воно дивилося на мене: два димчастих отвори для очей і довгий пихатий ніс. Веретеновидні пальці полум'я піднялися вгору в молитві, а потім змахнули, коли обличчя повернулося і подивилося в інший бік.

Я не могла відвести погляд, приголомшена власними

думками. Вогонь - він теж був істотою. І він

танцював.

Це було неймовірно. Я думав, що знав усі Божі творіння. Але тут, внизу, було стільки всього, чого я ніколи раніше не бачив, стільки всього, про що я навіть не здогадувався!

Велика мерехтлива рука знову піднялася і, здавалося, потягнулася до мене, а її гаряча кошлата голова нахилилася.

Я теж розгублено повернув голову. Здавалося, він справді дивився прямо на мене...

"Гаррі", - промовив голос ззаду. Це було більше схоже на булькання, ніж на слова.

Я ледь не впала з валуна, коли розвернулася. Горгулья сиділа на вигнутих раменах, вишкіривши зуби в постійному гарчанні. "Зеб надсилає подарунок".

Я миттєво насторожився. Мої очі забігали навколо, намагаючись розгледіти знайому високу постать. Але натовп був надто щільним, а рухи надто дикими, щоб розгледіти його.

Ґарґуйль простягнула руку. У центрі потрісканої сірої плоті лежав єдиний уламок чорного каменю. Досить звичайний на вигляд, хоча кінець виглядав досить гострим, щоб його можна було розрізати.

"Що це?"

"Запрошення, - говорилося в ньому, - до місця, де вам потрібно бути".

Воно впустило камінь мені на коліна, а потім заплющило очі. Виглядало так, ніби він знову перетворився на камінь, як одна з прикрас, які смертні використовували у своїх культових спорудах.

Я обережно взяла "запрошення" в руки. Воно було холодне, гладеньке і напрочуд важке. Щойно воно торкнулося моєї шкіри, як почало теплішати.

Чи можу я довіряти Зебу?

Що за безглузде запитання.

Але якщо це було запрошення... як я могла його

активувати? Ґарґуйль несподівано бризнула до

життя.

"Якого хріна", - загарчало воно і витріщилося на мене.

Я витріщилася назад, шокована. "Що..." почала говорити я.

"Що ти в біса зі мною зробила?" Його різьблені очі були широко розплющені від гніву

та страху. "Я нічого не зробив?"

Він зробив крок вперед, гострі кігті тепер були спрямовані в мій бік. Він був мені по пояс, але все ж таки був зроблений з каменю. Це був би досить сильний удар, що моя спина засвербіла, коли мої молоді крила боролися, щоб показати себе перед загрозою.

"Так, - закричало воно, - ти це зробив! Як я сюди

потрапила?" Позаду неї інші горгульї повернулися

і витріщилися на нас. "Гадки не маю! *Ти підійшла*

до *мене*!"

"Ти довбаний шматок..." - кам'яна істота кинулася на мене, клацаючи зубами.

Він був швидким, а я, у своєму шоці, не встигав. Його гострі маленькі ікла та кігті прокреслили по моїй руці пекучі лінії.

"Стій!" - кричала я, намагаючись відштовхнути його, але він просто використовував крила, щоб повернутися до мене.

Навколо нас люди сміялися з вистави.

П'ять хвилин, - сказав Ріддл. Я б почувався дуже приниженим, якби він повернувся і побачив це.

Розчарований, я закликав свою силу. Вона стрибнула до мене, жадібна і голодна, пробігла крізь мої м'язи в руки. На мить мої пальці зблиснули чорним і гострим, а потім я штовхнула його.

"Відвали!"

От тільки я штовхнув занадто сильно. Ґаргулья з криком відлетіла від мене, з'їхала з валуна і вистрілила у вогонь з такою силою, що на мить здалося, ніби він згас.

"Чорт", - закричало воно. Довгі пальці полум'я обхопили його. Задимлене обличчя розплилося в посмішці. "Витягніть мене!"

Я не знала, що робити. Позаду мене я намагався змахнути крилами, але вони були маленькими, ще недостатньо великими, щоб літати. Паніка пронизала мене, як крижана вода. Я повинен був випустити її - це була моя провина!

Але навіть коли я намагався простягнути руку вперед, до тепла, я бачив чорні тріщини, що пронизували камінь його тіла. Одна за одною вони відкривалися, аж поки спека не розірвала його наскрізь, наче розбитий глиняний посуд.

Ґаргулья закричала - як і її друзі за моєю спиною - а потім розлетілася на друзки.

Невеличкий клубок чорної кіптяви вибухнув у нічному повітрі, а вогонь продовжував

танцювати. Я дивилася, нічого не розуміючи. Кров капала з моїх рук і з порізу на обличчі, де вона

встиг мене зловити.

"Ти вбив його, виродку", - прокричав інший булькаючий голос.

Дев'ять чи десять маленьких сірих тіл почали дертися вгору по валуну, впиваючись гострими кігтями в скелю, щоб підтягнутися нагору.

"Зараз ми тебе вб'ємо", - закричав інший.

Вони були б на мені за лічені секунди. Я кружляла навколо. Переді мною - голодний, ревучий вогонь, позаду - маленькі істоти, які клацали зубами і кричали. Кілька людей дивилися на це, розважаючись, але решта були загублені в цьому веселощах.

А потім, ніби гірше вже бути не могло, мені в очі впала знайома постать.

Ріддл повернувся, прослизнув крізь тінь до місця, де ми сиділи. Він одразу знайшов мене, його очі були широко розплющені.

"Заради Бога", - я побачила, як ворухнувся його рот.

Я зробила крок назад, відчуваючи, як жар лиже мені спину. Камінь у моїй руці теж горів, і я здивовано втупилася на нього. Хіба раніше не було холодніше?

Поруч зі мною безшумно з'явився Ріддл. Він витріщився на горгулій, які застигли, висунувши голови за край валуна, і без зайвих фанфар почав методично збивати їх босою ногою. "Справді?" - запитав він мене, дико витріщивши очі. "П'ять хвилин?"

Істоти не наважилися напасти на нього своїми кігтями. Натомість їхні жалібні крики страху стихли, коли вони впали в тінь внизу.

У темряві вогонь також відступив назад принаймні на кілька футів. Я не усвідомлював, що він зайшов так далеко вперед.

"Що ти зробив?" - запитав він. Думаю, він зрозумів по відсутності кольору на моєму обличчі, що щось не так.

"Я вбила одного", - сказала я, заціпеніла. "Я штовхнув його у вогонь".

Ріддл пирхнув. "Молодець. Вони набридливі маленькі виродки, чи не так?"

"Ні, я..." Камінь у моїй руці раптом спалахнув жаром, занадто гарячим, щоб його можна було втримати. "Ой", - прошипіла я і, не звертаючи уваги на Ріддла, розкрила долоню, щоб побачити, що вона червона і вкрита пухирями. Я спробувала впустити його, але він вчепився в шкіру, чорнота почала набувати дивного, маслянистого блиску.

Ріддл схопив мене за зап'ястя, дивлячись вниз широкими очима.

"Відпусти його. Негайно!" А потім пустеля, вечірка, вогонь - все

зникло.

Примітки до розділу наприкінці

чи є якісь здогадки, де зараз Гаррі...

До речі, у мене є твіттер @machiwrites - якщо хтось хоче поспілкуватися там :)

Свобода

Майя розмовляла зі мною уві сні. Я коли-небудь згадував про це? Це було не дуже часто, можливо, один чи два рази на кілька років. Звичайно, вона ніколи не пам'ятала. Але я пам'ятав.

Технічно я не мав права цього робити. Це повинно було бути тільки для надзвичайних ситуацій. Але як я міг не робити цього? Особливо, коли вона підросла настільки, що могла зв'язати слова докупи, сказати мені, що мої очі схожі на море, і розповісти про чорнильне пуголовка, яке вона знайшла в сусідському ставку.

Це було п'янке задоволення - чути, як вона ставить мені запитання, як вона сміється з того, що я сказав. Це було щастя, яке переповнює тебе тижнями, яке ти крадькома п'єш роками.

Як я міг її не любити?

Зізнаюся, цинічна частина мене каже, що звісно ж, я бачив, як вона виросла з рожевого немовляти, що звивається, в яскраву, допитливу молоду жінку. Я бачив кожен тріумф, кожну сльозу, кожну мить, коли вона збиралася з духом і все *одно робила це.* Важко не любити, коли ти бачиш - коли ти розумієш.

Але незважаючи на це, я кохав її. Вона була моєю, вона була всім.

Тож саме про неї я думав, коли здригнувся, витягнутий з пекучого жару вогнища кудись у холодне і сухе місце. Саме спогад про її хоробрість, про її усмішку змусив мене випростатися, вгамувати шок і паніку, що так наполегливо намагалися підповзти до горла, задушити мене задишкою.

Розумієте, я опинився в місці, дуже схожому на Небеса.

Я стояла, сховавшись за великою порцеляновою вазою, з якої виривалися ніжні бризки білих квітів, щонайменше заввишки з будь-якого чоловіка.

Це була бальна зала. Стеля була високою і дугоподібною, зі скляним отвором вгорі, що п р о п у с к а в рівномірний потік місячного світла. Люстри висіли в тіні і кидали діамантові промені світла на підлогу та стіни. Куди б я не подивився, скрізь був незайманий білий мармур, наче кірка нового снігу на блискучому льоду.

Але ці люди не були моїми братами і сестрами.

Близько п'ятдесяти, вони стояли парами чи групами, вбрані у пишні бальні сукні та костюми, які блідли у порівнянні з їхньою власною красою. Вони не були ангелами, ці ляльки з порожніми обличчями.
Це були Інші. Більшість з них тримала в руках витончений келих, як мені здалося, шампанського, хоча він мав слабке, таємниче сяйво. Тіні офіціантів та офіціанток прослизали між ними, доливаючи їм напої.

Звичайно, це було чудово. Але я все ще відчувала, як по моєму хребту пройшов дрож. Було так... холодно.

Я розвернувся і виблював у вазу.

Мій живіт боляче стиснувся, коли я сплюнув, дихання перехопило, коли я озирнувся навколо. Чим би не був той камінь, і як би він не переніс мене сюди, я не думаю, що він був надто добрим до мого тіла
-Або це, або вино. Моє обличчя стало гарячим, а в шлунку з'явився наполегливий, неприємний поштовх. Незважаючи на це, ніхто навколо, здавалося, навіть не помітив моєї присутності. Порізи на моїх руках мляво кровоточили, тіло було вимазане сажею, волосся, мабуть, було диким. Я був явно непроханим гостем... але нікого це не хвилювало. Двоє чоловіків пройшли повз мене, настільки захоплені своєю розмовою, що навіть не моргнули.

"- Враховуючи, що ми бачимося з ним лише раз на рік".

"Що ж, гадаю, промова була не така вже й погана для

відлюдника, чи не так?" "Але хіба ти думав, що він так

відверто стане на бік Томаса?"

"У нього немає вибору... Люцифер, може, і старший, але Томас..."

Вони зникли в м'якій темряві, що клубочилася по краях кімнати, і я випустила подих, намагаючись зібрати його докупи.

Це був, як я і підозрював, "Вільна куля". Мої кінцівки тремтіли від передчуття. Вона була тут! Вона була десь у цій будівлі, чекала на мене!

Тепер я просто повинен був знайти її.

Очевидно, я прогавив Люцифера - шкода, мені було цікаво познайомитися з першим у своєму роді, а тепер ще цікавіше було почути, що Ріддл зумів переконати когось із його слави піти за ним. *Чи поділяв він погляди Ріддла?* цікавився я. *Чи він теж вважав пекло прекрасним?*

Я відійшла від вази й озирнулася. Ця кімната, ці люди... все це нагадувало мій старий дім більше, ніж будь-що інше, що я міг би очікувати тут знайти.

Так чому ж мене це більше не зачаровувало?

Мені знову стало погано. Раптом мені не захотілося перебувати в цій задушливій кімнаті, повній крижаних, красивих людей. Вона була надто білою, надто яскравою, надто стерильною. Де було життя? Відчуття було таке, ніби мене оточували трупи.

Стіни наче змикалися, наче з кімнати висмоктували все повітря. У відчаї я почала шукати вихід. Там, на іншому боці, скляні двері плавали в морі тіні. Я майже розгледіла те, що могло бути садом по той бік.

Вийдемо на вулицю. Хоч на мить, щоб прочистити голову. І тоді я змогла б зрозуміти, де почати пошуки.

Схиливши голову, я попрямувала до виходу. Краще б мені залишитися якомога

непомітнішою, тим більше, що я була впевнена, що Ріддл з'явиться сам у будь-яку мить. Проте я відчувала на собі погляди ззаду, луну, яку створювали мої босі ноги, коли шльопали по підлозі.

поспішно побіг по підлозі. Невелика частина мене запитувала, чому вони не намагаються мене з'їсти, як будь-яку іншу істоту тут. Можливо, це було проти правил Вільного Балу?

Я дійшов до дверей з рекордною швидкістю. На цьому боці було мало людей, ніхто не помітив, як я тихенько штовхнув їх і вийшов на вулицю.

Я опинилася в гарному кам'яному внутрішньому дворику з видом на сад, який розкинувся переді мною дивними чорними формами. Було темно; нічне небо було блякло-фіолетовим, з повним, лагідним місяцем і без зірок. Навіть повітря пахло знайомим запахом: жасмином, м'ятою, бергамотом, сплетеними разом і рознесеними м'яким подихом вітерця.

Я стиснула руки в кулаки по боках. Мені потрібно було зібратися з думками. Ще один вдих, і ще один, і потроху моя хвороба почала відступати. Скручування в животі залишилося, але принаймні я більше не відчувала гарячої, колючої паніки.

Потім ручка дверей повернулася за моєю спиною.

Я зірвалася з місця, кроки були швидкими і тихими, я трималася ближче до тіней, що огортали будівлю. Позаду мене обірвався звук приглушеної розмови. Хто б це не був, він зачинив двері.

Ріддл? Зеб? Я не була впевнена, що було б гірше.

Я обійшла будівлю збоку, серцебиття заспокоювалося, оскільки вона ставала темнішою і відокремленішою. Ліворуч від мене здіймався камінь, глуха, монолітна стіна без жодних дверей. Насправді, єдине, що я міг бачити, була звичайна брукована доріжка, яка вела в таємничу темряву саду.

Я пішла по ній, не задумуючись, бруківка була холодною і вологою на моїх босих ногах, а вона вела мене все далі в темряву. Позаду не було нічого, окрім хвилі чорних дерев і випадкових клаптиків квітників.

Я пройшов не більше кількох хвилин, коли побачив попереду дивну скляну конструкцію. Вона була високою і куполоподібною, схожою на пташину клітку, утримувану разом елегантними золотими арками, що прорізали собі шлях з тіні. Теплиця? Посмішка промайнула на моєму обличчі. Чомусь я не міг собі уявити Люцифера, який вирощує овочі у вільний час.

З цікавості я підійшла ближче. Двері були замкнені на великий, потертий висячий замок, і ззовні я змогла розгледіти лише мазок сірих фігур всередині. Коли я провела по ньому кінчиками пальців, іржа розсипалася, як конфетті. Тепер моя сила давалася легко, прагнучи догодити: метал зігнувся і зім'явся на підлозі.

Аромат вразив мене, щойно я зайшла всередину. Він був набагато сильнішим, ніж у решті саду, схожий на гнилу землю, солодкуватий. Не жахливий аромат, але він нагадав мені, що я перебуваю глибоко в темному лісі, куди не проникає сонячне світло, про мульчу і клацання комах, які ламають мокре, опале листя.

Це мало сенс: мене оточували дерева. Точніше, один вид дерев. Їх були сотні, всі з

однаковим рожевим цвітом, сріблястим від місяця, і всі... якось *покручені.* Деякі з них були низькорослі, тонкі і понівечені. Деякі були химерно високі, але з переплутаними гілками,

переплетені гілки, що спліталися, наче пухлини. Деякі почорніли і обгоріли, деякі вибілилися. Але всі вони мали однакові, прекрасні квіти.

Я стояв і дивився в подиві, ламаючи собі голову. Звідки я знав цей вид? Він більше не росте на земній планеті, в цьому я був упевнений. Так давно... Східна Африка? Але чому він опинився тут? І чому всі вони були такі зломлені?

Я витріщився. І дивився. А потім моє серце зупинилося.

Найбільше дерево, зі стовбуром завширшки з будинок. Там, на верхівці, заплутавшись у квітах, була моя дитина.

Вона спала. Все ще в шкільній формі, її тіло не зламане, обличчя спокійне,

умиротворене. "...Майя?"

"Фантастична робота,

Гаррі." Я закружляв

навколо.

Зеб стояв біля дверей теплиці. Все ще в костюмі, все ще з тими самими сяючими блакитними очима, але тепер його роги стояли у повній, жахливій красі, стирчали з кучерів, наче два скручені ножі.

"Ти", - сказав я. Це було недобре. Зовсім не добре.

"Я не розумію, як ти можеш ступити всередину", - сказав демон. Його очі були прикуті до моєї дитини, голодні. "Але це не має значення. Насправді, все вийшло досить чудово".

Я похитала головою. Зробив хитким крок назад, ближче до дерева. "Ти не можеш її

отримати." Зеб виглядав розваженим. "Боюся, це не від тебе залежить.

Адреналін розлився в моїй крові. Я випростався, високий і рішучий, яким не був відтоді, як прокинувся тут. "Давай, Зеб"

Його посмішка розширилася. "Якщо не заперечуєте, я хотів би висловитися на свою користь". Слова плавно скотилися з його язика, легко. "Впустіть ***мене***".

От лайно.

Щось глибоко всередині мене смикнулося. Це був такий потяг, що я навіть похитнувся на мить, але на цьому він не закінчився. Відчуття розширювалося, поглиблювалося, поширювалося на всі мої кінцівки.

"Ні", - намагалася я сказати йому, навіть коли зробила мимовільний крок уперед. Моя сила піднялася всередині мене, неохоче, але все ж таки рухалася. "Я ж просила не завдавати шкоди!"

"Я не хочу заподіяти їй шкоди, Гаррі", - сказав він, а потім задумався. "А може, й хочу".

"Тоді це суперечить нашим умовам!" Але навіть коли я говорив, я пам'ятав слова Ріддла.

Ви знаєте, наскільки відкритою була ваша угода? "Не завдавати шкоди" - це неймовірно розпливчасте поняття. Він міг сказати вам вийти на дорогу саме в той момент, коли вас збила б машина.

Зеб заговорив, як втомлений шкільний учитель. "Очевидно, що ні, інакше ти б цього не робив, чи не так?"

І він мав рацію. Моя сила різко підскочила і полетіла до дверей. Я не знаю, що завадило Зебу увійти, але я відчув, як вона почала роз'їдатись, роз'їдатись новою енергією, яка пронизувала її наскрізь.

Три секунди. Це все, що було потрібно.

А потім Зеб переступив поріг своїми блискучими, відполірованими черевиками і опинився всередині.

Щось всередині мене звільнилося. Наша угода була укладена. Але це не принесло мені полегшення; все, що я відчував, - це злість і страх.

"Гаррі. Милий маленький Гаррі", - пробурмотів він, наближаючись до мене. Кожен крок був розмірений, хижий.

Я застигла, тремтячи від люті, не бажаючи зрушити з місця, навіть

коли він підійшов ближче. "Ти справді не маєш жодного уявлення, чи

не так?"

"Не підходь", - гаркнула я. Моя сила розлилася по повітрю, розгортаючись, як озон і електрика. Як у Редла. Думаю, ми обидва були здивовані, хоча миготіння невпевненості, що промайнуло на обличчі Зеба, зникло в одну мить.

Натомість він похитав головою. "Знаєш, мій брат завжди ламав свої іграшки в кінці".

Я моргнув. "Брат?"

"О, так. *Усиновлений*, зауважте. Мої батьки, опікуни, всі його любили. Йому могло зійти з рук вбивство". Він засміявся, хоча це не був добрий звук. "Часто так і було."

Я не міг цього зрозуміти. Він не міг мати на увазі ... "Загадка*?*" Зеб

засміявся. "О, так."

Вони були *братами*? Але хіба Ріддл не намагався його вбити?

Я відштовхнув питання, що спливали на поверхню, зосередившись на повільному просуванні Зеба. Він намагався відволікти мене. "Навіщо ти мені це розповідаєш?"

Він лише засміявся і подивився повз мене туди, де Майя дрімала у своєму кривому гніздечку, згорнувшись комою.

У мене піднялися руки.

"Говори про диявола", - розчаровано

промовив Зеб. Перед нами з'явився Реддл.

Я витріщився. Він виглядав зовсім інакше, ніж тоді, коли я бачив його востаннє. Обидва його крила були випущені, дві величезні чорні краплі сліз по боках, а його тулуб був забризканий кров'ю, і руки також були в ній просякнуті.

Його очі одразу ж знайшли мене, а рот розтулився в тонку лінію, коли він сканував мене. "Я не завадив?" - запитав він, але його голос звучав розгублено.

"Що сталося?" Я проговорився.

Ріддл подивився на себе, а потім пирхнув. "Я в порядку. Зеб просто послав друзів погратися, чи не так?"

Другий демон провів рукою по своєму волоссю і закотив очі. Я бачив це по тому, як він тримався, він був на межі, як ніколи раніше. "Я так розумію, це ти їх убив".

"Що ти думаєш?"

Я очікував, що вони будуть більше говорити, що Зеб буде зловтішатися, як це було зі мною. Але, схоже, вони обидва були надто збуджені для цього.

Обличчя Зеба набуло дивного виразу, ніби він щось жував, а потім він сплюнув. Величезна куля чогось сірого і липкого з дивним *шипінням пролетіла* крізь повітря прямо на Редла.

Ріддл легко посунувся з дороги, підняв брови. Кам'яна підлога, на яку бризнула слина, просіла всередину і розтанула з невеличким шлейфом білого диму.

Ріддл зморщив носа. "Гидота", - пробурмотів він і махнув рукою.

З повітря матеріалізувався ряд зловісних на вигляд ножів. Очевидно, за власним бажанням, усі вісім з них кинулися прямо на Зеба.

Тіні збиралися в повітрі перед ним, майже як вертикальна калюжа. Коли ножі досягли його, вони просто зникли всередині, поглинуті. "Передбачувано", - спокійно відповів він.

Я підступив ближче до Майї, поки не відчув заспокійливу вагу стовбура за спиною. Вона була досить високо, але якщо вони збиралися вступити в бійку, я хотів бути впевненим, що зможу її захистити.

Але, як би мені не хотілося це визнавати, Зеб не

був дурнем. Потім він плюнув у мене.

Можливо, він мав рацію щодо передбачуваності Ріддла: демон з'явився переді мною з розпростертими крилами і відмахнувся від нього з поглядом повної ненависті.

Це було зайвим - я міг би відвести його сам. Однак ніхто з

нас не зрозумів, що він плюнув двічі. Другий,

запізнившись лише на секунду, влучив точно в ціль.

Ріддл зашипів від болю, коли центр його правого крила почав парувати. Він негайно закрив його, втягнувши назад у своє тіло, щоб, імовірно, нейтралізувати те, що там було.

Але шкоди було завдано.

Я не знала, чи знав Зеб, що Ріддл посіяв мої крила. Я ретельно ховав сліди під сорочкою, ще в печері з Додомекі, тож, можливо, йому просто пощастило. Але так чи інакше, це було саме те місце, де Ріддл був найбільш вразливий. З огляду на те, що він висмикнув своє перше перо, він вже не міг вилікувати жодної рани.

Це було б боляче. Його обличчя зблідло, і я бачила, як тремтять м'язи на спині. Хоча,

знаючи Ріддла, це, мабуть, було більше від злості, ніж від чогось іншого.

"Ти несеш повне лайно", - сказав він.

Зеб похмуро посміхнувся. "Забирайся з дороги,

Томасе." "Ні, не думаю, що я піду."

Я дивився на них обох, недовірливо. Я починав розуміти, як вони можуть бути

братами і сестрами. Аж поки не помітив, що тремтіння Ріддла посилилося.

Мені знадобилася мить, щоб покласти його. Зазвичай сила Ріддла була відчутною; можна було відчути, як вона осідає на шкірі, майже відчути її смак. Але зараз її не було.

"Господи, ти маленький ідіот", - сплюнув Ріддл. Роги вилізли з його голови, а очі знову опустилися в ті жахливі чорні порожнечі.

"О, тепер ти його впізнаєш?"

"Що він зробив?" перепитала я, дивлячись між ними.

"Він поставив блок на мою Божественність", - сказав Ріддл. Він майже звучав трохи вражено. "Це тимчасово, я здолаю його за кілька хвилин".

"Ти можеш це зробити?"

Ріддл кивнув, але його погляд був зосереджений на Зебі. "Я не знаю, що ти виторгував у Брута, щоб отримати це ..."

"Не має значення", - безпристрасно відрізав він. Поки він говорив, ззаду вискочили тіні, удави з довгими мерехтливими язиками. За мить вони обгорнули нас з Ріддлом, обвилися навколо наших зап'ясть, шиї.

Я ледве встиг зробити один хиткий крок назад, перш ніж вони почали стискати.

Руки Ріддла перетворилися на зловісно гострі пазурі, щоб прорізати їх, але це було марно. Тіні, попри весь тиск, який їм вдавалося чинити, насправді не були фізичними.

Я міг би відштовхнути їх власною силою, але це було делікатно. Сама їхня природа означала, що це було радше завданням знайти правильну частоту, правильний баланс між тілесним і нематеріальним, щоб я міг зустрітися з ними на одній площині існування.

Що було важко зробити, коли тебе повільно душили.

Зеб рушив до нас, гілки, що заважали йому, чорніли й обсипалися.

"Ти повинен вбити його, - задихнувся Ріддл. "Або він знищить і її, і тебе".

Слова відлунювали в моїй голові. Я зціпила зуби, вклала всю свою концентрацію в тіні навколо моїх зап'ясть.

Там я відчув, як щось віддається. Я вхопився за нього, сила пузирилася крізь мою шкіру, і рвонув. Змії відпали, корчачись у пантомімі болю на землі.

На жаль, Зеб не виглядав навіть віддалено загрозливим.

Мої руки стиснулися в липкі від страху кулаки. "Я не хочу тебе скривдити", - сказала я. Але, чесно кажучи, в той момент я не була впевнена, що це була повна правда.

Зеб засміявся, показавши надзвичайно гострі білі зуби. Я клянуся, що чула, як Ріддл тихо застогнав позаду мене. "Як мило". Він потягнувся до мене, персні-печатки виблискували на його кісточках, наче товсті золоті монети.

Ріддл вишкірив зуби, м'язи його шиї напружилися, але тіні міцно тримали його на місці. "Дві хвилини, - пробурмотів він.

Я вже рухався. Я вклав силу в свої руки, подумав про свою злість і люте бажання *захистити*, і штовхнув, як це було з горгульєю.

Звук і світло вибухнули. Зеб врізався прямо в заплутану павутину мутованого дерева, і гілки з сильним хрускотом зім'ялися всередину.

Я відчув запах крові в повітрі, мене трохи знудило.

З темряви підліску щось блиснуло. Ще один жахливий плювок пролетів у повітрі, наче куля.

Я використовував свою силу, щоб допомогти мені зійти з дороги, швидше, ніж це було можливо -

-І знову, коли страшенно гострий ніж врізався в стовбур, якраз там, де була моя голова. Вібрація від удару викликала такий звук, ніби дерево видало моторошний стогін.

Здавалося, що він вириває аркуш з книги Ріддла.

Я хотіла перевірити, як там Майя, але не було часу. Зеб вискочив із заростей назустріч мені. Шкіра на його обличчі була в пухирях, ніби його ошпарили, а з рота сочилася кров.

Хіба я це зробив? Моя сила муркотіла всередині мене, задоволена.

"Облиш, Гаррі", - огризнувся Зеб. "Ти все ще нічого не розумієш, чи не так?"

"Просто *відвали",* - сказала я йому. Мушу визнати, що прокляття було досить

приємним. Дуже очищає. Ріддл пирхнув, але це прозвучало боляче. "Одну

хвилину", - сказав він.

"Гадаю, настав час припинити гру", - сказав Зеб.

Він був швидшим за мене. Я зрозумів це досить швидко, коли він вискочив переді мною і встромив свої пальці в м'ясо мого плеча.

Я роззявила рота, затамувавши подих. Я відчувала його пальці *всередині себе,* жахливу електричну решітку, коли його тверді нігті дряпали кістку. Думаю, це був найгірший біль, який я коли-небудь відчувала. Я не могла бачити, і мій зір мерехтів, коли він висмикував себе на свободу.

Щось сильно вдарило мене по обличчю, і я впав на підлогу.

Як я дихала? Я намагалася згадати, намагалася думати крізь дзвін у вухах. Чи говорив до мене Ріддл? Я думала, що так, але слова не мали жодного сенсу.

Пролунав низький баритон Зеба, і мій зір злився в єдине блискуче плетиво біля моєї голови.

Зупиніть його! Щось всередині мене вимагало. Я потягнулася всередину, туди, де був біль, і
кинув. Розквітло світло, а потім настала приголомшлива спека.

Я кашлянула, нарешті набравши повітря в легені, і

подивилася вгору. Переді мною горів Зеб.

Я завмерла, стоячи на колінах. Я не хотіла цього - я просто хотіла, щоб він відчепився від мене, залишив мене в спокої.

...Тільки це було не зовсім так, чи не так? Тому що маленька частина мене, частина, в якій я не хотіла зізнаватися, хотіла зробити йому *боляче*.

Полум'я, що лизало його, згасло, коли він, хитаючись, попрямував до мене. Забудьте

п р о роги; він повернувся до того страхітливого бикоголового звіра, до величезної фігури, яка переслідувала мене в лабіринті.

"*Дивись, як я його з'їм*", - сказав він у цьому глибокому, нелюдському гуркоті.

Позаду мене Ріддл видав дивний свист. Я озирнулася і побачила, як тіні, що зв'язували його, стискаються, натягуються на його шию. Швидко, як батіг, вони вивернули його прямо до витягнутих пазурів Зеба.

"Ні", - закричала я в жаху, коли Ріддл почав по-справжньому задихатися.

Зеб, явно шукаючи більш особистого дотику, схопив його за горло. Ноги Ріддла марно били ногами, зв'язані руки б'ються. Зеб засміявся, а іншою рукою потягнувся до лівого крила. Недбало він стиснув у кулаці жменю гладенького чорного пір'я і *рвонув.*

Ніздрі Ріддла роздулися від болю, і його обличчя замиготіло: він знову став безгубим звіром, яким був раніше. "Ха-ррі", - задихався він.

Я збожеволів. Думаю, це єдине пояснення, яке у мене є. Знову ж таки, у нас з Ріддлом були складні стосунки. Але рівень гніву, чистої ненависті, який я відчув, коли побачив, як його обличчя зморщилося від болю, здивував навіть мене.

Зеб потряс Ріддла за загривок і відкрив щелепу.

Все сталося дуже швидко. Я не пам'ятаю, як подолав відстань між нами, але якимось чином я опинився попереду і встромив єдиний гострий предмет, який у мене був при собі - зазубрений уламок каменю, з яким я прийшов сюди, - в шию Зеба.

Його хватка на Редлі похитнулася. Можливо, від несподіванки, а можливо, він був просто поранений, але ц ь о г о б у л о достатньо, щоб Ріддл нарешті зміг прохрипіти хоч слово.

"Нарешті".

Три речі сталися одночасно. Повітря

стало холодним.

Ноги Ріддла знайшли підлогу.

І рука Зева, яка тримала його, раптом відірвалася від його тіла і опинилася на іншому кінці кімнати.

Зеб *заревів.*

Ріддл раптом опинився переді мною. Я бачив лише уривки його обличчя, профіль ззаду, посмішку. "Це було давно назріло, *брате*". Його губи скривилися в шипіння при цих словах.

По кутах кімнати з'явилися тіні. У моїй уяві вони були досить рівномірно розміщені, але так... так, ніби Ріддл грався з ним раніше.

Знадобилася лише секунда, щоб Зеб був насаджений на те, що виглядало як тіньовий хрест. Його руки були розкинуті в сторони у формі літери Т, а через шию тягнулася товста смуга чорного кольору,

Звір сплюнув і загарчав, його очі закотилися, і я побачив, що вони стали білі по краях. Але він нічого не міг зробити. Він був притиснутий до місця.

Ріддл посміхнувся, і його очі засяяли так, що у мене по спині пробігли мурашки. "Мені закінчити?" - запитав він мене.

Я витріщилася на нього. Я не знала, що сказати. Це була нова сила, ця. Я знала, що він уб'є його, знищить, як зробив це з Єзекіїлем - і все, що мені залишалося зробити, це кивнути.

Його посмішка зростала, поки я вагалася.

Зеб дивився на мене повним ненависті поглядом. Було очевидно: якщо ми його відпустимо, він просто продовжить переслідувати Майю, Ріддла і мене. І особливо після всього того, що я зробив, щоб завдати їй шкоди... Я повинен був захистити її.

Я заплющила очі. "Так." Я сказала тихо, так, ніби від цього було не так боляче.

"Раціональний вибір", - погодився Ріддл. Але я відчував його екстаз у повітрі, те, як його сила потріскувала і пірнала.

Це було боягузливо з мого боку, але я відвернувся, коли Ріддл підійшов до нього. Намагався не чути болісного розриву плоті, коли Ріддл копався всередині в пошуках сяючої кулі світла.

Натомість я дивлюся на свою дитину, піднімаюся вгору, щоб дотягнутися до неї. Коли я розправляю крила, спину тягне, незручно від нових кісток і м'язів.

Шкіра її щоки була м'якою і тендітною, як персик, і прохолодною на дотик. Пробач *мені, подумав* я. Я погладив її брову, дивився вниз, на здіймання та опускання її грудей, коли знайомий ковтальний звук долинав із землі. У місячному світлі вона виглядала вже мертвою.

Але коли я доторкнувся до неї, коли я зосередився на ній і з подивом згадав глибину і щирість моєї любові до неї, сталося щось неймовірне.

Спалахнула колючка моєї колишньої сили, єдине полум'я свічки, глибокий барабанний бій у порожній печері моїх ребер. Думка, припущення, промайнула в моїй голові, як пелюстка на вітрі.

Я діяв інстинктивно, не маючи місця для перепочинку між думкою і дією. Не встигла я про це подумати, як зазирнула всередину себе і знайшла місце, яке колись ділила зі своїми братами і сестрами. Воно було потрісканим і запиленим, ледь помітним, як монета на дні колодязя. Але воно було там.

Брати, сестри, я намагався, не дуже сподіваючись на відповідь. *Я маю її, перипетію, вона тут!*

"Гаррі, - покликав знизу Ріддл, - що ти робиш?"

Я озирнулася на нього. Він був забризканий кров'ю, очі знову світилися від насичення енергією. Поруч з ним був безлад, на який я не наважувався дивитися.

Будь ласка, подумала я.

Майя сіпнулася під моєю рукою.

Уроборос

Примітки до
розділу

Примітки див. в кінці розділу

Я не наважувався відвести погляд, навіть коли Ріддл знову покликала мене на ім'я, цього разу з відтінком нетерпіння. Я торкнулася її обличчя, її шкіра була м'якою, холодною, наче папір під моїми кінчиками пальців.

"Майя?"

Не знаю, чого я очікував; можливо, якась частина мене сподівалася на відповідь. Але, звісно, її не було. Вона залишилася такою, якою була: нерухомою, безголосою, сплячою.

У куточку мого ока промайнув якийсь інший рух, і я роздратовано глянула вниз, впевнена, що побачу, як Ріддл робить якусь іншу, не менш жахливу дію.

Але Ріддл просто стояв, притулившись з нечутливою грацією до стовбура мого дерева. Він витирав рота, його очі спалахували неприродним блиском.

Те, що я побачив, насправді було скупченням місячного світла в центрі кімнати. Це було схоже на якусь галюцинацію, наче теплове викривлення над темною кам'яною підлогою оранжереї, повітря, що перетворюється на рідину.

Майя, подумав я і поворухнувся, балансуючи на мохнатих гілках, щоб схопити її в свої закривавлені обійми, захистити від тієї химерної штуки, що росла внизу. Світло ставало яскравим і різким, наче від липневого сонця, а не від повного, лагідного місяця, і прокладало собі шлях тонкою сріблястою лінією. З грайливим коливанням лінія розділилася надвоє і розтягнулася, наче лук, аж поки перед нами не з'явилося вікно, що висіло в повітрі, в якусь зовсім іншу реальність.

У мене відкрився рот - я впізнала це місце, навіть якщо це був лише його зайвий квадрат. Там теж хтось був, притулившись до невидимого кордону між їхнім і нашим світом.

Пролунав знайомий голос, чистий і мелодійний, як дзвіночок. "Гаррі?"

Еле була такою, якою я її запам'ятав: палаючі жовті очі, глибоко посаджені на юному, жіночному обличчі, губи розтулені в найсолодшому поклоні купідона. Позаду них, повз вражаюче біле сяйво їхніх крил, я побачив знайому залу, яку ми називали Залою Врівноваженості. До горла раптово підступив клубок, і на мить мені захотілося лише одного - увійти туди, **вдихнути** чисте, прозоре повітря рідної домівки.

Я не зовсім розумію, як я так швидко спустився вниз, особливо з Майєю, притиснутою до моїх грудей, якраз там, де Зеб встромив у мене свою руку. Але коли я прийшов до тями, то був лише за крок від нього, а серце калатало в грудях, наче шалений барабанщик.

Мій власний голос був хриплий і страшенно тремтів. "Як ти тут опинилася?"

Еле виглядала так, ніби вони побачили привида, і в деякому сенсі, мабуть, так воно і було. "Ти кликав мене... але як? Як ти кликав?"

"Я не знаю, але це не має значення, - похитав я головою, - брат, я думав, що більше ніколи тебе не побачу, я думав, що ти пішов від мене..."

"Перипетії", - з тихим здивуванням визначила Еле. Їхні погляди ковзнули по хресту позаду мене, а потім знову повернулися до дорогоцінного вантажу, який я ніс. "Ти повинен віддати її мені, Гаррі".

Мені стало трохи соромно від спалаху болю, перш ніж я раціоналізував його для себе. Вони вели війну, і тут, у моїх обіймах, був ключ до того, щоб зупинити її. Звісно, це було б їхньою головною метою, а чого я очікував? Що вони впадуть в мене і заплачуть?

"Так", - погодилася я і подивилася на Рідла, який не рухався з місця. Він залишався нехарактерно тихим, спостерігаючи. "Ти можеш забрати її звідси?"

Еле коротко кивнула, смикнула головою. "Сюди", - простягнули вони руки. "Я не можу пройти, ви повинні привести її до мене".

Я знову подивився на Редла, нервуючи. Де була його реакція? Чому він так легко відмовився від перипетій, після всього цього? Щось було не так, але я точно не збиралася чекати, поки він вирішить, що хоче все це припинити.

Я ступив крок вперед. Вона була така маленька, так м'яко притиснулася до моїх грудей, що я майже не хотів цього робити. Я так довго шукав її... і тепер ми возз'єдналися на скільки - в кращому випадку на кілька хвилин?

Якою б несправедливою це не здавалася, я знала, що потрібно робити. Повільно і з максимальною обережністю я поклав її в трюм Еле, зціпивши зуби від болю в моєму пораненому плечі, коли вона штовхалася. Вона не належала цьому місцю. Їй належало повернутися до смертного світу, який вона залишила, щоб прожити життя, вільне від втручання таких, як я.

Її вага змінилася, а потім зникла, коли Еле забрала її від мене. Вони легко тримали її, таку ж високу і широку, як і вони самі, і вона виглядала ще більш тендітною, колихаючись у цих великих руках.
На її обличчі, на щоках вже знову з'явився рум'янець. На противагу цьому, мої руки вкрилися незручними мурашками, коли вони штовхали її до Небес, і я винувато відчув невелике полегшення, коли відступив назад.

І ось її не стало. Я був з одного боку, а вона - з іншого. "Я

бачу, ти ще не змогла звільнитися від нього".

На мить я розгубився, а потім зрозумів, що вони, мабуть, вловили мій попередній погляд. "Загадка?"

Вони кивнули, красиві обличчя стали холодними від презирства.

Тепер, мабуть, вирішивши приєднатися до розмови, Ріддл прочистив горло і

посміхнувся. Він все ще лущився від крові, з якою з'явився, і мені раптом стало трохи н і я к о в о , к о л и я уявила, як це помітила Еле.

"Послухай, брате", - сказав я, вирішивши проігнорувати коментар - була набагато важливіша тема для обговорення, а саме, чому я зміг зателефонувати їм, і як я можу допомогти переломити ситуацію, як я можу покинути це місце. Я відважився, незважаючи на жахливу крижану погоду, щоб потиснути їхні плечі. "Тепер, коли я тут..."

"Не чіпай мене!" Цей крик застав мене зненацька. Їхні очі спалахнули якоюсь великою і страшною люттю, яку я ніколи раніше не бачив, спрямованою на мене.

Я відсахнувся, збентежений. "Брат?"

"Я не твій брат, Гаррі, - повільно сказала мені Еле. "Ти Інший - ні, ти гірший, бо колись був коханим, але *все одно* зрадив нас".

І як же це було дивно схоже на кігті гарпії в моєму животі. Я впевнена, що моє обличчя зблідло, впевнена, що вони, мабуть, побачили мій біль, бо вони насміхалися тоді, підбадьорені.

"Я не хочу від тебе жодного дотику, жодного слова, жодної брехні зі срібним язиком. Ти занепалий і ганьбишся, і я можу тільки дякувати Отцю нашому, що тобі вистачило порядності покликати мене сюди, щоб повернути те, що ти вкрав".

"Еле, - сказав я, шокований, - я впав, так, але я не Інший..."

"Поглянь на свої *крила,* Гаррі", - сказали вони з болем.

Тоді я згадала, що ангели можуть бачити їх наскрізь, навіть якщо вони приховані. Сором густим і гарячим клубком підступив до мого горла, і я на мить схилила голову, перемагаючи його. "Мені довелося багато чого зробити, щоб знайти її", - промовив я, переборюючи клубок у горлі. "Я намагався, брате Еле, я намагався спокутувати свою провину".

Вони дивилися на мене своїми котячими очима, віями - блідою пасткою для венериних мух. "Ти не викуплений. Ти в пеклі, Гаррі, бо ти безповоротно згрішив".

"Так? А як щодо перипетій?"

Я, напевно, здригнулася б від несподіванки, коли б почула голос Ріддла біля свого вуха, але я все ще була напрочуд важкою від страху. Він штовхнув мене плечем у своє - неушкоджене - і, хоча я знала, що це тільки погіршило думку Еле про мене, я була вдячна за заспокоєння, навіть якщо воно було лише коротким.

"Технічно вона вбила себе. Незалежно від мого впливу, - додав він, дивлячись на Еле. "Це все одно був її вчинок, тож чому вона не є безповоротним грішником?"

Еле насупилася, несхвально. "Вона - перипетії", - сказали

вони. "А Гаррі - твій брат", - терпко відповів Ріддл.

"Він ніщо".

Тоненький, ображений звук, який я видала, коли вдихнула, ніяково відлунював у

вологому, земляному повітрі. Поруч зі мною непомітно розправив плечі Ріддл. Я думаю, можливо, він був

не надто здивований випадковою

жорстокістю. "Я тут, тому що я

намагався", - сказав я.

Еле насмішкувато роззявив рота, щоб завдати, як я впевнений, ще одного ріжучого удару.

Рука опустилася на плече ззаду, і їхні роти стулилися. Вікно, все ще крихке й ефемерне по краях, розтягнулося, як іриска, і дюйм за дюймом відкрилася Збалансована зала: підняті, блискучі дерев'яні лавки, що спускалися до цоколя посередині, кільце стоїчних білосніжних статуй. Ще одна стояла поруч з Еле, новоприбулою, яку я колись добре знав. Той, кого я завжди поважав і ким захоплювався, і, зважаючи на слова Еле, той, чиїх очей я більше не зміг зустріти.

Серафим був найстаршим, найсвятішим з нас.

"Гаррі. Ми шукали тебе". Її голос був настільки ніжним, що від несподіванки я забув про свою нову резолюцію і подивився вгору.

"Сестро", - прошепотіла я.

Теплі телячі очі дивилися на мене, зморшки на її мудрому старому обличчі були знайомі мені, як моя власна рука. "Ми гостро відчули вашу втрату. Я рада бачити тебе здоровою".

Я моргнула. Я знав, як виглядаю: обірване, худе створіння з напіввідрослими чорними крилами і порожніми від гніву очима, в яких ще лишилися синці і кров від моєї бійки. Я не назвав би себе "здоровим" у жодному значенні цього слова.

"Навіщо ти прийшов?" - запитав я. запитав я.

"Тому що ти подзвонив", - просто відповіла вона. Її очі кинулися до постаті, що вимальовувалася за моєю спиною. "Мушу зізнатися, що я стурбована тим, яку компанію ти знайшов".

Рука Ріддла ковзнула теплою рукою по моїй попереку, безшумно і невидимо для двох ангелів попереду.

"Він допоміг", - сказала я, а потім нахмурилася. "У певному сенсі".

"Давно не бачилися, чи не так, - Ріддл втупився в Серафима з непроникним виразом обличчя. "Я майже здивований, що ти мене впізнала".

Серафима, на мій подив, бо я ніколи не бачив, щоб вона виглядала чимось іншим, окрім прекрасного спокою, раптом прикусила губу. "Я завжди буду впізнавати тебе, брате".

Я впевнений, що в той момент на наших з Еле обличчях був однаковий вираз цілковитого нерозуміння.

"Брат", - вигукнула Еле.

Серафим кивнув.

Ріддл пирхнув. "Я не чув цього слова з твоїх вуст щонайменше тисячоліття, Сері".

Мій мозок був схожий на машину, в якій зламався важливий гвинтик.

Вона насупилася, стурбована. "Ти йому не сказала? Він не знав?"

"Це вилетіло у мене з голови", - сказав Ріддл. Його великий палець погладив мою поперек, ніби обережно перевіряючи, чи я ще дихаю. Я впевнена, що не дихала.

Серафима повернулася до мене. "Люцифер колись був одним з нас", - сказала вона, і

тоді я дійсно перестала дихати. Ні. Він ніяк не міг бути...

"Люцифер?" Мій голос завис у повітрі тихим і

крихким. Цвяхи-загадки впивалися в мою спину.

"Так", - тихо сказав він.

"Я не розумію", - сказала я. Ти не можеш бути Люцифером. Ти був лише дитиною, щойно створеною, коли я тебе зустрів".

"Не новостворений", - визнав Ріддл. "Новозанепалі".

"Він був одним із перших, - підтвердив Серафим. "Старший за мене, за тебе.

Я намагався, бо раптом останні сім днів, ні, останні тисячоліття, почали прочитуватися зовсім по-іншому. Не дивно, що він знав, як засіяти мої крила. Не дивно, що він так легко захопив Пекло. Навіть усі наші суперечки - він знав з власного досвіду, про що я говорив, і саме тому його закиди були такими розумними.

"Не дивись так зраджено", - сказав Ріддл і відпустив руку на моїй спині. "Єдине, що змінилося, це те, що у мене з'явилося ім'я, якого ти не знав. Прибережи цей вираз для тих, хто вигнав тебе, бо ти намагався врятувати іншого".

Серафим насупився ще дужче. "Ми не вигнали його. Він дозволив загубити життя і таким чином втратив свою Божественність".

Ріддл закотив очі. "О, будь ласка. Як на мене, то це була спланована ситуація".

"Як ти смієш, - втрутилася Еле, розлючена. Я майже забула, що вони там були.

"Як ти міг зберігати таку таємницю?" Я звернувся до Ріддла. "Так

довго?" Він знизав плечима. "Це змінило б речі, які я не хотів

змінювати".

"Гаррі, - заговорила Серафима. "Це ще один прикрий приклад його підступності. Ти не повинен бути тут, з ним - повертайся до нас, повертайся додому".

І ось вони пролунали, слова, які я мріяв почути протягом семи днів, слова, заради яких

я був готовий на все. Поруч з нею зблідла Еле, але мовчала. Але я читав по їхніх обличчях: вони були категорично не згодні.

"Я допоможу тобі, якщо ти захочеш повернутися. Ти більше ніколи не побачиш цього місця".

Мій погляд ковзнув за ними обома, до чистих, впорядкованих ліній, що утворювали Збалансовану залу. Це був дім - з ним були пов'язані тисячі спогадів, тисячі інших місць на Небесах, які я любила. Нічого не змінилося.

Тільки це не було тихою правдою, чи не так? Нічого не змінилося, але раптом все здалося таким іншим.

Це був я.

Я був таким самим тисячоліттями, а за сім днів став чимось новим. Тепер, коли я думав про досконале, прекрасне місце мого Отця, про те, що ніхто не страждає так, я к багато хто страждає тут, внизу, я відчув нове почуття. Було жарко і незатишно, і хоча я уникав цього слова, мушу визнати, що воно було напрочуд схоже на гіркоту. Тому що, незважаючи на всю свою брехню, Ріддл - Люцифер - не обов'язково п о м и л я в с я, коли говорив, що Пекло - це місце для небажаних, для всього, що не є досконалим і добрим. А потім я подумав про те, як Він прирік мене бути тут, бо я намагався врятувати одного з них - того, кого він любив настільки, що просто вигнав, викинув, а не знищив повністю.

Цікаво, чи хтось із них прочитав це на моєму обличчі. Серафимо, я думаю, вона це побачила. На мить вона засмутилася.

"Ні", - сказала я. "Я не можу повернутися."

Потім настала тиша, тиша, що мала певну

вагу. "Ти впевнений?" - прошепотіла вона.

"Я", - сказав я, хоча це було не так. Чи діяв я з гордості? Гніву? Чи я припустився колосальної помилки? У мене більше не залишилося сил думати про це.

"Тоді мені справді шкода", - сказала вона.

Піднявся вітерець. Він дзюркотів у повітрі, м'який поштовх повітря повз наші обличчя, досить сильний, щоб волосся Ріддла розвіялося навколо його голови. Він чомусь виглядав знервованим. Може, через мою заяву.

"Загадка", - сказав я, - "я..."

А потім світ розвалився.

*

Темрява. Я був занурений у чорноту, тільки вона була в моїй голові. Вона була такою темною, такою непроникною і холодною, що я закричала, а потім вона тріснула, сильне здригання болю, світла і розгубленості.

Щось відкривалося, було таке відчуття, ніби мою голову розірвало навпіл і якась жахлива сутність просунулася всередину, а потім...

Потім я згадав.

*

Сім днів тому

Я знав цю сцену.

Дах. Моя дитина, мертва на землі далеко внизу, моє тіло, що корчиться на бетоні від болю, коли сонце спалювало його.

Я дивився, як вдруге те, що залишилося від Єзекіїля, розвіялося на вітрі, як осіннє листя. Його більше не було, і я знову почув, як мої брати і сестри плачуть, відчуваючи втрату.

Почулося повільне постукування. Кроки.

Чому так сталося? Чому я був змушений знову спостерігати цей жахливий момент? Чи був це Бог
-Він карає мене?

Я згадала ось що. Ріддл, що йде до мене... і в ту ж мить знайомі ноги заповнили мій зір. Гарячий струмінь крові капнув мені на щоку. Це я теж пам'ятаю.

"Мій любий Гаррі, - сказав Ріддл голосом, насиченим силою, яку він щойно спожив.

Я відчув, як мої крила починають розвалюватися, коли я помираю. Я відкрила рот. Я не могла контролювати це, слова випадали, і я безпорадно спостерігала, як сцена повторюється.

"Дайте мені спокійно пройти", - сказав я.

"О ні", - почув я його сміх. "Тепер ти не зможеш цього зробити".

І це було тоді, коли я помер, так, коли я впав? Я не розуміла. Чому я повернувся сюди? Моє бачення потьмяніло, мерехтіло темне-світле-темне, як тінь від пожежі.

Рука опустилася на моє чоло, все ще гаряче від вмираючої Божественності мого брата. "Не засинай на мені", - прошепотів він.

Це було... нове. Такого раніше не траплялося, останнє, що я пам'ятаю, це речення. *ти не можеш зробити це зараз.*

Сила вливалася в мене через шкіру Ріддла, як отрута. Вона пробігла по кожній жилці, кожній клітині, прослизнула в глибину мого серця. Вона знайшла вбивче світло, яке Єзекіїль кинув у мене, і *забрала його*. Всмоктав його прямо вгору, назад у свої пальці, де згорнулася решта. Навіть попри паніку, я все ще не розуміла, як він міг це зробити - як він не згорів живцем.

Він підтримав мене, тепер, коли я вже не вмирала. Провів пальцями по моїх крилах, з цікавістю спостерігав, як вони відриваються, повні білого попелу. Найкраще в мені, найчистіше, тріпотіло на вітрі, як пелюстки навесні.

"Красива, бо цвіте, - сказав він, - особлива, бо падає".

"Залиш мене", - задихалася я від нього. Я намагалася відштовхнути його, але в мене нічого не залишилося. Ні сил, ні енергії, ні емоцій, крім жаху.

"О, ні, ні", - шикнув він на мене, дихаючи мені в волосся, коли гойдав мене. Від нього пахло димом, кров'ю і смертю. "Гаррі, хіба ти не бачиш? Ти врятував мене". У його голосі чулася посмішка. "Ти *зруйнував себе заради* мене".

Я не могла не ридати. Мені було байдуже. "Ти вбила його."

"Він нічого не означає, люба". Єдиний світ мав передчуття відлуння.

З кожним морганням я відчував себе сильнішим. Я намагалася вхопитися за крила, притиснути їх до спини, але вони сипалися крізь руки, як пісок. Я заплакав.

"Я поверну їх тобі", - сказав Ріддл і погладив мене по руках. Він тримав мене так, ніби я була коштовністю, ніби я була зроблена зі скла. "Обіцяю, ти знову будеш літати".

Я знову відштовхнула його, але марно. Він легко опирався, припав носом до моєї шиї, вдихнув мене. Що я такого зробила, що він став таким? Я не розуміла.

"Навіщо ти це робиш?"

"Тому що я люблю тебе", - просто відповів Ріддл.

У мене перехопило подих від шоку, тіло міцно притиснулося до нього.

Він продовжував, слова були тихими і розмірених. "Я не хотів цього - цього *існування.* Я збирався дозволити йому вбити мене. А потім, звичайно, це був ти. Це завжди ти". Здавалося, він говорив майже сам з собою. "Я збирався забути тебе, знаєш. Я знаю, що для тебе це ніколи не було особистим - просто, - його голос ледь не тріснув, настільки він був грубим, - просто ти така, яка є. А потім ти..."

Я похитала головою, але він, здавалося, не помітив, надто зайнятий, притискаючись до мене.

"Ти ледь не помер, Гаррі", - його руки обійняли мене, притискаючи до себе. Його красиві, заплямовані чорнилом крила закружляли навколо нас, наче ніч, що тягнеться

по небу. "Заради *мене*".

Тоді як він міг сказати, що це не було особистим? "Я дозволила тобі встромити ніж мені в серце, коли я горіла", - сказала я, не вірячи. "Я вирізав для тебе шматочок *себе"*.

Ріддл знову засміявся. "Так, але я знаю тебе, ти хочеш врятувати всіх".

Моє горло стислося, коли цей жахливий звук пролунав у моїй голові. Останній, швидкоплинний *удар* її серця. Здається, я нікого не врятувала. Навіть себе.

Ріддл замовк. Він вдихав мене, глибокими, рівними вдихами. Я не знала, про що він думав. Що він планував зробити. Ми просто сиділи, притулившись один до одного, на шкільному даху, а сонце било крізь притулок його крил.

Що мені робити? Мої брати і сестри мали б приїхати... власне, чому вони ще не приїхали? Це був Редл?

Мені здавалося, що минули години, ніби я вже була в пеклі, перш ніж він заговорив. Він занурився обличчям у мою шию. "Я пропоную тобі угоду", - тихо промовив він.

"Мені не потрібна твоя угода". Я був надто втомлений, щоб викликати злість зараз.

"Я поверну тобі твою дитину", - відлунювали в моїй вушній раковині його слова.

Я закам'янів. Вивернулася, незважаючи на біль, що заревів у спині, від чергової хвилі пилу, яку підхопив вітер. Ми опинилися віч-на-віч. Я втупилася в його очі, в п у ч о к м о к р и х вій, в його красу, навіть таку, як зараз. Шукала в них будь-що, але не бачила покірності.

Його слова запали мені в душу. Я похитала головою, з повним ротом отрути. "Як ти

можеш бути таким *жорстоким*?" Він здавався щиро здивованим. "Жорстоким?"

"С-с-сказати мені ці речі, після того, що ти зробив".

Його обгорілі чорні руки стискали мої щоки, а вираз обличчя був таким серйозним, яким я його ніколи не бачила. "Ні, ні, це не жарт. Я присягаюся тобі, я поверну її тобі".

Я шукала його обличчя, біль на ньому, відчай. Я не хотіла його. Я не хотіла нічого, крім меду, який він мені запропонував. Я знала, що це пастка. Але я все одно спробувала б його на смак.

"У чому справа?" запитав я, виснажений.

Він на мить замовк, замислившись. "Ти проведеш п'ять днів у пеклі, зі мною. Якщо по закінченні цього часу ти все ще захочеш повернутися до смертного світу, я відпущу і тебе, і перипетії вільно. Присягаюся, - додав він на мій недовірливий погляд. "Але якщо ви вирішите залишитися... тоді ви обидва належите мені".

Я відчув, як його сила зростає. Він не звик її контролювати, і я відчула її смак, його запаморочення від цієї ідеї. Мене пронизали сумніви. Він не любив мене, в цьому я була впевнена. Я не думала, що т а к а істота, як він, здатна на це. Але зацикленість? Одержимість? Так. На це він був цілком здатний.

Це здавалося надто легким. Я не бачив жодного способу, яким би я не виграв. І я знав, як працюють ці угоди. "У чому твій підступ?"

Він кивнув, очікуючи мого запитання. "Ви забудете цю розмову". Я

відступила назад. "І це все?"

"Так. Я дозволю пеклу забрати тебе. А потім я прийду і знайду тебе - і почнеться п'ять днів".

Надія. Ця жахлива, небезпечна емоція спалахнула в мені, наче сухий хмиз. Хоч як би я не довіряла йому - звісно, не довіряла, тому, хто щойно вбив мого брата, - демон мусить підкорятися законам своєї угоди. Передчуття гуло в повітрі навколо нас. Я вдихнула його, відчувши, як воно піднімається в мені, як запаморочення.

Моя дитина... Я міг би врятувати її. Я міг би використати його наївність, його одержимість. Це прокляло б мене... але тоді я вже був проклятий.

Я заговорила, не подумавши, хоча мій голос звучав, як голос привида. "Тоді я погоджуюся на твою пропозицію".

На його обличчі застигло задоволення. На якусь мить він подивився на мене не по-людськи, а по-звірячому. Як пантера, по-звірячому, як тварина, що спостерігає за своєю здобиччю. А потім він посміхнувся, повільною, спокійною посмішкою. Нахилився на дюйм ближче, торкнувся кінчиком носа мого. Я відчула його дихання на своїх губах, не могла через це поворухнутися.

"Тоді все зроблено", - прошепотів він.

Ланцюги угоди обгорнули мене навколо себе. Я майже чула *брязкіт* замка, коли він зачинився.

"А тепер? запитала я. Моє серце дико билося в ребрах. Було важче, ніж я думала, відштовхнути від себе інстинкт, який кричав мені тікати*, дозволити собі померти,* який підказував мені, що я зіграла йому на руку.

Він дивився на мене, і його посмішка була з відтінком покірності,

маслянистою плівкою роздратування. "Тепер я повинен дозволити тобі

впасти".

*

Біль. Спина - вогняна смуга, ребра обгоріли до чорного вугілля. Я виринула на поверхню, на мить відчула чиюсь руку, що обіймала мене, гойдаючи вперед-назад, знайомий запах.

"Вибач, люба, що я так довго, - прошепотів Ріддл у моє волосся, - але я знайшов тебе, як і обіцяв. Ти не хочеш розплющити очі? Ну ж бо, Гаррі. Ти ж хочеш

покажи мені, чи не так? Хочеш довести, що я помиляюся? Гаррі... Гаррі, будь ласка, *будь ласка,* розплющ очі."

*

Ніхто не здивувався, коли я повернулася до себе. Ну, взагалі-то, Еле виглядала приголомшеною, але це був їхній постійний вираз обличчя вже деякий час.

"...знав?" тихо промовив Ріддл до Серафима, який виглядав незадоволеним. "Я не був упевнений."

Мої очі звузилися, злість стала раптовим, плюючим звіром. Я крутнулася до нього, штовхнула себе прямо в обличчя. "Ти, - виплюнув я з огидою, - ти уклав зі мною *угоду*?"

Він мав нахабство знизати плечима, з незворушним обличчям. "Ти прийняв це."

По мені пробігла тріщина, кожне відчуття різко загострилося: ртутний блиск його очей, р е л ь є ф н і чорні тіні дерев навколо нас, крила Серафими, що розпростерлися, як у орла, за її спиною, капаючий хрест у кутку. Я вирішила залишитися, і якою ж я була *дурепою*! Навіщо я зіграла йому на руку?

"І що тепер? Я залишуся тут, щоб ти бавився зі мною, коли тобі набридне розривати людей на частини?" Я ненавиділа, що він бачив, як я тремчу, ненавиділа, що він залишався таким спокійним.

"Ти і дівчинка - мої", - повільно промовив він. І хоч як би це не здавалося загарбницьким, хоч як би не змушувало мене наїжачитися, він говорив правду. Я відчула, як воно в мене всередині стало на своє місце, підтягнулося.

Ангели мовчали. Напевно, так само розгублено, як і я. Я дарував їм спасіння, а потім забрав його.

Очі горіли, але я відмовлялася плакати. "Як ти міг мене так обдурити? Весь цей час, коли я спотикалася, як дурепа..."

"Ну, у мене був план, - сказав він з легким роздратуванням, - але ми всі знаємо, що ти не з тих, хто сидить тихо і дозволяє, щоб все відбувалося так, як має відбуватися".

"Ох, і як же мені шкода, що я не дозволила тобі просто ув'язнити мене у своїй спальні", - сказала я в'їдливо. "Справді, це, мабуть, було так незручно".

Його щелепа стиснулася. "Я намагався вберегти тебе".

Я гірко розсміялася. "Єдине, від чого мене треба оберігати - це від *тебе*".

І хоча це було незначне, ледь помітне здригання, воно все одно принесло мені нудотне задоволення. Нехай йому буде так само боляче, як і мені, подумала я.

Його голос став крижаним. "Ти вже забув, що я тобі казав? Я люблю тебе, Гаррі. Усе, що я робив, я робив для *тебе*".

Я шукала, що сказати. Залишилася тільки жорстокість, і моє обличчя горіло від неї. "Те, що ти відчуваєш - це не любов, це те саме, що відчуває дитина до своєї іграшки, коли хтось намагається її відібрати..."

Повітря стало тихим, будь-який звук засмоктало у вакуум, поки не залишилося тільки моє серцебиття і *клацання,* коли мої вуха лопнули,

Я витріщилася на нього, відчуваючи, як страх пробирається крізь мене. Я була достатньо розлючена, щоб відштовхнути його, не звертаючи уваги на те, що волосся на моїх руках стало дибки, на те, як Серафима виглядала так, ніби хотіла простягнути руку в пекло, щоб забрати мене.

Я стиснула щелепу, вичавила з себе слова. "Ти не любиш мене. Ти хочеш

володіти мною." Його очі спалахнули на мене. "Пам'ятаєш нашу угоду? *Я вже*

пам'ятаю."

Щось гаряче скрутилося в моєму животі, гнів, а потім різко охололо. Його брови нахмурилися, коли я застигла від усвідомлення, і з жахом подивилася на Майю, яка все ще скрутилася калачиком на руках у Еле. *О*, я зрозумів, відчуваючи, що тону. О, *ні.* Я підійшла ближче до нього, взяла його за руку. Моє серце забилося так швидко, що мені стало погано. "Ріддл, - відчайдушно сказала я, - тільки не вона".

Він підняв брову. "Вона - це перипетії, Гаррі."

Я похитала головою. "Вона *дитина*. Їй потрібно бути у світі смертних, їй потрібно бути в безпеці".

Ріддл пирхнув. "Що саме, по-твоєму, я збираюся з нею зробити? Їй було добре спати тут".

"Будь ласка", - сказала я покірно. Його очі трохи розширилися при цих словах. Я не думаю, що хтось із нас справді очікував, що я буду благати, але я відкинув би свою гордість, відкинув би все, якби це означало, що я можу повернути їй те, що взяв. "Бери мене, мені байдуже, але її...

"Гаррі. Голос Серафими був чистим, як вода, прорізаючи напружену атмосферу, яку ми з Ріддлом створили навколо себе. "Твоя дитина буде в безпеці зі мною, не хвилюйся".

Я розгублено відпустила руку Ріддла.

"Що?" "Тобі не потрібно турбуватися про

Майю".

"Я уклав угоду", - сказав я повільно, принижено. Я не хотів, щоб вона знала, не хотів, щоб хтось знав, що я так низько впав.

"Я знаю про твою угоду". Серафим виглядав засмученим. "Та це не має значення. Вона

буде в безпеці." "Але, - я проковтнула сухість у горлі. "Умови включали і її теж".

Серафима зітхнула. Я ледве вірив у це, настільки це було нехарактерно для нього. "Ні, братику. Вони цього не робили."

Я першим побачив, як зміни відбуваються з Ріддлом. Поступове заклякання його хребта, його груди завмерли на долю секунди, коли він перестав дихати. Я не розуміла. Що я пропустив?

"От бляха", - пробурмотів Ріддл. Він звучав серйозно, здивовано, але водночас захоплено, чого я не міг зрозуміти.

"Сестро?" запитала я, все ще дивлячись між ними.

Очі Серафими, її прекрасні карі очі, стали потворними від жалю. "Мені шкода, Гаррі", - лагідно сказала вона.

Я похитала головою. "Я не розумію."

Чорні пальці Ріддла затуляли йому рота, але навіть крізь них я бачив його посмішку, що витікала з нього.

"Майя - це не перипетії, - лагідно сказав Серафим.

Навколо нас дерева махали гілками, і кілька рожевих пелюсток злетіли на підлогу, наче сніг, перш ніж зануритися в кров. У вухах дзвеніло, як зазвичай буває перед тим, як людина втрачає свідомість. Але я не мала такої розкоші, як втеча.

Сміх вирвався з мене, тонкий, гіркий, недовірливий. "Що?" Я похитала головою. "Це... це неможливо".

"Вона не може брехати." Це був Редл, тихий голос, який заговорив. "Ти ж знаєш, що вона не може". І я знала: ангели не народжуються зі здатністю до обману, доки ми не приймемо смертну форму.

Від нерішучості Серафима волосся на моїх руках стало дибки, а в животі похололо. "Серафимо?" перепитала я, злякавшись, коли вона нічого не відповіла. "Тоді хто?"

Моя сестра відкрила рот, на мить втративши дар мови. А потім вимовила лише три слова, три швидкі кулі.

"Це ти."

Примітки до розділу наприкінці

сюрприз! залишився ще один розділ (а потім епілог!) :D

Серафим - серафим ("палаючий") - тип небесної або небесної істоти, що походить з давнього юдаїзму. Термін відіграє важливу роль у подальшому юдаїзмі, християнстві та ісламі. Традиція ставить серафимів на найвищий щабель

у християнській ангелології.

Впав.

Думаю, в минулому я часто плутав шок і несподіванку. Здивування - це відчуття, ніби килим вибитий з-під ніг, ніби мозок змушений бігти наввипередки, а м'язи напружуються, готуючись до втечі чи боротьби.

Шок, з іншого боку, - це заціпеніння. Це коли ти застрягаєш, застигаєш у часі, не в змозі ні думати, ні рухатися, ні робити щось інше, окрім як слухати, як слова відлунюють у твоїй голові, і відчайдушно намагатися надати їм якогось сенсу.

Це було останнє, що я відчула, тонучи в тиші, в якій зупинилося моє серце. Я не знала, що сказати, мій язик занімів, у роті затерпло.

Серафима злегка схилила голову. "Пробач, що приховувала це від тебе".

Це все одно не мало жодного сенсу. Я ковтнув, змусив губи ворушитися. "Я - занепалий", - спромігся прохрипіти я. "Як я можу бути перипетією, якщо я *занепала*?"

"Я розумію вашу розгубленість..."

Але моя думка вже крутилася, стрибала вперед, потрапивши в ураган. "Роки", - це слово стало ударом, - "я витратив роки, спостерігаючи за нею, я допомагав їй рости, я боровся за неї, я впав за неї".

"І це було чудово, - голос Серафими був м'яким і сповненим любові, - необхідно".

Мені спало на думку щось інше, щось настільки жахливе, що я майже не хотів про це думати. "І, - продовжував я, повільно відшліфовуючи цей кривавий, усміхнений ланцюжок логіки, - якби я був перипетією... то як же тоді бути з вибором?"

Вибір, який повинен був прокляти або рай, або пекло, покласти край нашій багатовіковій кривавій війні?

Обличчя Серафима пом'якшало від співчуття. "Ти вирішив залишитися". Її погляд ковзнув до демона поруч зі мною. "Тут, з ним".

Я витріщився на неї: "Але я не знав. Звідки мені було знати, що це..." Мій голос був таким сирим, що мені довелося зупинитися, щоб проковтнути клубок у горлі, перш ніж закричати.

Вона чомусь посміхнулася. "Ти не міг. Але в цьому завжди був сенс".

Нігті впилися в плоть моєї долоні, коли я стиснула руки в кулаки, чотири півмісяці болю, що заземлює. "Я засудила тебе?"

Вона на мить замовкла. "Це залежить, брате, від того, що ти хочеш, щоб сталося зараз".

Це було жорстоко, що саме в цей момент повітря навколо моїх братів і сестер замерехтіло. Ми всі знали це одразу, не було потреби, не було сенсу запитувати: з

остаточністю цих слів її роль була завершена.

нарешті зіграно, завіса готова зачинитися.

"Зачекай, - сказала я в жаху, - ти не можеш піти зараз!" Я був готовий кинутися туди... але я не мав жодного уявлення, що станеться, як я відреагую на Небеса, і що зробить Ріддл.

"Готово, - сказав Серафим. "І ми повинні йти. Ми не повинні бути тут".

"Сестро", - я простягнула руку в якомусь перерваному жесті, але це відбувалося надто швидко, щоб я могла щось зробити. Еле і Майя вже не були видимими для нас. У мене скрутило горло. "Мені дуже шкода".

Серафима посміхнулася. "Ти була єдиною з нас, кому могло вистачити цікавості полюбити його у відповідь".

І ось так просто - так швидко я відчув біль, моргнув, переконаний, що це був жорстокий обман світла - вони зникли.

Ми з Ріддлом стояли там, самі, посеред покручених джунглів дерев, двох понівечених пар чорних крил і закривавленої, залитої місячним світлом підлоги. Він дивився на мене. Злегка похитав головою, ніби дивуючись.

Я видихнула і спробувала зібрати хиткі уламки себе докупи. Кінчики пальців, губи, ступні - все заніміло, мене нудило і я спітніла, наче за кілька секунд я могла розсипатися. Все, про що я могла думати, це останній образ обличчя Серафими: бліде, урочисте, сумне. І що я більше ніколи не побачу її - ніколи не побачу Еле, яка зневажала мене, ніколи не побачу Майю... Я був у пастці тут, унизу. І я не мав жодного уявлення, що робити, що означає бути перипетією, якщо вже занадто пізно, якщо мої брати і сестри лежать розбиті і пошматовані на полях битв, і *все це через* мене - *і все через мене...*

Рука лягла мені на груди, розчепіривши пальці. "Не забувай дихати", - сказав мені Ріддл.

Це було характерно для нього - сухий і тупий. Але якимось чином знайомство з ним розблокувало паніку, і мої легені нарешті роздулися, кисень повернувся в мої вени, коли я задихалася. Ріддл пирхнув. Я підняла голову рівно настільки, щоб глянути на нього, роздратована тим, що він виглядав ще більш розваженим.

Я зробила кілька повільних вдихів і спробувала взяти себе в руки. Я не могла дозволити собі бути такою неврівноваженою, не зараз і не з ним... але було так багато *почуттів*. Лють, що він мав нахабство укласти таку угоду, угоду, яка призвела до цього безладу; горе від того, що я знову втратила Майю; гіркий шок від одкровення Серафима; цілий заплутаний клубок плутанини від того, що він сказав мені в моїх відсутніх спогадах. Всі ці емоції високої інтенсивності залишили мене виснаженим. Не кажучи вже про стан, в якому я перебував: з мого плеча все ще сочилася цівка крові, а руки і обличчя були вимазані попелом від багаття, яке я розпалив.

Але який інший вибір у мене був, окрім як продовжувати?

Я випросталася. Теплиця навколо нас була напруженою і настороженою. У якийсь момент місяць поглинули хмари, і тіні здавалися сильнішими, повітря - холоднішим і солодшим. Мені стало цікаво, що роблять гості, чи вони все ще перебувають у цій дивній, незайманій бальній залі.

"Так", - сказала я, наче камінчик, кинутий у воду. Навколо нас прокотилися хвилі тиші.

Загадка підповзла ближче в темряві, наче змія. "Отже." Він здавався задумливим. "Гаррі перипетії".

"Не називай мене так", - різко сказала я.

"Чому ні? Це ж те, ким ти є, чи не так?" Він стояв наді мною, високий і грізний. Його тонка шия була поцяткована кільцем чорних синців, з однієї ніздрі сочилася кров.

"Тож мені називати тебе Люцифером?"

Він ніяк не відреагував, але щось у мені, найстаріша частина, все одно стиснулося. "Ні", - пробурмотів він. "Ти не будеш мене так називати".

"І чому це так?"

"Я не хочу ім'я, яке він мені дав".

Я витріщився на нього. "Я теж".

Поволі його обличчя потроху розплющилося, очі потеплішали. Я зрозуміла те, що не знала, як до цього ставитися: той дивний проблиск, який я іноді помічала в його погляді, той, який я не могла зрозуміти... це була *прихильність, чи не так*?

Він зітхнув, все ще дивлячись на мене. "Повна сюрпризів, чи не так?"

Я потерла очі і раптом відчула, що втомилася до кісток. "Що

тепер?" "Можна спробувати виграти війну."

Я знову відкрив їх і засміявся. "Ні. Я не виграю жодної війни". Я перевів подих, дозволив цьому вирватися з мене так повільно, як тільки міг. Слова виходили з мене так само легко, як і рішення. "З мене досить. Я не хочу бути ще одним пішаком. Ви всі можете робити, що хочете, я вмиваю руки".

Посмішка Ріддла згасла.

"І ти", - витріщилася я на нього, задоволена, коли він, здавалося, виглядав невиразно стривоженим. "Ти збрехав мені".

"Я ніколи не брехав, - обережно сказав він. "Я

замовчував. Це зовсім інше." "Ти вважала мене дурнем".

Його голос став м'яким. "Ти не дурень, Гаррі. Ти був у відчаї."

"Так, - погодився я, - і ти цим скористався. Ти дозволила мені забути". Я намагалася відпустити злість всередині себе, намагалася видихнути її в словах. "Це була пастка".

Ріддл зробив крок до мене. "Що ти хочеш, щоб я сказав, Гаррі? Ти б мене послухав?" Він пирхнув. "Ні, звичайно, не послухав би. Ти ж мене ненавидів."

Ненавиджу. Таке легке слово в минулому часі, чи не так? Цікаво, чи знав він, що якась

частина мене все ще ненавиділа. "Ти міг би мені сказати", - сказав я йому. "Що ти був

братом..."

Ріддл виглядав огидно. "Я не твій брат." "що ти

був ангелом, що ти був *Люцифером*.

Він зморщив носа від цього слова. "Послухайте, - підкреслив він, хитаючи головою. "Ти маєш зрозуміти... Я *нікому* не міг довіряти. Навіть тобі. Якби тут, внизу, дізналися, якби у них були якісь докази, мене б зарізали. А я тоді був слабким, пам'ятаєш?"

Так, я пам'ятав того хлопчика. Як він схопив мене за руку, коли звір стрибнув на нього, сяючі сріблясті очі, сповнені тихого страху. "Я думав, ти хочеш, щоб тебе вбили". Ці слова мали кислий присмак на моєму язиці.

"Так."

Я відкрив рота. Знову закрий його, хрестик. *"Чому?"*

Його зітхання було довгим і втомленим, зітхання людини, яка давно змирилася зі своїм горем. "Він вигнав мене, Гаррі, мій власний батько. Подалі від моєї сім'ї, подалі від мого дому, і в *це місце,* де я був слабкий, наляканий і - самотній".

На останньому слові його голос прозвучав дивно, як би він не намагався це приховати.

"І це було неправильно", - сказала я йому, незважаючи на те, що потилицю поколювало. "Мені шкода, що так сталося. Але... Я думала, Зеб ...?"

Ріддл виглядав так, ніби хотів розсміятися. "Батько Зеба був поруч занадто довго, щоб не запідозрити, навіть якщо у нього не було ніяких підтверджень. Він чекав, що я розкрию його, тому тримав мене поруч". Його посмішка стала гіркою.

"Він був господарем Пекельного Пса? Того, що намагався тебе вбити?" Коли я вимовив ці слова, моя пам'ять повернула мені ім'я, яке я чув, разом з образом дивного, худорлявого чоловіка верхи на слинявому звірі. "Данталіон?"

"Ні", - здавалося, Ріддл розвеселився. "Він був нашим репетитором. Це було

щось зовсім інше." Я витріщився на нього, поки він не заспокоївся.

"Я спровокувала його на це. Я збирався дозволити цьому статися, а потім ти... ну".

Я відчула, як на моєму обличчі з'явилася хмурість. "Ти

спровокував це. Навмисно." Ріддл пирхнув. "Що я можу

сказати? Підліткова тривога."

Хвиля люті піднялася в мені, і я насупився на нього. "Ти ідіот". "Не я

відрізав їм душу заради демона", - зауважив він.

"Хіба не так?" Мені було боляче, але я розправила крила, щоб він побачив чорне пір'я, маленьке, але блискуче.

Його обличчя стало власницьким. "Туше".

Тоді ми обидва мовчали. Мені було ніяково - стільки всього треба було сказати. Але я не знала, як підняти цю тему, і чи *хотіла я її піднімати*.

"Ти повинен був сказати мені, - сказала я після паузи, цього разу м'якше, бо його очі потеплішали. "Ким ти був. Я б спробувала допомогти".

Тоді він посміхнувся, справжньою посмішкою, маленькою і сумною, і простягнув руку, щоб провести великим пальцем по округлості моєї щоки. "Тобі було б огидно".

Мій хребет затремтів. "Ні, - сказала я, - я б не стала. Не думаю, що ти розумієш, ти завжди була..." Чому я почервоніла на це? Я намагався відігнати це; яке безглузде смертне похмілля.

"Були що?" підказав Ріддл.

Тоді мені довелося відвести його погляд і замість цього вдивитися в темряву дерев. "Важливий", - вирішила я. ″Ти завжди був важливим для мене, і... - слова продовжували вислизати з моїх вуст, - це не має ніякого сенсу, тому що ти *поганий*, ти робив жахливі, жахливі речі, і ти робив людям боляче, і я неодмінно повинна ненавидіти тебе за це. І все ж..."

Він чекав, з порожнім обличчям, наче робив це навмисно (так воно і було), а я знизувала плечима, безпорадна і злюща. "Я не можу."

Його пальці, довгі, чорні, як веретено, стискали моє підборіддя, щоб повернути голову, поки я не мала іншого вибору, окрім як зустрітися з його поглядом. І ось вона знову - прихильність. "Тож, якщо ти не ненавидиш мене, що ти відчуваєш?"

Відчуття було таке, ніби я йду по натягнутому канату, і щоразу, коли я говорила, я піднімала ногу, не впевнена, чи витримає вона мою вагу, коли я її опускатиму назад. "Я не знаю."

Куточки його рота піднялися. "Так", - пробурмотів він, - "ти знаєш".

Я не хотів цього говорити. Тому що це все змінило б, і я не був ідіотом, я точно знав, як саме. На моєму порозі стояв монстр, і він був там тисячу років, а тепер... тепер я збиралася *запросити його* всередину -

"Хочеш, щоб я тобі допоміг?"

Але він був *хороший*, точно знав, як мене штовхнути. Я заплющила очі. Подумала, вперше в житті, про брехню, про те, як це відчувається, про печію від неї на язиці.

"Я відчуваю..." Мій рот закрився, безмовний протягом серцебиття, і ще одного, а потім, "ніби ти -" світ навколо мене, здавалося, затамував подих - "ніби ти *зруйнував* мене."

Я відчула тиск спочатку на щелепу, коли його пальці впилися в неї, а потім його рука обхопила мою талію, притиснувши нас так міцно, що я відчула запах крові на ньому, обпаленої електрики Божества. Йому це *подобалося.*

"А я?"

Я подивився на нього, шукав його поглядом. "Так", - тихо сказала я. "Звісно, що так".

Що я зробила з собою, що так хотіла його, що згоріла від цього? Я затремтіла, коли притулилася до його вуст. Моє дихання, мої коліна, вся я тремтіла, виснажена, з болем і перемогою. Час сповільнився. Все звузилося до того, що його губи були м'якими під моїми, звук, який він видавав у глибині горла, тепло його тіла проти мене. Було так *тепло,* це відчуття в моєму тілі, і в грудях якось боліло, якийсь фантомний біль, який я не зовсім розуміла.

Він відступив назад, здивовано подивився на мене. Я не знаю, який вираз він побачив, але його рука знайшла мою потилицю, і він знову нахилився ближче, зіткнувшись нашими носами.

"Гаррі", - прошепотів він мені в губи, а потім поцілував мене, знову і знову, поки я не розтанула під ним, поки його рот *нарешті не* відкрився, гарячий і вологий, і я не облизала його всередині.

Він завжди був такий голодний. І зараз я теж була голодною, відчувала себе п'яною, залежною - але це було глибше, ніж тоді, біля багаття, дивне темне відчуття, яке проникало в мої кістки, яке змушувало мене вчепитися в нього, впиватися нігтями в нього, поки він не носитиме на собі мій слід, мої рани.

Знайома прохолода прослизнула навколо нас одночасно з тим, як я відчула, як його силова щітка статично торкнулася моєї шкіри.

Я вирвалася, у мене паморочилося в голові. "Зачекай."

"Чекати?" Він прикусив мою нижню губу, притягнув мене до себе.

Це було надзвичайно відволікаюче. Я була захоплена ним ще кілька секунд, перш ніж мені вдалося відштовхнути його знову. "Загадка".

"*Гаррі*", - сказав він мені в рот.

Я все одно спізнилася: темрява поглинула нас, і нас понесло, а він все ще тримав мене в своїх руках. Але тепер щось було інакше. Я не знаю, як і чому, але я відчувала рух його тіней, як вони розтягувалися на молекулярні відстані, несучи нас за собою. Це було інстинктивно, як дихання, простягнути руку і потягнути за одну з них, і ми зупинилися, застигши в темряві.

Ріддл відступив назад, насторожений, і я посміхнулася йому, перш ніж дозволити їм вислизнути з моїх рук.

Наступне, що я пам'ятаю, він лежав піді мною на знайомому широкому ліжку. На полицях сонно ворушилися кілька дивних металевих дрібничок і позіхала венерина мухоловка, коли ми прийшли.

"Щось новеньке", - сказав Ріддл піді мною. Я подивилася вниз і побачила, що сиджу на його талії, а демон заінтриговано дивиться на мене.

Я красномовно вимовила "Ух" і спробувала поворухнутися, але його руки знайшли мої стегна і притиснули мене до себе.

"Ні, не треба, - посміхнувся він. "Схоже, що ти все-таки перипетія. Звідки ти знаєш, як це робиться?"

Я прочистила горло, гіперусвідомлюючи теплий зсув м'язів піді мною, як виглядає його торс, витягнутий на темних простирадлах. "Що ти маєш на увазі?"

"Не думаю, що ти розумієш, як важко зараз йти проти мене. Я ще не встиг познайомитися з Божественністю." Він похитав головою. "Спробуй утримати мене тут."

Наступної секунди він підхопився, напружуючи прес, намагаючись підтягнути мене під себе.

Ні, подумала я і штовхнула його вниз. Він сильно вдарився об ліжко. "Ох", -

сказала я, панікуючи. "Вибач, я..."

Але він просто засміявся, вишкіривши гострі зуби. "Мені подобається.

Відчуття як раніше, чи не так?" Я насупився на нього. "Я був сильнішим".

"Не впевнений", - сказав він, піднявши брову. "Я

був", - заперечив я.

"Можливо, на перші кілька тисяч років, поки я зорієнтуюся", - сказав він з заздрістю.

"Якщо ти був сильнішим, то тільки завдяки мені", - сказала я і нахилилася, щоб притиснути долоню до його шиї. Тиск був ледь відчутним, але його очі все одно потемніли, посмішка зникла. Те, що я робила, було небезпечно. Але я ніколи не відчувала чогось настільки захоплюючого.

"Обережніше, маленький занепалий", - прошепотів він.

Я нахилила голову, не зовсім розуміючи навіщо, і поцілувала м'яку шкіру під його щелепою. "Ти теж впав."

Мені вдалося відволіктися настільки, що я не помітила, як його руки знайшли мої стегна і почали смикати. Ми опинилися грудьми до грудей, він сидів біля узголів'я ліжка, а мої

руки лежали на його плечах. Його зріст давав йому кілька сантиметрів, необхідних для того, щоб дивитися на мене знизу вгору.

Якусь мить ми мовчали, просто дивилися один на одного. Я вперше помітила ряд срібних сережок у його вухах, як вони пасували до його райдужної оболонки.

"Серафим сказав, що ти мене любиш", - сказав він ні з того ні з сього.

Я подивилася вниз, не усвідомлюючи, що міцно стиснула його шкіру, залишивши мазки чорного і червоного на вигині його ключиці.

"А ти?" - прошепотів він.

Якось так було легше. У своїй кімнаті, подалі від попередньої крові, тонкого крижаного повітря оранжереї та нічного неба. Вікна тут були затягнуті ніжним сутінковим серпанком, світло грало блідими та золотистими відтінками, і здавалося, що ми знову опинилися п о з а м е ж а м и часу.

Мої слова були тихими. "Серафим не бреше".

Він вдихнув, його очі мерехтіли на моїх.

"Гаррі."

Звісно, його це не задовольнило. Я затамувала подих. "Так", - сказала я йому, - "я кохаю тебе".

Я відчув це в повітрі. Його силу, що миттєво виливалася вперед: радість, тріумф, щось темне, наче одержимість. У мене перехопило подих, очі розширилися.

Він злегка похитав головою, нічого не кажучи, а коли знову взяв мене в обійми, то вже ніжно. Він зіткнувся нашими лобами, притиснув мене ще ближче своїми зігнутими ногами.

"Тепер я тебе ніколи не відпущу", - сказав він мені. "Ти розумієш це? Тепер ти моя".

Його подих був на моїх губах, а потім його губи торкнулися моєї щоки, щелепи, горла з такою м'якістю, що я раптом відчула дивні сльози.

Я притиснулася до нього сильніше, хоча він так сильно тиснув на моє бідолашне побите плече, що я мусила здригнутися. "Тоді ти теж мій", - сказала я.

Він заплющив очі, коли сміявся, і кінчики його пальців, наче павук, поповзли по моєму плечу, поки не знайшли ту частину мене, яку Зеб розірвав. Я відчула дивне тепло, а потім біль зник. "Звичайно."

"І що нам тепер робити?" - запитав я. запитав я.

Його очі стали чорними і порожніми, білки зникли. "Я можу пригадати кілька речей, - тихо промовив він.

Моє обличчя кинулося в жар. Я навіть не зрозуміла натяку. "І-" Я заїкнулася, стискаючи пальці на його плечах. "Ти справді думаєш, що *зараз...*"

Я відрізала, зрозумівши, що рухи його плечей насправді були сміхом.

"Вибач, - сказав він, прикриваючи посмішку долонею. "Просто іноді ти буваєш дуже

милим". Я втупилася на нього в жаху.

Його посмішка ставала дедалі ширшою, аж поки він не похитав головою і не обхопив пальцями мої стегна. "Ні, ти маєш рацію. Треба хоча б помитися. Ти вся в крові."

Я недовірливо подивився на нього. Так, мені потрібно було скупатися, але... "Ти ж не збираєшся знову мене туди кинути?"

"За кого ти мене маєш?"

Що, справді. Незважаючи на те, як спокійно це звучало, між нами зараз було дивне напруження. Це було схоже на вільне падіння, наче ми раптом вирвалися в це дивне, незнайоме місце, де все можливо.

Почувся шум води, і периферійним зором я побачила, як у кутку почала парувати величезна ванна на пазуристих ногах. Я вже відчувала запах лаванди, і це змусило мене згадати, як минулого разу він так дбайливо мив мене, навіть коли я була замерзлою, стійкою і заплаканою. Це раптом поставило багато речей у перспективу - або принаймні пояснило його реакцію, коли я сказала йому, що хочу померти... а потім він мало не згодував мене гарпії.

Напевно, я мав би злитися через це. Але в світлі всього цього, це здавалося таким далеким. З д а в а л о с я , щ о Гаррі був ціле життя тому, зовсім іншою людиною. Мені було цікаво, чи це все темрява в мені зараз, чи не тому раптом речі, які здавалися такими огидними, тепер виявилися лише важкими уроками.

"Ходімо", - сказав він і звівся на ноги. Він трохи спіткнувся, і я миттю опинився поруч, щоб підтримати його.

"Ти в порядку?" Я не думав про те, що зробив Зеб. В моїй уяві він був непереможним Редлом... але, можливо, він постраждав сильніше, ніж я думав.

Він поцілував мене в оголене плече і ледь помітно посміхнувся. "Так", - сказав він і, з'єднавши свої руки з моїми, повів мене до ванни, йдучи досить плавною ходою, що мої очі звузилися.

Ванна справді була достатньо великою для нас обох, але я не думала про те, що ми будемо там разом. Я втупилася в свої штани, а потім підняла очі і побачила, що Ріддл вже голий, без сорому, занурюється у воду, зітхаючи. Він був прекрасний: сильні лінії, блискуча мокра шкіра, кров вільно сповзала, відкриваючи гладеньку, без жодних плям шкіру. Почувся сплеск, коли він нахилив голову, а потім виринув, чорне, як чорнило, волосся відкинулося назад з його чола.

"Ходімо, люба. Я все це вже бачив, пам'ятаєш?"

На моєму обличчі з'явилася гримаса, коли я вислизнув з власних штанів. "Так, ти і велика частина смертних. Знаєш, в Академії ще й досі так кажуть".

"Що ти маєш на увазі? Це був Девід, а не ти". Його очі блукали вгору і вниз по моєму

тілу, і я відчула жар, мій шлунок затремтів, коли я стала на інший кінець ванни.

"Звичайно", - сказала я, щоб приховати своє

збентеження. "Ходи сюди." Він потягнув

мене до себе.

Я послизнулася на порцеляні і згорнулася калачиком на ньому, спиною до його грудей, а його широка рука захисно прикривала мій живіт. Його серцебиття билося піді мною, рівномірно, але швидко. Він провів руками по моїх руках, обережно обмацав моє плече, мою розбиту щелепу, край вуха, аж поки я не затремтіла, притиснувшись до нього. Я знайшла його руку, яка знову стала нормальною, людською рукою, окрім ледь помітної сірості на кінчиках, і переплела його пальці зі своїми, погладила великий палець по внутрішній стороні його долоні, поки він не обхопив її навколо мене.

Якийсь час ми просто лежали, притиснувшись одне до одного. Я відчувала себе в безпеці, ось так. За іронією долі, вільною, хоча його ноги та руки стискали мене. Я дивилася, як вода стікає по його литках, як волосся там в'ється, як вигинається, на тонкі кісточки його щиколотки. Дивне відчуття піднялося знову, цей дивний голод. Я не знаю, чи це була любов... вона відрізнялася від тієї любові, яку я відчувала раніше, до моїх братів і сестер, до смертних. Це було гарячіше, колючіше. Темнішою.

Я говорила правду. Тепер він був і моїм.

Я не знаю, скільки часу минуло, але достатньо, щоб мої м'язи розслабилися, мої очі були напівзаплющені, коли я дрімала на ньому, а його дотик запалював іскри на моїй шкірі, коли він заговорив.

"Ви сказали раніше, - сказав він, і я відчула, як його груди вібрували, глибоко в його голосі, - що ви покінчили з цим. З війною, я маю на увазі". Мурашки побігли по моєму животу під слідами його пальців.

"Так", - сказала я сонно. "Я не буду в це втручатися. Пекло і Рай можуть робити те, що їм подобається - *ти* можеш робити те, що тобі подобається - але з мене досить". Я повільно лоскотав воду пальцями, щоб почути шум, насолоджуючись тим, як змінюється світло. "Я був солдатом усе своє життя, прикутий до своєї справи, помирав знову і знову, і нічого не змінювалося". Я розчаровано зітхнула. "Я просто хочу ...."

"Перерва", - тихо сказав Ріддл.

"*Життя*", - погодився я. "Моє власне, щоб робити з ним те, що я хочу".

Він хмикнув. "Ну, якщо вас це втішить, то речі знаходять свою рівновагу. Не думаю, що однієї людини достатньо, щоб переломити ситуацію".

"Ти знаєш, що таке перипетії?" - запитав я з сумнівом.

"Поворотний момент".

"Саме так. Це повинно було вирішити все, раз і назавжди". "Ну,

- сказав він за мить, - може, й ні".

Я перевернулася, лягла на живіт і підперла голову, щоб подивитися на нього. "Що ти маєш на увазі?"

"Можливо, це просто *твій* переломний момент".

Я пирхнула. "Не думаю, що це так поетично."

Він зітхнув. "Можливо. У будь-якому випадку, я не думаю, що

свято - це погана ідея". "Ти маєш на увазі..."

"Я вже майже об'єднав пекло", - сказав він, провівши долонею по моєму тілу. Він все ще гудів від щастя - цікаво, чи знав він, що я це відчуваю. "Я можу дозволити собі відпочити кілька десятиліть".

"Так?" з сумнівом перепитав я.

Він повернувся і подивився на мене. Весь такий гарний і весь мій. "Мої крила зруйновані, - чесно сказав він. "На їхнє відновлення піде щонайменше кілька років, тож, мабуть, мені краще деякий час триматися подалі від людських очей. Та й взагалі, принаймні тепер у мене є перипетії, які мене захищають".

Я зморщила ніс.

"Ніхто не наважиться підійти до мене, - мрійливо говорив він, - з моїм великим сильним охоронцем і
-"

Моєї мокрої руки, що ковзнула по його роті, на щастя, було достатньо, щоб відрізати його. "Загадка". Я бачила, як мої груди почервоніли.

Він сміявся під моїми пальцями, стискав їх, поки я не відсмикнула. Світло з вікон омивало його золотистим і теплим, і мить знову застигла, ми обоє дивилися на нього. Він підняв свою мокру руку і так ніжно прибрав моє волосся з очей.

"Болить?" запитала я його, відчуваючи

незручність. "Хм?"

"Твоє крило".

Він знизав плечима. Підняв мене з грудей, щоб покласти на край ванни, а потім о п у с т и в с я на коліна у воду. Його рот стиснувся, коли він розправив крила, їхня ширина все ще вражала. Мої очі одразу ж потягнулися до пораненого, і мені довелося проковтнути жах.

Вся тканина середньої частини була спалена. Пір'я вплавилося в хрящ навколо дірки розміром з кулак, крізь яку я міг бачити. Це, мабуть, була агонія - він не міг знову літати, поки рана не загоїться.

"Мені шкода", - безсило промовив я. Незнайома лють наповнила мене, коли я подумав про Зеба, але швидко змінилася тривожним задоволенням від того, що ми з ним зробили.

"Заживе". На мить він виглядав роздратованим. "Я вже відчуваю, як заживає. Свербить,

як божевільний." Він скрутився, але не зміг дотягнутися і здався, замість цього вхопився за бортик ванни. "Лише кілька років."

"Я можу спробувати вилікувати її, - запропонував я, нахилившись.

"Це дуже мило, але ти не зможеш", - зітхнув він. "Перше пір'я вже вилетіло, пам'ятаєш?"

Я придивилася до рани, і моє серце стиснулося. "Спасибі тобі за це". Він стояв до мене спиною. Я не бачила його обличчя, але відчула, як він зітхнув. "Я ж казав, що зроблю це".

Йому знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, що я

замовкла, не рухаючись. Він розгублено повернувся. "Гаррі?

Що сталося?"

Я витріщився на те, що знайшов, не в змозі чітко сформулювати це. Це мало бути неможливо. "Гаррі?"

Я озирнулася, зустрілася з його поглядом. Я знала, що шок був написаний на моєму обличчі з того, як він раптово виглядав стривоженим.

"Дивись", - прошепотіла я, вражена, і вказала на ту частину, яку він

міг бачити. Там, серед чорного, лежав обрубок однієї білої пір'їнки.

Епілог: Загадка

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Хлопчик-чоловік перед ним виглядає таким нестерпно задоволеним, що Люцифер хоче розірвати його на шматки.

Це таке почуття, яке не так давно змусило б його визнати себе винним і стояти на колінах у церкві свого Отця. Тепер він просто піддається цьому. Відчуває, як його зуби стають гострими і гарячими в роті, коли він дивиться на цю сцену.

Це жорстоко, думає Люцифер. Ці люди стоять на колінах, помирають - і заради чого? Все заради того, щоб істота, подібна до нього, могла дивитися і посміхатися, як він творить свою магію і нарешті приносить їм омріяний дощ.

"Чому ти *смієшся*?" Його настільки охопив гнів, що він не помічає, як слова вилетіли з його вуст, аж поки ангел не обертається.

Його зелені очі - гарні очі, Люцифер поступиться - насторожено дивляться, коли вони тягнуться до нього. Люцифер бореться з бажанням вхопитися за спину, за жахливу порожнечу, яка там болить.

"Скажи мені, ангеле, - натомість запитує він, просуваючись вперед, - чому ти смієшся?"

Ангел дивиться на нього, незворушно. "Я сміюся за їхнє щастя", - відповідає він, і Ріддл хоче зробити йому *боляче за* це.

Він зганяє свою злість на тілі, що лежить поруч, б'є його ногою. "Навіщо тобі це? Навіщо тобі це? Вони не розуміють - і ніколи не зрозуміють".

Звісно, не зрозуміють. Тому що Він ще не зволив дати їм знання. Бідні, жертовні *вівці.*

Ангел має нахабство виглядати розгубленим, перш ніж щось рішуче вимовляє. "Краса не потребує постійності. Вона є красою, тому що вона смілива".

Голос у нього теж приємний, віддалено усвідомлює Люцифер. Шкода, що він

марнується на такі порожні слова. "Я не розумію."

Ангел озирається. "Простягни руку."

Люцифер не може не зробити цього, заінтригований. Це нерозумно, але як би він не ненавидів цього... він хоче доторкнутися. *Хоче* знову відчути себе чистим, відчути чиюсь шкіру на своїй, що гуде від Божественності, яку в нього забрали...

Натомість він отримує маленьку дурнувату квіточку. Її пелюстки легко хрумтять під його пальцями, коли він бореться, щоб не жбурнути її в себе. "Квітка."

"Красива, бо цвіте, особлива, бо падає".

І хіба це не боляче, ніби хтось простягнув руку до його грудей і витягнув серце? Його лопатки знову пульсують, і він відчуває, що очі стають вологими. *Ні*, каже він собі, *зараз не можна плакати. Не перед таким, як він, - ніколи.*

"Це, - каже він крізь наждачний папір у горлі, - дуже нудний спосіб мислення".

Він все одно ховає квітку до кишені, потайки розтирає шовковисті пелюстки між кінчиками пальців. Це приємно, те, що не відштовхує його, не в'яне, коли він торкається.

"Як тебе звати?" - запитує його ангел.

Люцифер ковтає те, що приходить інстинктивно, відкидає його, як відкидав усе інше. "У мене немає імені", - каже він і нахиляється, вдаючи, що дивиться в червоний розріз на шиї Творця Дощу, щоб приховати свій вираз обличчя. "А ти?"

"Гаррі", - каже ангел.

Люцифер пробує, йому подобається, як це звучить. Так по-плебейськи, думає він з

деяким захопленням. "Хочеш ім'я? Ім'я?"

Люцифер майже хоче сказати йому це. Відкрити його справжнє ім'я, яке дав йому їхній Отець, і побачити, як гарні очі цього ангела наповнюються жахом.

"Хочеш, я дам тобі одну?"

Він намагається не сміятися. "Навіщо мені це? Бути таким, як вони?" Як смертні, маріонетки його Отця? Ні, - поправляє він, - вже не *його*.

"Загадка", - каже ангел Гаррі, і лише через мить він усвідомлює, що ця крихітна істота щойно дала йому ім'я.

Він відкриває рота, слово "*Люцифер" крутиться на* кінчику його язика. А потім Гаррі посміхається йому, справжньою, теплою посмішкою, і зникає у світлі.

Люцифер стоїть там, дощ висить, наче кристали, підвішений до сонця, недовірливий.

"Загадка", - каже він вголос. "Загадка, загадка, загадка."

Він вважає, що це припадок. І справді - чи є у нього кращий?

Перед ним калюжа крові розрослася до такої міри, що якби він був смертним, його ноги були б липкими від неї. *Бідолаха,* думає він, коли його випаровується душа занурюється в землю, в свій новий дім, де лежать інші, народжені з гріхом невігластва.

Люцифер зітхає, заплющує очі і дозволяє тіням поглинати його шматок за шматком.

*

Зеб цілий день говорив про перемогу - мабуть, вони вбили тисячі. Ріддл, як він тепер називає себе наодинці (для інших - Томас), вже занудьгував. Кілька старших з них тижнями тішили своє самолюбство, делікатно маніпулюючи картковим будиночком, аж поки все не обрушилося в люті гніву, крові та смерті.

Ріддл... не зовсім розуміє, що він відчуває. Він все ще звикає до цієї дивної колючої енергії, яка проривається крізь нього, коли він відчуває біль, бачить гріх. Іноді це його лякає, наскільки йому це подобається. Але це ніщо, порівняно з кислою хвилею ненависті до себе, яка піднімається в ньому після цього, огида до калатання серця, до вологи в роті. Чи тому його викинули? Чи він завжди був таким зіпсованим, таким злим? У найглибших куточках своєї свідомості він все ще благає Отця вислухати його, прийняти його назад. Все ще відчайдушно бажає, щоб він прокинувся, щоб це все було смертельним сном.

Але це не так. І Ріддл став цією *річчю,* цим *Іншим*, подобається йому це чи ні.

Він бере себе в руки і вирішує піти і подивитися. Якщо вже на те пішло, то це хороша реклама. Це не місце для слабкості - зараз йому потрібно бути одним з них, більш ніж будь-коли.

З похмурою покірністю він тягнеться до своєї тіні і прослизає крізь неї, випльовуючись у тепле повітря Джебель-Сахаби.

Навіть коли його тіло стає сильним і високим від страждань, що витають у повітрі, він одразу помічає його. Він стоїть по той бік ями, ангел, *Гаррі, з* блідим обличчям, забризканим кров'ю, наче літніми веснянками.

Який несподіваний сюрприз.

Він вигукує своє ім'я, вже налаштований на розвагу. Не можу втриматися, щоб не підштовхнути його далі, хочу побачити, як насуплені брови насуплюються, а зелені очі ще більше тьмяніють: "Наступного разу пощастить", - посміхається він.

Воно того варте. Ангел відвертається, але не раніше, ніж бачить, як страждання освітлює його ніжні риси. Той, що стоїть поруч, белькоче якусь нісенітницю, але Ріддл його не слухає, надто зосереджено дивлячись, як Гаррі скручує свої пальці докупи. Що в ньому такого привабливого?

Раптом він згадує про тих, хто дивиться, чує, як вони хихочуть, і знову налаштовується на жарти іншого ангела.

"Пишаєшся?" - огризається він, коли його запитують. "Так, я відчуваю гордість. Хіба це не свято *краси* - спостерігати за тим, як вони виривають своє коротке, тремтливе життя, наповнюють його до країв пристрастю, страхом, гнівом. Хіба це не є найправдивішим відображенням самих себе, яким вони можуть стати?"

І він вірить у це, справді вірить. Він заздрить їм, у певному сенсі. Вони живуть і помирають, блаженно не підозрюючи про порожній обман небес, який обгорнув його своїми ланцюгами і

вичавив з мене всю радість, все

хвилювання. Гаррі вигукнув. "За що?"

Ріддлу подобається, що він нарешті знову дивиться на нього. "Хіба причина має значення? Вони хотіли більше жінок. Більше врожаю, більше землі. Більше, більше, більше."

На жаль, один зі своїх, один із можновладців, заговорив. Його голос звучить, як цвяхи на дошці, навіть для Ріддла. "Милі ангели, тікайте геть. Ви програли, вам тут не місце".

Ріддл бореться з бажанням закотити очі. *Ну ж бо,* - хоче сказати він, - хіба *ми не можемо хоча б трохи розважитися з ними?* Вони ж *демони*, вони не повинні сприймати все так серйозно.

Але ні, не судилося. Ангели відлітають, ображені, а він покірно починає вдихати біль вмираючого. Важко стримувати бажання розкрити його справжнє обличчя, роги, чорні очі і все таке, але немає жодної причини, чому такий молодий, як він, мав би мати таку явну ознаку сили. Вони можуть здогадатися, а він так ретельно приховує свої шрами.

Батько Зеба, Беліал, каже йому, що є ритуал, за допомогою якого вони можуть засіяти його крила, і якщо Ріддл присягне на вірність, він використає його, і Ріддл знову зможе літати. Йому стає погано від самої думки про те, що під його шкірою є хтось такий, зшитий з ним у такий інтимний спосіб. Особливо, коли він підозрює, що Беліал знає, хто він такий, і просто вичікує, поки його можна буде використати як зброю, пішака чи щось інше.

Але потім у нього болять лопатки, і він думає про вітер в обличчя, про світ, що розкинувся під ним, як кольорова карта з клаптиків, і він думає, що заради цього він міг би це витримати.

*

Він лежить на спині на верхівці старої занедбаної годинникової вежі і відчуває, як його щоки стають мокрими. Щось всередині нього, незнайоме, яскраве, пече і болить, але водночас це найкраще відчуття, яке він коли-небудь відчував.

"Гаррі", - вимовляє він вголос, називаючи те, що всередині нього. "Гаррі".

Він досі не може в це повірити. Це було настільки несподівано, що у нього паморочиться в голові.

З нього було досить. Беліал наказав йому збирати серця, які йому винні. Перше б у л о жахливим, таким брудним: він занурив руку в груди жінки і зламав власний палець об її грудну клітку, не звикнувши до сили, необхідної для того, щоб прорватися. Вона кричала і дряпала йому обличчя, а коли він вирвав серце, кров розтікалася по всьому

тілу, Зеб захлинався від сміху. Наступної секунди він зрозумів: у його кулаці була легеня, а не серце.

До 706-го року він перетворив це на мистецтво. *Закинути-перекинути-в кошик.* Але якимось чином, хоча фізичні рухи стали легшими, щось дивне відбувалося з його головою. Їх ставало все більше і більше, поки врешті-решт він не був упевнений, чи справді він там, чи ні, чи крики були справжніми, чи це просто дзвін у вухах. Все було приглушене, ніби він був глибоко під водою. Навіть після того, як Беліал похвалив його, коли він поставив чорний від чорних плям плетений кошик на вершину цього вражаючого столу, Ріддл не зміг знайти в собі сили посміхнутися.

Він був таким кілька днів. Аж поки не зрозумів, що насправді не хоче бути таким.

Далі все було просто: дістатися до псарні, вбити пару цінних пекельних псів Данталіона і чекати, поки їхній наставник зрозуміє, що до чого. Це не зайняло багато часу.

Однак він не очікував, що його мозок якимось чином повернеться до дії, **к о л и** демон приставив меч до його горла. *Чому,* відчайдушно думав він, коли рвався в тінь, саме *зараз?* Він же хотів померти? То чому ж його сила знову привела його до того дурного ангела? Чому він вхопився за білу мантію?

А потім, хоча він і прийшов до тями - незважаючи на те, що жахливе слиняве чудовисько пірнуло прямо на нього - було вже надто пізно. Ангел втрутився і зупинив його, як припускає Ріддл, його підсвідомість, мабуть, знала про це.

Тож так, все пішло не зовсім за планом.

Але наступна частина, частина, де дурень фактично *зашив його власною Божественністю.* Це було...

Ріддл складає руки на грудях і вдивляється в туман, відчуваючи пульс яскравого світла там, де раніше було порожньо.

Чи розуміє Гаррі, що він накоїв? Забудьте про Беліал. Ріддл тепер один з наймогутніших у всьому цьому світі. Така кількість Божественності... це так, ніби він з'їв першу десятку. Так він міг би стати Люцифером. Він, мабуть, пережив би це, якби це сталося.

Хоча, зізнається, нікуди не поспішає. І, можливо, з Томасом було б легше. Менше навантаження на ім'я, звісно.

Він проводить пальцями по липкій від крові шкірі ключиць, уявляючи, що це руки Гаррі, кінчики його пальців. Він здригається, думає про зелені очі, гострі від люті, спрямовані на Данталіона, а потім мокрі, як водорості під місяцем, що розлилися, коли він плакав від болю Ріддла.

У грудях знову стає тепло, і він не впевнений, чи це від нового подарунка, чи від чогось іншого.

*

Рим, і Нерон, і переслідування християн... він не вміє брехати, це дуже весело.

Останнім часом він став іншим; йому легше відкинути самозвинувачення, яке він відчував раніше, і по-справжньому вникнути в завдання, які перед ним поставили. Йому навіть стає дедалі веселіше дражнити Зеба своїми жорсткими традиціями та ритуалами, штовхати і тикати, доки підліток не втратить самовладання і не вчепиться йому в горло.

Чесно кажучи, дещо з цього могло бути його новими крилами. Варто було йому лише *натякнути* Беліалю про свою нову силу, і ритуал був призначений на наступний день.

Це було... досить неприємно, але з іншого боку, він думає, що Беліал зробив це навмисно, ймовірно, розлютившись, що йому погрожував хтось, хто нібито був нижчим за нього, нехай навіть і тонко.

Тож так, у Римі весело. Ще веселіше, якщо бути чесним із самим собою, адже його ангел теж там - і теж *смертний*! Йому цікаво, чи Гаррі так само важко, як і йому, звикати до особливої ваги людської форми, до того, як їхні манери прилипають до нього, наче бруд.
Якась його частина хотіла б цього побачити, хотіла б знати, яким би Гаррі був, коли був смертною дитиною. Він, мабуть, ніколи не плакав.

Звісно, він намагався бути тут, як тільки дізнався про це. Знищення Нерона - ц е насправді досить відповідальна робота, і не така, яку б отримав хтось інший, але він не міг віддати її комусь іншому, чи не так?

Він відчуває на собі погляд Гаррі, коли проходить вулицею під час щотижневого базару, і не може не випростатися, не витягнутись, не зробити посмішку трохи чарівнішою. Вельможа, до якого він залицяється (звісно, від імені Нерона), обіймає її, і він дозволяє їй, гладить великим пальцем під мантією біля шиї, щоб побачити, як її щоки наливаються кров'ю. Він підморгує їй. *І тут* він підморгує.

Прекрасно: ця маленька зморшка на носі, те, як Гаррі бореться зі школою, його вираз презирства, коли їхні шляхи перетинаються.

Чому це так затягує? Ріддл не знає. Можливо, крихітний шматочок його душі тепер живе в н ь о м у ... але навіть якщо це так, йому байдуже. Все, що його турбує - це розважатися і ніколи не повертатися до того порожнього відчуття, яке було раніше. І справді, Гаррі ч у д о в о справляється з його заповненням. Звичайно, Ріддл піде за ним, чого він очікував?

А потім, несподівано, все йде не так.

До цього все йшло досить добре. Він дивиться, як Гаррі ведуть до вогнища, як і всіх інших. *Бачиш,* він хоче сказати: "Дивись, *що я можу зробити. Ти не боїшся? Хіба ти не принижений?*

Це не означає, що ангел насправді помре. Він відчує біль, але не помре, і тоді він ще більше розлютиться, прийде шукати Ріддла і гарчатиме на нього, втратить

самовладання.

Ріддл не може чекати.

Але потім він опиняється *у вогні і* видає ці звуки, крики, від яких зазвичай у Ріддла стає тепло всередині, але цього разу він відчуває лише гаряче, незручне відчуття, що тисне на горло.

Він рухається ще до того, як замислюється, тягнеться до полум'я, хоча його власна смертна шкіра одразу ж чорніє, щоб висмикнути його, або те, що від нього залишилося...

І що це за відчуття? Це не весело, це жахливо.

Що він зробив?

Він дивиться на цю скрипучу, вмираючу річ, яка не в'яжеться з прекрасним блакитним днем навколо них. Бачить, як навколо нього вже визирають краєчки Гаррі, як його ангельська форма знову наповнюється, прагнучи звільнитися від смертельного болю. Він встромляє свій кинджал все глибше і глибше, прямо в серце. Тепер він вправний у цьому; зрештою, він мав багато практики.

"Чому, - не втримавшись, випльовує він за мить, жахнувшись, - ти *посміхаєшся*?"

Голос Гаррі надривається, його жахливо слухати, але Ріддл все одно нахиляється,

щоб краще його почути.
"Тому що це доброта", - хрипить він, і Ріддл відчуває, як його шлунок, усі його органи раптом закостеніли і перетворилися на камінь.

"Я щойно встромив тобі ніж у серце, - зауважує він, тремтячим голосом, - і ти називаєш мене добрим?"

Ангел перед ним починає набирати світло, імпульс. "Так, Ріддл", - каже він, коли решта його тіла перетворюється на холодну, порожню плоть.

Очі Ріддла широко розплющені, хоча їх пече дим. Він бачить, як охоронці позаду нього розмовляють між собою і показують пальцями, ймовірно, не розуміючи, чому він кинувся у вогонь, щоб заколоти когось на смерть. Чорт забирай, вони всі настільки розлючені, що це може добре відбитися на ньому в довгостроковій перспективі.

"Я не думав, що це буде так боляче", - відсторонено каже він. "Я не хочу, щоб

тобі було боляче". Але Гаррі вже немає, від нього залишилася лише почорніла

оболонка.

Ріддл вдихає попіл вмираючих. Видихнув. Він розгублений... Але він також має виконати свою роботу. Гаррі повернеться, каже він собі, він завжди повертається.

Він повторює це, спотикаючись, повертаючись до Імператорської ложі, відчуваючи, як широка рука ляскає його по спині, ковзає вниз до основи хребта, щоб стиснути його. Він лише посміхається у відповідь, вишкіривши занадто гострі зуби, і дивиться на темну пляму на траві, далеко внизу.

*

Ріддл в жаху від того, яким слабким він став. Подивіться на нього - він дується, вбиває набагато більше, ніж повинен, тільки тому, що Гаррі не хоче з ним гратися. Коли це сталося? Він сидить і розмірковує у своїй тіні, насупившись, цілий тиждень, поки врешті-решт не приходить один з інших демонів і не тягне його на якусь гру в покер, натхненну смертними.

Йому не дуже весело, йому набридло спостерігати, як вони змагаються за його інтерес і намагаються обдурити, коли хтось із них розповідає щось справді цікаве.

Загадка змушує Валефара негайно повторити свої слова.

Перипетії, - каже він схвильовано, очі його блищать, як у чорних жуків, - очевидно,

знайдено. Хтось інший запитує його, чи чув він про це, і йому доводиться стримувати

бажання насміятися. *Чув про це?*
Він *винайшов цю кляту* штуку. Ще коли його крила були білими, ще коли його батько слухав, вони говорили про це, про спосіб зробити речі справедливими.

У роті раптом з'являється кислий присмак, а пальці сверблять. Він знову хоче свободи, хоче скупатися в ній, нагадати собі, що він більше не той покірний, підневільний син. Він знає, що кров - найкращий спосіб віднайти це відчуття.

Коли він перемагає (а він, звісно, перемагає), він трохи розслабляється, перерізає горло переможеному і випиває його Божественність гарячим ковтком. Тепер це легше, коли він має так багато свого власного. Карти лежать у холодних калюжах чорного, його "друзі" регочуть і верещать, доведені д о нестями його власною жагою крові.

Він зітхає.

Коли він повертається до годинникової вежі, яку він вважає своєю, приємно п'яний, єдине, щ о заповнює його розум - це Гаррі. Боже, коли віскі зробило його таким похмурим? Він думкою виганяє етанол з крові, спостерігає, як він витікає з його клітин тонким, прозорим струменем, аж поки кульки м'яко не пливуть у повітрі перед ним. Він майже випиває їх знову.

"Куди ти пішла?" - бурмоче він, лежачи на ліжку. Він дивиться на чорну банку на підвіконні. Він знає, що лежить всередині, дбайливо збережене його власними тінями, кожною складкою, кожною марною порошинкою пилку. Це так огидно, що він зберіг її, так принизливо.

Він не може спати ці дні.

Це його виправдання, чому він хапає її і прямує туди, де він вперше опинився, коли впав. За допомогою сили, яку він тепер має, він перетворив його на розкішну фортецю, схожу на замок, велику порожню шкаралупу, яка відповідає своєму власникові. Якою б вражаючою вона не була, вона все ще оточена заплутаною пустелею, залишком того,

що колись було на цій землі.

Скло банки холоне в його кігтях, коли він заходить у тінь дерев, знаходить гарне місце і сідає. Він змахує рукою, і перед ним мерехтить повітря. Його тіні йдуть

шукає, ковзає по всьому світу, поки не знайде те, що йому потрібно, і не принесе це назад. Дерево, скло, метал. Вони починають складатися в стоси, ширяють у повітрі, аж поки він не киває їм, а потім спалахують до життя. Він спостерігає, жуючи чіпси, як вони скручуються, розколюються і з'єднуються, поки менш ніж за хвилину все не завершується.

Це велика теплиця, але нічого особливого. Всередині порожньо і трохи запилено, вже прогрівається від сонця попереду.

Ріддл заходить через двері і неуважно тче межу на місці. Це *його* місце - ніхто не зайде сюди без дозволу. Опинившись посередині, прямо під скляним куполом вгорі, він присідає навпочіпки і ставить банку на землю перед собою. Він дозволяє своїм тіням розчинитися, склу теж, аж поки в його долоні не залишиться лише крихітна рожева квітка.

Красива, бо цвіте, особлива, бо падає, він знову чує і здригається.

"Припини тікати від мене", - каже він їй, а потім відчуває себе монументальним ідіотом, бо розмовляє з квіткою.

Ще якусь мить він дивиться, замислений, перш ніж підводиться на ноги, щоб пошукати, де його тіні залишили ґрунт. Він не має жодного уявлення, як виростити щось подібне - але він може принаймні спробувати.

Минають роки.

Шепіт перипетій більше не є таємницею лише верхнього ешелону Пекла. Ні, тепер вовки виють, Ктулху стогне в глибині, вогняні біси відкривають свої голодні маленькі ротики, щоб спробувати його на смак на своїх гострих вилоподібних язиках. Це все, про що всі можуть говорити.

Ріддл починає використовувати теплицю як своєрідну втечу. Йому подобається там майструвати, випробовувати різні комбінації ґрунту, мутагенів, повітря, тепла. Маленька рожева квітка більше не існує у світі, не існує вже тисячі років. І вона напрочуд ніжна - що б він не намагався, йому не вдається виростити її такою здоровою, як йому хотілося б.

Одного повільного, сонного недільного дня він відчуває знайомий *потяг.* Його голова миттєво піднімається з того місця, де він поливав свою останню порцію, очі широко розплющуються.

Це був Гаррі, думає він, думки проносяться в голові. *Він кликав мене.*

Тіло нерухоме, ледве дихаючи, він подумки перебирає смертне царство, відстежуючи поклик. Гаррі заблокував його, негайно закрив його свідомість, але Ріддл зараз сильний, Ріддл може знайти його.

Він витирає руки об штани і полює.

Він добре вміє залишатися непоміченим. Він робив це все своє існування як "Загадка", зрештою, тримаючи свої таємниці близько до грудей. Тож коли він опиняється в Азії, на пласкому даху спального будинку, йому легко залишатися поза увагою, подалі від інстинктів Гаррі, які напрочуд притупилися.

Він підпливає до вікна, використовує свою силу, щоб відсунути жалюзі.

Гаррі думає (наполовину з любов'ю, наполовину з роздратуванням), що він став досить самовдоволеним. Він згорнувся калачиком поруч з маленькою дитиною на односпальному ліжку, його м'які бліді кінцівки нерухомі й сріблясті у місячному світлі.
Щось у грудях Ріддла нарешті заспокоїлося. Він виглядає... щасливим. Насиченим.
Його долоня обхоплює кощаві пальці дівчини, його велика, потужна постать ледь не падає з ліжка. А його крила... Ріддл витріщається на них. Зазвичай Гаррі ховає їх, і він розуміє, чому.
Вони прекрасні. Жадано красиві. Якби хтось із його роду побачив їх, то захотів би його знищити.

Ріддл вислизає назад на дах і розчиняється в тіні. Попереду зрідка підморгують зорі, і він ловить себе на думці, чи є на якійсь із цих планет істоти, схожі на нього.
Думає про те, як далеко в минуле він дивиться, яким слабким є світло, коли воно потрапляє до його очей.

Під собою він чує тихе дихання Гаррі, вдихання і видихання, як спокійний, невідворотний приплив, і, незважаючи на всі свої зусилля, відчуває, як закриваються його власні очі. Це дивно - він не може заснути вже кілька тижнів, а дах холодний і твердий на спині.

Він навіть не пам'ятає, як відключився.

Ріддл не дурень.

Він розуміє, хто вона, ця дівчина, лише через тиждень після того, як пішов за ними слідом. Але чого він не може зрозуміти - чому *Гаррі?* Чому саме *він*? Місяцями він рве на собі волосся від думки, що це якесь послання від його Батька, нарешті, після *тисячоліть* мовчання.

Інше жахливе усвідомлення, яке випливає з цього, полягає в тому, що Гаррі об'єктивно занадто жертовний. Це пече йому в грудях щоразу, коли він бачить, як ангел з радістю вдаряється об землю, щоб переконатися, що його підопічний не впаде, щоразу, коли він плаче через те, що вона втрачає зуб (Ріддл в жаху). Кожного разу, коли до нього приходять брати і сестри, просять про послугу, пораду, Гаррі робить це настільки охоче, наскільки це можливо.

Ріддл ненавидить це. Тому що він знає, що це означає: маленький трюк, який він провернув зі своєю Божественністю, не тому, що Ріддл був особливим. Ні, він просто зробив це, бо так було *правильно.*

Усвідомивши це, він на деякий час повертається до пекла. Цілий рік він потурає усім можливим гріхам, які тільки може знайти, аж поки його не охоплює таке шаленство, що він на тиждень вирубується у ванні. Коли він виринає, кліпаючи на денне світло, що проникає крізь вікно його кімнати, маленький слуга-тінь дзвонить йому в руки, він сміється з самого себе.

Він не дитина. Чого він очікував? Що він буде особливим, що хтось його полюбить?

Ні. І те світле, що наповнювало його вени, повільно витісняється льодом. *Ти - зло, пам'ятаєш?* каже він собі. Бог хотів цього для тебе.

Він вбиває меншого демона, щоб відновити сили, і повертається до оранжереї. Він радий бачити, що його остання спроба все ще процвітає, незважаючи на брак уваги. Він думає, що ця рослина переможець - ще кілька місяців, і він, можливо, навіть забере її назад на годинникову вежу, кудись, де він зможе бачити її щодня, вдихати знайомий, ностальгічний аромат.

Трохи оговтавшись, він вирішує повернутися назад.

Дівчинка вже досягла шкільного віку. Гаррі безцільно дрейфує на задній парті класу, більшу частину часу напівсонний, занадто несвідомий, щоб помітити свого мовчазного, пильного переслідувача. Занадто легко н а к и н у т и н а нього тінь, коли він спить, увійти в його сновидіння і почати прясти і крутити павутину, яка так міцно затягує його в пастку, що Ріддл може робити з його дорогоцінним підопічним все, що йому заманеться. І це так легко - вона так добре знайома з власною силою Гаррі, що коли Ріддл прослизає всередину, вбирає в себе цей клаптик дарованої Божественності, він майже не чинить опору.

Він вишкрібає всередині себе власну лють, страждання і безнадію, і втискає їх у м'якість її душі, м'яко, делікатно.

Йому від цього добре. Навіщо йому брехати про це? І Гаррі теж хвилюється, як він починає божеволіти, шукати допомоги, занепокоєно кусати свої гарненькі губи... так, йому теж від цього добре. *Бачиш*, він хоче сказати. *Ти зробив це зі мною, тож я зроблю це з тобою - це ж справедливо, чи не так?*

Легко, так легко це продовжувати. Минає рік. Вона стає все гіршою і гіршою, а ненависть до Ріддла розпалюється в ньому все сильніше і сильніше, чим більше часу він проводить поруч з людиною, якій байдуже. Жодного разу він не вирушає на пошуки Редла. Жодного разу він не бачить його уві сні, не вимовляє його ім'я, не дає жодних ознак того, що десь там є істота, наповнена його власною душею.

Думки Ріддла починають вислизати.

Він ділить свій час між половинчастим захопленням Пекла (вбиває герцогів, коли у нього поганий день, підбурює пару бунтів, влаштовує жорстокі ігри, коли день вдалий) і відвідинами Майї та Гаррі.

Можливо, думає він, можливо, я був правий весь цей час. Я не хочу цього. Я не хочу бути тут. Як би там не було, я все ще виконую останній наказ мого Батька. Він сказав мені жити, і ось я тут, живий.

Усередині нього звучить голос, схожий на змію: чи не було б *це найвищим викликом - знищити себе замість цього?*

Він не може сказати, що довго думає над цим. Він ніколи не був одним з тих, хто тягне з рішеннями. Це
У нього в голові все просто, навіть логічно. Він уб'є перипетії, Гаррі покличе когось із братів і сестер, а потім Ріддл дозволить собі померти.

*

Звісно, *він вносить корективи в* план. Звісно - коли це він був хоч трохи передбачуваним?

Коли це нарешті відбувається, Ріддл не може дихати. Він стоїть безпорадний, роззявивши рота, коли це величезне вбивче світло падає на ангела, того, що дав йому ім'я, і крихітна душа смертної дитини, що розбризкується, в'яне на землі, метрами нижче. Він не може дихати, а потім робить це, біжить вперед, його кінцівки швидкі і гострі, і він б'є кулаком у груди свого старшого брата, знаходить його світло і *розриває*.

Він пече. Йому боляче, його рука димить, крики Єзекіїля розривають ту частину його душі, яка пам'ятає, як вони разом схилилися над першим смертельним вогнем, задоволені та горді. Але він прийняв рішення. У ту частку секунди, коли Гаррі пожертвував собою, щоб врятувати його, це вже було зроблено. Зацементовано. Гаррі цього не зрозуміє, звісно, не зрозуміє, але Ріддл бачить, чим це було: жертвоприношенням.

Гаррі тепер його. Буде його, назавжди. Так завжди мало бути.

Тому він змушує себе жувати те, що схоже на блискавку, навіть якщо вона ріже зуби і язик, він змушує себе проковтнути її, щоб дозволити цьому великому мертвому вантажу впасти на землю.

А там, на кам'яному даху, лежить його ангел. Сльози Гаррі змочують його щоки, зелені очі виблискують на сонці.

Він пливе над ним, під кайфом, сп'янілий від влади і жаги. *Моя*, думає він, дивлячись вниз. *Усе моє.*

"Мій любий Гаррі", - він не може зупинити слова.

У відповідь він чує крик: "Пропустіть мене з миром".

І хіба це не смішно? Це вже не залежить від Гаррі. Ріддл сплете своє павутиння так туго, так хитро, що Гаррі навіть не здогадається.

"О ні, - каже він, - зараз ти не можеш цього зробити".

Енергія ангела тремтить. Він розуміє, що зараз впаде і потрапить прямо в пекло. Це дитяча гра - простягнути палець, утримувати нитки, поки він не зможе зробити останню операцію.

Кінчики його пальців знаходять знайоме безладдя чорного волосся, гладять його, поки не досягають чола. *Зціли його*, - наказує Ріддл, і ця нова сила стрибає, щоб підкоритися, як добре навчений пес.

"Не засинай на мені", - каже він йому. Він притискається до нього, вдихає свого ангела, його піт і сльози. Бачить, як його крила обсипаються, а обличчя втрачає колір. Ріддл завжди любив свої крила. Але так само робили й інші, і так не можна, чи не так?

Він не може не дражнитися, не може не подарувати Гаррі свою власну мантру, яку він використовує знову і знову. "Прекрасне, бо цвіте, єдине, бо падає".

Гаррі, здається, сприймає це не зовсім так, як планував. "Залиш мене", - благає він.

Ріддл хоче його потрясти. Посміятися над ним. Покинути його? Вони більше ніколи не розлучаться. Він починає бурмотіти до нього, маленькі скляні осколки правди, що застрягли у нього в горлі, розтікаються по язику, як кров. "Гаррі, хіба ти не бачиш? Ти врятував мене. Ти *зруйнував себе заради* мене."

"Ти вбив його", - плаче Гаррі.

Ріддл розуміє, що він має на увазі того, хто колись був його рідним братом. "Він нічого не мав на увазі, любий". Ласкавість вислизає, відчувається прямо на його губах.

Гаррі кволо простягає руку, намагається доторкнутися до того, що колись було пір'ям і кістками, і схлипує. Від цього щось гаряче скручується в нутрі Ріддла, перш ніж він згадує, що він відчував, коли впав. Як він кричав, коли його крила відпали нанівець.

"Я поверну їх тобі", - похмуро обіцяє він. Його Гаррі матиме все, що захоче. "Обіцяю тобі, ти знову будеш літати".

"Навіщо ти це робиш?"

Тоді він посміхається. Хіба це не очевидно? "Бо я тебе кохаю". Пояснення виливається назовні, він не може його зупинити. "Я не хотіла цього - цього існування. Я збиралася дозволити йому вбити мене. А потім, звичайно, це був ти. Завжди ти. Я збирався забути тебе, знаєш, я знаю, що для тебе це ніколи не було особистим - просто ти такий. А потім ти... - він робить паузу, щоб заспокоїтися. "Ти мало не *помер,* Гаррі." Він нічого не може вдіяти з тим, як притискає його до себе, до своїх грудей, де його руки можуть обхопити його, втягнути в себе, захистити.

"Я дозволив тобі встромити мені ніж у серце, коли я горів, - каже його ангел, - я вирізав для тебе шматочок себе!"

Слова змушують його тремтіти від задоволення, але він змушує себе відігнати це почуття. "Так, але я знаю тебе, ти хочеш врятувати всіх".

"І досі так вважаю. Ось чому я так старанно намагався..."

Ріддл знає, до чого призведе його вирок. І раптом все складається в одну прекрасну, підвішену картину: як саме він може прив'язати його до себе. Вина Гаррі завжди полягала в тому, що він занадто сильно кохає - *звісно, це і* буде якорем.

"Я пропоную тобі угоду", - каже він, і його думка проноситься вперед так швидко, як тільки може. Слова... які слова змусять його погодитися?

"Мені не потрібна твоя угода."

Це так, до болю, очевидно, що він хоче сказати. "Я поверну тобі твою дитину".

Ангел застигає в його обіймах. "Що?"

"Тільки для тебе. Тільки тому, що ти мені потрібен." Приємно нарешті сказати правду. До того ж, якщо він зможе привести їх туди, Гаррі не згадає про це вже за кілька

хвилин.

"Як ти можеш бути таким жорстоким?" Але він знову починає. Непередбачуваний.
"Розповідати мені такі речі
-після того, що ти зробив?"

Щоки Гаррі гладенькі, вологі й бліді під його обпеченими пальцями, коли він притискає їх до себе. Він примушує свій голос бути щирим. "Ні, ні, це не жарт. Присягаюся, я поверну її тобі".

Ось так. Він бачить тріщину, але не хоче її розширювати надто швидко. "*О, мій любий*, - думає він,
ти занадто хороший, і це робить тебе легкою здобиччю.

"У чому справа?" - як і очікувалося, запитує ангел.

Ріддл робить вигляд, що думає. "Ти проведеш п'ять днів у пеклі, зі мною. Якщо до кінця цього часу ти все ще захочеш повернутися до смертного світу, я відпущу і тебе, і перипетії вільно. Присягаюся. Але якщо ви вирішите залишитися... тоді ви обидва належите мені".

Його сила потріскує в повітрі, прагнучи наскочити і зв'язати. Зачекай*, - каже* він. *Ми майже на місці, я бачу, як він ламається.*

"У чому твій улов?" - запитує він.

Справедливе запитання. І ось воно: "Ви забудете цю розмову". І тоді -

тоді він погоджується, так, як Ріддл знав, що так і буде.

Він *погоджується, а це* означає, що Ріддл повинен послабити ту нитку, за яку він смикнув вчителя, ту, що намагається затягнути Гаррі до берегів Ахерона.

Але не зараз.

Якусь мить він сидить, насолоджуючись відчуттям Гаррі, пригорнутого до нього. Спостерігає за блідим, гарним обличчям, яке застигає, коли він помирає. Він тиснеться носом до його щік, стискає їхні губи, гладить волосся з очей.

"Гаррі", - шепоче він. "Гаррі, Гаррі, Гаррі".

Лише одного разу він відчуває тріск інших ангелів на горизонті, чує наполегливий дрон швидкої допомоги внизу і зітхає. Піднімає голову до сонця і відпускає.

Гаррі падає, все нижче і нижче.

А Ріддл дивиться в небо і сміється.

Примітки до розділу наприкінці

...і ми закінчили!!!

Спочатку передбачалося, що це буде лише близько 30 тисяч слів, але через три місяці ми маємо те, що маємо! Я, безумовно, пробігся по великій частині - думаю, якби я коли-небудь повернувся, це було б 100 з гаком тисяч слів. але поки що я радий залишити це тут як чернетку :)

Якщо ви дійшли до цього місця, то величезне спасибі, що прочитали, і особливо величезна подяка тим, хто залишив такі підбадьорливі коментарі (і допоміг вказати на мої дурні помилки!!), я б ніколи не закінчив це, якби не був так натхненний вашими добрими відгуками!

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!